

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

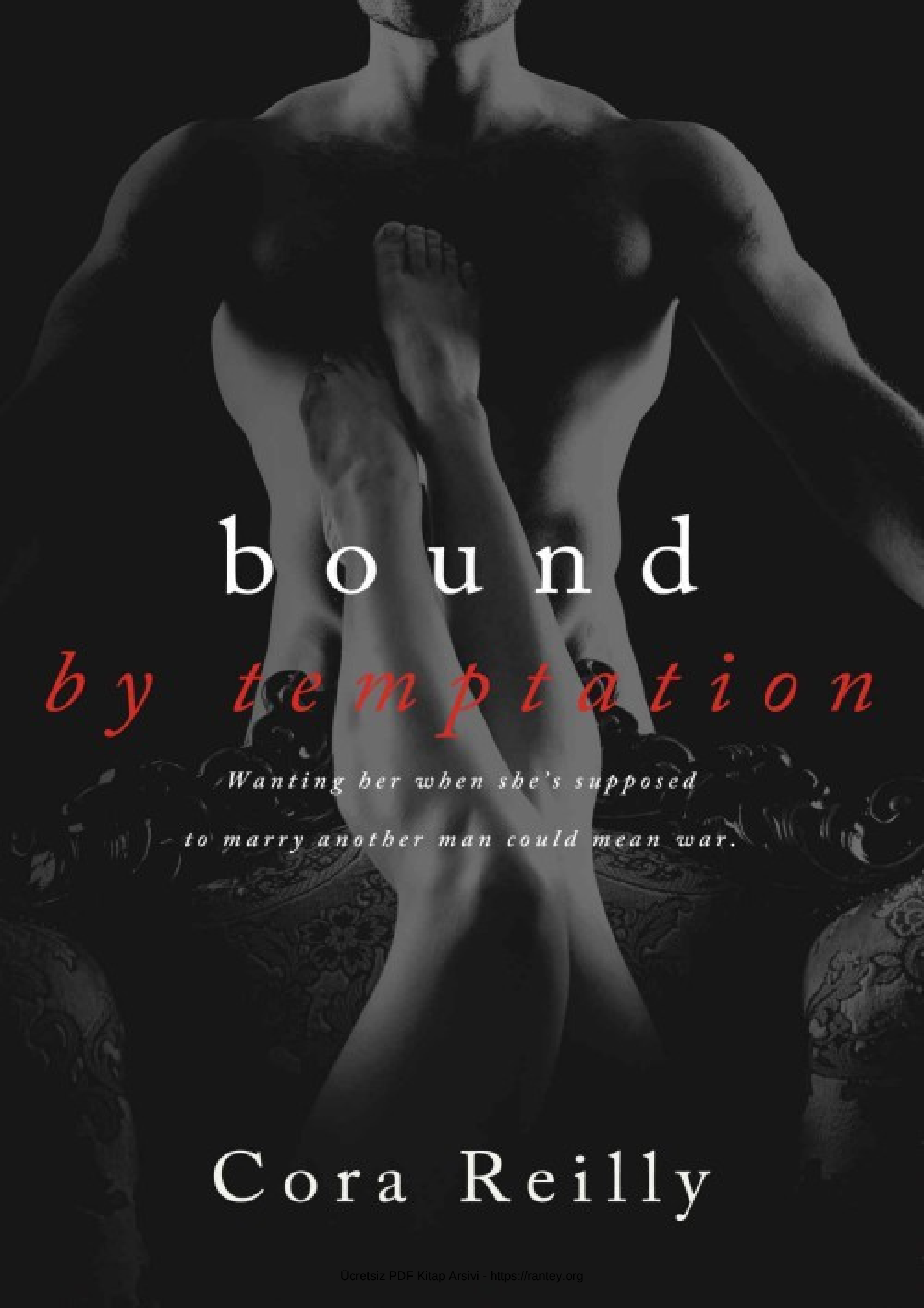
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

b o u n d

b y t e m p t a t i o n

*Wanting her when she's supposed
to marry another man could mean war.*

C o r a R e i l l y

Günahla Bağlanmış

**(Born in Blood Mafia
Chronicles #4)**

Cora Reilly

Telif Hakkı ©2015 Cora Reilly

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, açık yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında yazarın izni.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, işletmeler, olaylar ve yerler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da yazar tarafından kullanılmıştır.

hayali olarak.

Cora'nın haber bültenine abone olarak yeni kitaplarını, bonus içerikleri ve çekilişleri öğrenin! (

<http://corareillyauthor.blogspot.de/p/newsletter.html>)

Kapak tasarımı: Romantic Book Affairs Design

PROLOGUE

Liliana

Bunun yanlış olduğunu biliyordum. Biri öğrenirse, *babam öğrenirse*, bir daha Chicago'dan ayrılmama asla izin vermezdi. Artık evden çıkmama bile izin vermezdi. Bu son derece uygunsuz ve hanımefendiye yakışmayan bir şeydi. Bunca zaman sonra insanlar hâlâ Gianna hakkında kötü konuşuyordu. Yeni bir kurban bulma fırsatını kaçırmazlardı ve başka bir Scuderi kardeşin suçüstü yakalanmasından daha iyi ne olabilirdi ki?

Ve içten içe, günaha karşı koyma konusunda tıpkı Gianna gibi olduğumu biliyordum. Yapamazdım. Romero'nun kapısı kilitli değildi. Nefesimi tutarak parmak uçlarımda yatak odasına girdim. Orada değildi ama bitişikteki banyodan akan suyun sesini duyabiliyordum. O yöne doğru süründüm. Kapı aralıktı. Aralıktan baktım.

Son birkaç gün içinde Romero'nun alışkanlıklarına bağlı bir yaratık olduğunu öğrenmişim, bu yüzden onu beklediğim gibi düşün altında buldum. Ama bulunduğum noktadan pek bir şey göremiyordum. Kapıyı açtım ve içeri süzıldüm.

Onu görünce nefesim kesildi. Sırtı bana dönüktü ve bu muhteşem bir manzaraydı. Kahverengi saçlarını yıkarken omuzlarındaki ve sırtındaki kaslar esniyordu. Doğal olarak gözlerim a a ıya, mükemmel şekilli arka tarafına kaydı. Daha önce hiç böyle bir adam görmemiştim ama kimsenin Romero'yla kıyaslanabilece ini hayal bile edemiyordum.

Dönmeye başladı. O zaman gitmeliydim. Ama merak içinde vücuduna baktım. Tahrik olmuş muydu? Beni g rd  nde gerildi. Gözleri geceli imin ve çıplak bacaklarımdan üzerinden kaymadan önce bakı larımdı yakaladı. Ve sonra sorunun cevabını buldum. Daha önce hiç tahrik olmamıştı. *Hay Allah.*

Sertle mesini izlerken yanaklarım kızardı. Aramızdaki mesafeyi açıp ona dokunmamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Romero tela sız hareketlerle du un kapısını açtı ve beline bir havlu sardı. Sonra dışarı  ıktı. Baharatlı du  jelinin kokusu burnuma doldu. Yavaşça bana doğru ilerledi. "Biliyor musun," dedi garip bir sesle. "Eğer biri bizi böyle bulursa, yanlış bir fikre kapılabilir. Bu fikir benim hayatıma, senin de itibarına mal olabilir."

Hâlâ hareket edemiyordum. Taş gibiydim ama içim yanıyor, sıvılaşp kızgın lavlara dönüşüyor gibiydi. Başka tarafa bakamıyordum. Bakmak da *istemiyordum*.

Gözlerim havlunun kenarında, altında kaybolan koyu renk tüylerin oluşturduğu ince çizgide, kalçalarının lezzetli kıvrımlarında oyalandı. İradem dışında elim hareket etti, Romero'nun göğsüne uzandı, tenini parmak uçlarımin altında hissetme ihtiyacı duydum.

Romero ben ona dokunamadan bileğimi yakaladı, tutuşu neredeyse acı vericiydi. Bakışlarım yarı utanç yarı şaşkınlıkla yukarı fırladı. Romero'nun yüzünde gördüğüm şey beni ürpertti.

Öne doğru eğildi, gittikçe yaklaştı. Gözlerim kapandı ama istediğim öpücük bir türlü gelmedi. Onun yerine kapının gıcirtısını duydum. Romero'ya baktım. Banyonun kapısını sonuna kadar açmıştı. Bu yüzden yaklaşmıştı, beni öpmek için değil. Utanç duygusu üzerime çöktü. Benimle ilgilendiğini nasıl düşünebilirdim?

"Gitmen gerek," diye mırıldandı doğrulurken. Parmakları hâlâ bileğimin etrafında kıvrılmıştı.

"O zaman bırak gideyim."

Anında yaptı ve bir adım geri çekildi. Ben olduğum yerde kaldım. Ona dokunmak istedim, onun da bana

dokunmasını istedim.

Küfretti ve sonra üzerime geldi, bir eli başımın arkasını okşarken diğeri kalçamdaydı. O kadar yakınlardı ki neredeyse dudaklarının tadını alabiliyordum. Dokunuşu beni her şeyden daha canlı hissettirdi.

"Git," diye homurdandı. "Yeminimi bozmadan önce git." Yarı yalvarış, yarı emirdi.

BİRİNCİ BÖLÜM

Liliana

Romero'yla ilk utanç verici flört girişimimi düşündüğümde hâlâ içim burkulur. Annem ve kız kardeşim Aria beni her zaman erkekleri kışkırtmamam konusunda uyarmışlardı ve ben hiç kimseye karşı o gün Romero'ya karşı olduğum kadar cesur olmamıştım. Bana güvenli görünmüştü, ne kadar kışkırtırsa kışkırtsın beni incitmesi mümkün değildi. Genç ve aptaldım, sadece on dört yaşındaydım ve erkekler, aşk ve diğer her şey hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğime çoktan ikna olmuşum.

Aria'nın Luca'yla evlenmesinden sadece birkaç gün önceydi ve Luca kız kardeşimi koruması için Romero'yu göndermişti. Müstakbel eşiniz için bir koruma seçmek büyük bir olaydı; sadece mutlak güveninizi hak eden birinin bu kadar yakın olmasına izin verilebilirdi ama Romero'ya güvenmemin nedeni bu bilgi bile değildi.

Romero beyaz gömleği, siyah pantolonu ve silah kılıfını gizleyen yeleğiyle son derece yakışıklı görünüyordu. Ve

Nedense kahverengi gözleri bizim dünyamızdaki erkeklerden alışık olduğumdan daha nazik bakıyordu. Bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Ne düşündüğümünden ya da ne elde etmeyi umduğumdan emin değildim ama Romero oturduğu anda kucağına yerleşmiştim. Altımda gerilmişti ama gözlerindeki bir şey beni o gün ona aşık etmişti. Geçmişte babamın askerleriyle flört ettiğimde, babam olmasaydı benimle birlikte olmaktan çekinmeyeceklerini gözlerinde görmüştüm. Ama Romero'yla, vermek istediğimden fazlasını alacağı konusunda asla endişelenmeme gerek kalmayacağını biliyordum. En azından o gün öyle hissetmiştim. İyi bir adam gibi görünüyordu, mafyada bulamadığınız için sadece uzaktan hayranlık duyduğum adamlar gibi. Parlak zırhlı bir şövalye gibi, aptal kızların hayalini kurduğu biri gibi - benim gibi kızlar.

Sadece birkaç ay sonra, Romero'nun düşündüğüm, olmasını istediğim ve ona yakıştırdığım kişi olmadığını öğrendim. Bunca zaman sonra o gün hâlâ aklımdan çıkmıyor. Romero'ya olan aşkımın sonsuza dek yok olduğu an olabilirdi.

Ailem Gianna, Fabiano ve beni Salvatore Vitiello'nun cenazesine katılmak üzere New York'a götürmüştü, hatta

Luca'nın ve Matteo'nun babasını tanımıyordum. Aria'yı tekrar göreceğim için çok heyecanlıydım. Ama bu yolculuk bir kâbusa dönüştü, bizim dünyamızın bir parçası olmanın ne demek olduğunu ilk kez gerçek anlamda tattım.

Ruslar Vitiello malikânesine saldırdıktan sonra, Luca'nın önderliğindeki Famiglia bizi kurtarmaya geldikten sonra Romero'nun bizi götürdüğü odada kardeşim Fabi ile yalnızdım. Birisi kardeşime sakinleştirici vermişti çünkü korumamızın başından vurulduğunu gördükten sonra kendini tamamen kaybetmişti. Garip bir şekilde sakindim, yatağın üzerinde onun yanına büzülmüş, hiçbir şeye bakmadan ve sesleri dinleyerek neredeyse trans halindeydim. Ne zaman biri odamızın önünden geçse geriliyor, yeni bir saldırıya hazırlanıyordum. Ama sonra Gianna mesaj atıp nerede olduğumu sordu. Hayatımda hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim. Yataktan atlamam, odayı geçmem ve kapıyı açmam iki saniyeden kısa sürdü. Gianna koridorda duruyordu, kızıl saçları her yere dağılmıştı. Kollarına atladığım anda kendimi daha iyi ve güvende hissettim. Aria taşındığından beri, öz annemiz sosyal sorumluluklarını yerine getirmekle ve babamın her isteğini yerine getirmekle meşgulken, Gianna yedek anne rolünü üstlenmişti.

Gianna alt kata bakmaya karar verdiğinde panik beni ele geçirdi. Şu anda yalnız kalmak istemiyordum ve Fabi gerçekten de birkaç saat daha uyanmayacaktı, bu yüzden birinci katta ne bulacağımızdan korkmama rağmen kız kardeşimi takip ettim. Oturma odasındaki mobilyaların çoğu Ruslarla olan kavgadan dolayı harap olmuştu ve neredeyse her yer kanla kaplıydı. Kan ya da herhangi bir şey beni hiçbir zaman rahatsız etmemişti. Fabi her zaman bana yaralarını göstermeye gelirdi, özellikle de yaraları düzgünce temizlenmediği için iltihaplandığında. Ve şimdi bile, beyaz halıların ve kanepelerin üzerindeki kırmızı lekelerin yanından geçerken, midemi bulandıran şey kanın kendisi değildi. Olayların hatırasıydı. Artık kan kokusu bile almıyordum çünkü yerler bir çeşit dezenfektanla temizlenmişti. Gianna evin başka bir bölümüne yöneldiğinde sevinmişim ama sonra bodrumdan gelen ilk çığlığı duydum. Topuklarımın üzerinde dönüp hiçbir şey yokmuş gibi davranabilirdim. Ama Gianna öyle yapmadı.

Yüzeyin altındaki bir odaya açılan çelik kapıyı açtı. Merdiven karanlıktı ama bodrumun derinliklerinde bir yerden ışık sızıyordu. Ürperdim. "Oraya inmek istemiyorsun, değil mi?" Fısıldadım. Cevabı bilmem gerekirdi. Bu Gianna'ydı.

"Evet, ama merdivenlerde kalacaksın," dedi Gianna inmeye başlamadan önce. Peşinden gitmeden önce sadece bir saniye tereddüt ettim. Kimse bana emirlere uymakta iyi olduğumu söylememişti.

Gianna ters ters baktı. "Orada kal. Bana söz ver."

Tartışmak istedim. Artık küçük bir çocuk değildim. Ama sonra altımızda biri bağırdı ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Tamam, söz veriyorum," dedim çabucak. Gianna döndü ve kalan basamakları inmeye başladı. Son basamağa ulaştığında, nihayet bodruma adım atmadan önce dondu kaldı. Sırtının sadece bir kısmını görebiliyordum ama kaslarının gerilmesinden üzgün olduğunu anladım. Boğuk bir çığlık duyuldu ve Gianna irkildi. Şakaklarıma vuran korkuya rağmen aşağıya indim. Kız kardeşimin ne gördüğünü bilmem gerekiyordu. Kolayca korkan biri değildi.

Bunu yaparken bile pişman olacağımı biliyordum ama karşı koyamadım. Her şeyin dışında bırakılmaktan, her zaman çok genç olmaktan, her gün kendimden ve etrafımdaki her şeyden korunmaya ihtiyacım olduğunun hatırlatılmasından bıkmıştım.

Ayaklarım bodrum katına değdiği anda gözlerim odanın ortasına yerleşti. İlk başta neler olup bittiğini anlayamadım bile. Sanki beynim

Bana gitmem ve hiçbir şeyden haberdar olmamam için bir şans verdi, ama acele etmek yerine kaldım ve baktım. Zihnim aşırı hızlandı, önümdeki her detayı, her *korkunç ayrıntıyı iliklerime kadar hissettim*. Yıllar sonra bile hala canlı bir şekilde hatırladığım detaylar.

Bize saldıran Ruslardan ikisi sandalyelere bağlanmıştı ve sonra kan akmaya başladı. Matteo ve başka bir adam onları dövüyor, kesiyor ve canlarını *yakıyordu*. Görüşüm tünelleşti ve dehşet boğazıma kadar yükseldi. Sonra bakışlarım Romero'ya takıldı, onun nazik kahverengi gözleri hatırladığım kadar nazik değildi. Onun da elleri kan içindeydi. Hayalini kurduğum iyi adam ve parlak zırhlı şövalye, *o adam* değildi. Vücudumdan bir çığlık koptu ama bunu sadece göğsümdeki ve boğazımdaki baskıdan anlayabiliyordum. Kulaklarımdaki uğultudan başka bir şey duymadım. Herkes bana deli olan *benmişim* gibi bakıyordu. Ondan sonra ne olduğundan emin değildim. Parça parça hatırlıyordum. Beni kavrayan eller, sıkıca tutan kollar. Hiçbir işe yaramayan yatıştırıcı sözler. Sırtıma yaslanan sıcak bir göğüs ve kan kokusunu hatırlıyordum. Matteo bana bir şey enjekte ettiğinde, dünyam ürkütücü bir sükûnete dönüşmeden önce kısa bir yanma acısı vardı. Dehşet hâlâ oradaydı ama üzerimi örtmüştü. Görüşüm bulanıktı ama Romero'nun yanımda diz çöktüğünü seçebiliyordum. Beni kucağına aldı ve doğruldu.

Kollarını. Zoraki sakinlik galip geldi ve göğsüne yaslanarak rahatladım. Gözlerimin önünde kırmızı bir leke beyaz gömleğinin şeklini bozmuştu. İşkence gören adamların kanı. Yavaşça, dehşet ilaçları söküp atmaya çalıştı ama nafileydi ve mücadeleden vazgeçtim. Kaderime boyun eğerken gözlerim fıldır fıldır kapandı.

Romero

Yapma Adamlar olarak görevimiz, korumaya yemin ettiğimiz kişileri güvende tutmaktı: zayıfları, çocukları, kadınları. Özellikle ben hayatımı bu amaca adamıştım. İşimdeki birçok görev başkalarına zarar vermeyi, acımasız ve soğuk olmayı içeriyordu ama insanları güvende tutmak bana her zaman kötülükten daha fazlası olduğunu hissettirdi. Gerçi bunun bir önemi yoktu; Luca isteseydi akla gelebilecek her türlü kötülüğü yapardım. Kendi etik, ahlak ve kurallarımıza rağmen, çoğu insanın kötü olarak algıladığı şeyin biz Yapma Adamlar olduğumuzu unutmak kolaydı. Liliana'nın çığlığını duyduğumda gerçek doğamızı, gerçek doğamı hatırladım. Rusların çığlıkları beni etkilememişti. Onları ve daha kötülerini daha önce de duymuştum. Ama o tiz, sonu gelmeyen çığlık

Korumamız gereken bir kızın karnına saplanan bir bıçak gibiydi.

Yüz ifadesi ve gözleri en kötüsüydu; bana tam olarak ne olduğumu gösterdiler. Belki iyi bir adam daha iyi olmak için yemin ederdi ama ben işimde iyiydim. Çoğu gün bundan zevk alıyordum. Liliana'nın dehşete kapılmış yüzü bile bende Yaratılmış Adam'dan başka bir şey olma isteği uyandırmıyordu. O zamanlar bu vahşet görüntüsünün onun hayatını mahvedebileceğim en kötü yol bile olmadığını fark etmemiştim.

Liliana

Vücudumun altında sıcak ve yumuşak bir şeyle uyandım. Zihnim durgundu ama anılarım net ve odaklıydı, nihayet gözlerimi açmaya cesaret ettiğimde çevremdekilerden daha odaklıydı. Köşedeki hareket dikkatimi çekti. Romero karşımdaki duvara yaslanmıştı. İçinde bulunduğum odayı hızlıca kontrol ettim. Burası bir misafir yatak odasıydı ve Romero ile kapalı bir kapının ardında *yalnızdım*. Matteo'nun bana daha önce enjekte ettiği şeyin kalıcı etkileri olmasaydı, tekrar çılgılık atmaya başlardım. Bunun yerine Romero'nun bana doğru yürümesini sessizce izledim. Emin değildim.

Onu neden zararsız olarak düşünmüştüm ki, şimdi her hareketi tehlike çılgınlıkları atıyordu. Neredeyse yatağa ulaştığında, kendimi yastığa bastırarak irkildim. Romero durakladı, koyu renk gözleri yumuşadı, ama gördüklerimden sonra nezaketleri artık beni kandıramazdı. "Sorun yok. Güvendesin."

Hayatımda hiç bu kadar *güvende* hissetmemiştim - şimdiye kadar. Mutlu cehaletimi geri istiyordum. Hiçbir şey söylemedim.

Romero komodinden bir bardak su aldı ve bana uzattı. Gözlerim ellerinin derisinde kan aradı ama onları iyice temizlemiş olmalıydı. Parmaklarının arasında ya da tırnaklarının altında bile en ufak bir kırmızı iz yoktu. Muhtemelen kanı temizlemek için çok fazla pratiği vardı. Bu düşünce boğazımı düğümledi.

"İçmen gerek evlat."

Gözlerim onun yüzüne kaydı. "Ben *çocuk* değilim."

Romero'nun yüzünde bir gülümseme hayaleti belirdi. "Elbette hayır, Liliana."

Gözlerinde alaycı bir ifade, bodrumdaki karanlığa dair bir ipucu aradım ama olmasını istediğim iyi adam gibi görünüyordu. Doğruldu ve bardağı ondan aldım. Elim titredi ama dökmemeyi başardım.

üzerime su döktüm. İki yudum aldıktan sonra bardağı Romero'ya geri uzattım.

"Yakında kız kardeşlerinin yanına gidebilirsin ama önce Luca bugün gördüklerin hakkında seninle konuşmak istiyor," dedi sakince.

Korku soğuk bir bıçak gibi içime saplandı. Biri kapıyı çaldığında yataktan kaydım ve bir dakika sonra Luca içeri girdi. Kapıyı kapattı. Gözlerim ondan Romero'ya kaydı. Daha önce olduğu gibi yıkılmak istemiyordum ama kan dolaşımdaki uyuşturucular yüzünden yeni bir panik atak geçirdiğimi hissedebiliyordum. Onlarla hiç yalnız kalmamıştım ve bugünkü olaylardan sonra bu çok fazlaydı.

"Kimse sana zarar vermeyecek," dedi Luca derin sesiyle. Ona inanmaya çalıştım. Aria onu seviyor gibiydi, yani kötü biri olamazdı ve bodrumda Ruslara işkence etmiyordu. Gözlerini bana dikmiş olan Romero'ya bir kez daha bakma riskini göze aldım.

Yüzümü eğdim. "Biliyorum," dedim sonunda, muhtemelen kulağa yalan gibi geliyordu. Derin bir nefes aldım ve bakışlarımı Luca'nın çenesine diktim. "Benimle konuşmak mı istedin?"

Luca başını salladı. Ne o ne de Romero yaklaştı. Belki de korkum onlar için gün gibi ortadaydı. "Bugün gördüklerini Aria'ya anlatamazsın. Çok üzölür."

"Ona söylemeyeceğim," diye hemen söz verdim. Onunla konuşmaya hiç niyetim yoktu. Bırakın kimseye anlatmayı, olayları hatırlamak bile istemiyordum. Eğer yapabilseydim, hafızamı onlardan anında temizlerdim.

Luca ve Romero bakıştılar, sonra Luca kapıyı açtı. "Kız kardeşin Gianna'dan çok daha mantıklısın. Bana Aria'yı hatırlatıyorsun."

Nedense sözleri beni korkak gibi hissettirdi. Aria korkak olduğu için değil. O da cesurdu, Gianna da, her ikisi de kendi tarzlarında. Kendimi korkak gibi hissediyordum çünkü Aria'yı gerçeklerden korumak istediğim için değil, bencilce nedenlerle, unutmak istediğim için sessiz kalmayı kabul etmişim. Onun bunu benden daha iyi idare edebileceğinden emindim.

Romero'ya, "Onu Gianna'ya götürebilirsin ama bir daha evin etrafında dolaşmadıklarından emin ol," dedi.

"Peki ya Aria?" Ağzımdan kaçırđım.

Luca gerildi. "O uyuyor. Onu sonra görebilirsin." Bununla birlikte gitti.

Kollarımı belime doladım. "Ailem ne olduğunu biliyor mu?"

"Evet. Baban işi bittikten sonra seni alacak ve Chicago'ya geri götürecektir. Muhtemelen sabah." Romero bekledi ama ben hareket etmedim. Nedense vücudum ona yaklaşma fikrinden rahatsız oluyordu, ki kısa bir süre önce onu öpmeyi hayal ettiğim düşünülürse bu çok saçmaydı.

Kapıyı ardına kadar açtı ve geri çekildi. "Eminim kız kardeşin Gianna seni görmek için sabırsızlanıyordur."

Derin bir nefes alarak kendimi ona doğru yürümeye zorladım. Vücudu rahat, yüzü nazikti ve bedenimin derinliklerinde hâlâ kaynayan dehşet ve korkuya rağmen, yanından geçerken midem hafifçe kıpırdandı. Belki de şoktandı. Bugünden sonra ona aşık olmam mümkün değildi.

İKİNCİ BÖLÜM

Liliana

Ne zaman geçen Eylül ayında olanları atlattığımı düşünsem, bir şey bana o günü hatırlatıyor ve midem yeniden sert bir düğüm haline geliyordu. Tıpkı bugün, Gianna ve benim Matteo, Aria ve Luca'ya doğru yola çıkmamız gibi. Babam sonunda pes etmiş ve on beşinci yaş günümü kutlamak için kız kardeşimle birlikte New York'a gitmemize izin vermişti.

"Sen iyi misin?" Gianna sessizce sordu ve beni yükselen gerginliğimden uyandırdı. Sadece New York'a dönmüş olmak ve Matteo ile Luca'yı yeniden görmek bile burnuma taze kanın tatlı kokusunu doldurmaya yetmişti.

"Evet," dedim çabucak. Artık korunmak için ablalarına ihtiyaç duyan küçük bir kız değildim. "Ben iyiyim."

Neredeyse onlara ulaştığımızda Aria bize doğru koştu ve kollarını ikimize de doladı. "Sizi çok özledim."

Kız kardeşlerimle yeniden bir araya geldiğimde, gülümsemekten kendimi alamadım. Ben olsam doğruca aşağı inerdim.

Eğer bu onları tekrar görebileceğim anlamına geliyorsa.

Aria bana bir göz attı. "Artık benim kadar uzunsun. Elimi tutmadan bir yere gitmek istemediğin zamanları hâlâ hatırlıyorum."

Hemen etrafıma bakındım ama neyse ki onu duyacak kimse yoktu. "Romero etraftayken böyle şeyler söyleme. Nerede o?" Kulağa ne kadar aptalca geldiğimi bir an geç fark ettim ve yüzüm kızardı.

Aria güldü. "Muhtemelen dairesindedir."

Omuz silktim ama artık çok geçti. Romero'nun ellerindeki kanı unutmuş değildim ama nedense ondan Matteo'dan, hatta Luca'dan korktuğum kadar korkmuyordum. Onlara doğru yürüdüğümüzde ne kadar korktuğumu anladım. Kalbim hızlandı ve bir panik atağın yükseldiğini hissettim. Haftalardır panik atak geçirmemiştım, bu yüzden çaresizce onunla savaştım.

"Doğum günü kızı," dedi Matteo gülümseyerek. Bu çekici adam nasıl olur da bodrumda kanlar içinde gördüğüm kişiyle aynı kişi olabilirdi?

"Henüz değil," dedim. Paniğimin şimdiden azaldığını hissedebiliyordum. Gerçek hayatta Matteo anılarımdaki kadar korkutucu değildi. "Tabii benim için erken bir hediye yoksa."

"Düşünce tarzını seviyorum," dedi Matteo göz kırparak. Bavulumu aldı, sonra kolunu uzattı. Gianna'ya baktım. "Gianna'nın bavulunu taşımayacak mısın?" Gianna'nın nişanlısıyla flört ettiğimi düşünmesini istemiyordum, her ne kadar çoğu zaman ondan pek hoşlanmıyor gibi görünse de.

Matteo, "Luca bunun icabına bakabilir," dedi.

Gianna bana bir gülümseme göndermeden önce ona ters ters baktı. "Git

devam et."

Matteo'nun elini kabul ettim. Gianna'nın ondan neden bu kadar nefret ettiğinden emin değildim. Ve bu bodrumdan önce başlamıştı, yani o yüzden değildi. Ama bu beni ilgilendirmezdi ve Gianna zaten duygularını benimle konuşmazdı. Aria bunun için vardı. Onlara göre ben bunu anlamak için hep çok gençtim. Ama ben onların düşündüğünden daha fazlasını biliyordum.

Elli dakika sonra Luca ve Aria'nın apartmanına vardık. Asansörün aynasında yansımamı kontrol ettim, makyajımın yerinde olduğundan ve dişlerimin arasında bir şey olmadığından emin oldum. Romero'yu son gördüğümünden beri aylar geçmişti ve iyi bir izlenim bırakmak istiyordum. Ama Aria ve Luca'nın dairesine girdiğimizde Romero henüz orada değildi. Gözlerim etrafta dolaştı.

ve sonunda Aria bana doğru eğilip fısıldadı. "Romero ortalıkta yok çünkü Matteo ve Luca bizi korumak için buradalar."

"Onu aramıyordum," dedim hızlıca ama yutmadı. Kızardığımı görmeden önce gözlerimi kaçırdım.

"Elbette," dedi Aria bilmiş bir gülümsemeyle. "Matteo ve Luca iş için ayrılmak zorunda kaldıklarında o da gelecek."

Heyecan içimde kabarıyordu ama aynı zamanda mide bulandırıcı ve gergin bir şeyle de karışmıştı. Bodrumdaki o geceyle ilgili ara sıra kâbuslar görüyordum, özellikle Romero'yla ilgili değil ama canlı bir karşılaşmanın kötü şeyleri daha fazla ortaya çıkarıp çıkarmayacağını merak ediyordum. Ama gergin olmamın asıl nedeni bu bile değildi. Şimdiye kadar Romero beni hep görmezden gelmişti, yani beni değil ama flörtlerimi. Bana bir çocukmuşum gibi davranmıştı. Belki sonunda daha fazla ilgi gösterecekti, ya da hiç ilgi göstermeyecekti. Ne de olsa on beş yaşına giriyordum ve babamın askerlerinden birçoğunun beni süzdüğünü fark etmemiş değildim. Belki de yaşım ne olursa olsun Romero'nun tipi değildim. Biriyle çıkıp çıkmadığını ya da birine söz verip vermediğini bile bilmiyordum.

Yemek sırasında Aria ve Gianna'nın ara sıra bakıştıklarını fark edebiliyordum. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Benim hakkımda mı konuşuyorlardı?

Asansör bir ses çıkardı ve onu çağıran kişiye doğru inmeye başladı.

"Bu Romero," dedi Aria. Luca ona tuhaf bir bakış attı ama ben hiç tepki vermedim, sadece umurumda değilmiş gibi başımı salladım, ama umurumdaydı ve Aria'nın uyarısına sevindim.

"Tuvalete gitmem gerek," dedim, sıradan görünmeye çalışarak. Gianna gözlerini devirdi. Yerden çantamı kaptım ve misafir banyosuna doğru koştum. Kapıyı kapattığımda asansör kapılarının açıldığını duydum. Bir an sonra Romero'nun sesi duyuldu. Derindi ama sert değildi. Sesi hoşuma gitmişti.

Aynanın karşısına geçip hızla makyajımı tazeledim ve koyu sarı saçlarımı kabarttım. Aria'nınki kadar parlak ve güzel değildi, Gianna'nın kızıl saçları kadar göz alıcı da değildi ama daha kötüsü de olabilirdi. Diğerleri, en azından kız kardeşlerim, kendimi güzelleştirmek için banyoya gittiğimi fark edeceklerdi ama umurumda değildi. Romero'ya güzel görünmek istiyordum. Rahat görünmeye çalışarak banyodan çıktım. Romero masaya oturmuştu ve tabağına tatlımızdan kalanları dolduruyordu: Tiramisu ve Panna Cotta. Benimkinin hemen yanındaki sandalyeye oturmuştu. Bu işle bir ilgisi olup olmadığını merak ederek Aria'ya baktım. O sadece

Bana gülümsedi ama Gianna eğlendiğini gizleme zahmetine bile girmede. Beni herkesin önünde utandırmayacağını umuyordum. Yetişkin ve rahat göründüğümü umarak sandalyeme doğru yürüdüm ama Romero hızlı bir gülümseme dışında bana hiç dikkat etmedi. Hayal kırıklığı mideme ağır bir şekilde yerleşti. Yanına oturdum ve suyumdan bir yudum aldım, aslında susadığımdan çok yapacak bir şeyim olduğu için.

Romero'nun bana karşı bariz ilgisizliğinin bugün yaşadığım utancın son noktası olduğunu düşündüysem fena halde yanılmışım. Matteo ve Luca bir tür iş toplantısı için ayrıldıktan sonra, Gianna ve Aria'nın yalnız kalmak için bir fırsat aradıkları belli oldu. Benden gitmemi isteyebilirlerdi ama anlaşılan Romero'dan da kurtulmaları gerekiyordu. Aria kulağıma fısıldamak için eğildi. "Romero'nun dikkatini bir süreliğine dağıtabilir misin? Bu çok önemli." Reddetme ya da soru sorma şansım olmadı.

"Romero, neden Lily ile Scrabble oynamıyorsun? Çok sıkılmış gibi görünüyor ve Aria ile benim de biraz kız kıza konuşmaya ihtiyacımız var," dedi Gianna sert bir sesle.

Yüzüm utanç içinde yandı. Gianna genellikle beni böyle utandırmaması gerektiğini bilirdi. Sanki Romero

o ve Aria önemli şeyleri konuşurken bana bakıcılık yapması gerekiyordu.

Romero cep telefonunu kontrol ettiği mutfaktan çıkıp yemek masasında yanımda durdu. Ona zar zor bakabildim. Şimdi benim hakkımda ne düşünüyordu? Kirpiklerimin arasından yukarı baktım. Sinirlenmiş görünmüyordu ama bu akşamını beni eğlendirerek geçirmek istediği anlamına gelmiyordu. O bir korumaydı, bebek bakıcısı değil. "Kız kardeşin seninle vakit geçirmeyi tercih eder gibi görünüyor," dedi Gianna'ya. Sonra kahverengi gözlerini bana dikti. "Benimle Scrabble oynamak istediğine emin misin?" diye sordu ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım. Çok az insan ne istediğimi sorardı, kız kardeşlerim bile zaman zaman benim kendi fikirleri ve istekleri olan bir insan olduğumu unuturlardı.

Aria ve Gianna bana anlamlı anlamlı baktılar. Romero'yu bunu istediğime ikna etmem gerekiyordu yoksa onlar için her şeyi mahvedecektim. "Evet, seninle gerçekten Scrabble oynamak istiyorum. Bu oyuna bayılıyorum, lütfen?" Parlak bir gülümsemeyle söyledim. En son ne zaman oynadığımı bile hatırlamıyordum. Ailemiz hiç masa oyunu oynamamıştı.

Romero kız kardeşlerime doğru baktı. Yüzünde bir şüphe belirtisi vardı. "Bize katılabilirsiniz," dedi.

"Seninle yalnız oynamayı tercih ederim," dedim flört eder bir tonda. Romero bakmazken Gianna bana göz kırptı. "Kız kardeşlerim Scrabble'dan nefret ediyor ve tanıdığım herkes de öyle. Sen benim tek umudumsun."

Romero'nun dudaklarında bir gülümseme belirdi ve başını salladı. "Pekâlâ, ama sabırlı ol. En son oynadığımdan beri epey zaman geçti."

Romero ile Scrabble oynamak aslında çok eğlenceliydi. Birlikte ilk kez gerçekten yalnız vakit geçiriyorduk. Az önce yazdığım kelimedenden başımı kaldırdım ve midemde bir delik açan soruyu sorup sormamayı tartıştım. Romero bir sonraki kelimeyi bulmakla meşguldü. Kara kaşları sevimli bir şekilde birbirine yaklaştı. Tahtanın karşısına geçip onu öpmek istedim. "Kız arkadaşın var mı?" Kendimi daha fazla tutamayınca ağzımdan kaçırđım. Sonra da oracıkta ölmek istedim. Görünüşe göre kız kardeşlerimin beni utandırmasına ihtiyacım yoktu. Tek başıma gayet iyiydim.

Romero başını kaldırıp baktı. Yüzünde şaşkınlık ve eğlence vardı. Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. Aferin Lily. Aptal gibi konuşmuştum. "Kazanabilmek için dikkatimi oyundan uzaklaştırma yöntemin bu mu?"

Böyle kişisel bir soru sorduğum için bana kızmadığına sevinerek kıkırdadım. Dikkatini tekrar

ve soruma cevap vermediğini fark ettiğimde eğlencem azaldı. Bu bir kız arkadaşı olduğu anlamına mı geliyordu? Umutsuz görünmeden ona tekrar soramazdım.

Sinirli bir şekilde sandalyeme daha da gömüldüm. Gözlerim kız kardeşlerimin bulunduğu çatı terasına doğru kaydı.

Aria ve Gianna muhtemelen bir şeylerin peşinde olduklarından emin olmadığımı düşündüler. Etrafımda olup biten her şeyden habersiz olduğumu sanıyorlardı. Ancak Romero'yla flört ediyor olmam onların gizemli bakışlarını fark etmediğim anlamına gelmiyordu. Onlara sormadım çünkü nasıl olsa bana söylemeyeceklerini ve kendimi daha da beşinci tekerlek gibi hissedeceğimi biliyordum. Bunu kötü olmak için yapmıyorlardı ama yine de acı veriyordu. Aria, Gianna'nın söylediği bir şey yüzünden üzgün görünüyordu. Onlara gidip şansımı denemek için içimdeki dürtüye direnmek zorundaydım.

"Sıra sende," Romero'nun sesi beni sıçrattı.

Yüzüm kızardı ve hızlıca tahtadaki kelimeleri gözden geçirdim ama konsantrasyonum bozulmuştu.

"Durmak ister misin?" Romero birkaç dakika sonra sordu. Sesi sanki istediği bir şeymiş gibi geliyordu. Muhtemelen canı çok sıkılmıştı.

Hayal kırıklığımlı bastırarak başımı salladım. "Evet. Odamda biraz kitap okuyacağım." Yüzümün duygularımı ele vermemesini umarak ayağa kalktım ama endişelenmeme gerek yoktu. Romero bana dalgın bir gülümseme verdi ve mesajlarını kontrol etmek için telefonunu eline aldı. Yavaşça geri çekildim. Bir daha kafasını kaldırıp bakmadı. Onun dikkatini çekmenin bir yolunu bulmalıydım, aptalca oyunlarla değil.

Aria doğum günüm için tüm daireyi balonlarla süslemişti, sanki anaokulu çocuğuymuşum gibi. Luca'nın kulüplerinden birine gitmemize izin verilebileceğini düşünmüştüm ama o ve hatta Aria beni oraya götürmeyi reddetmişti. Masadaki yiyecek miktarı büyük bir parti planlanmış gibi görünmesine neden olmuştu ama sadece biz ve Romero'nun iki küçük kız kardeşi vardı. Aria onları da getirmesini istemişti. Kendimi, ablasının kendisine arkadaş bulmasına ihtiyaç duyan, arkadaşsız bir çocuk gibi hissediyordum. Belki de Chicago'da kalmalıydım, o zaman en azından günü arkadaşlarımla geçirebilirdim.

Romero kız kardeşleriyle birlikte geldiğinde en parlak gülümsememi takındım. "Doğum günün kutlu olsun Liliana," dedi ve

Bana bir zarf verdi. Bir kitapçı için kupundu. "Aria okumayı sevdiğini söyledi."

"Evet, teşekkür ederim," dedim ama nedense Romero'dan farklı bir hediye bekliyordum. Kişisel bir şey, özel olduğumu gösteren bir şey.

"Bunlar benim kız kardeşlerim." Kalın kahverengi bukleleri olan uzun boylu kızı işaret etti. "Bu Tamara, o da senin gibi 15 yaşında." Ben gülümsedim, Tamara da gülümsedi ama o da en az benim kadar utanmış görünüyordu. "Bu da Keira, on iki yaşında. İyi anlaşıcağınıza eminim." Onlarla vakit geçirmem gerektiği çok açıktı çünkü Aria, Luca ve diğerleriyle takılmak için hâlâ çok küçüktüm. Tamara ve Keira yeterince iyi görünseler de bu beni rahatsız ediyordu ama New York'a çocuk partisi için gelmemiştim. Romero bir kez daha gülümseyerek Luca ve Matteo'ya doğru yöneldi, ben de kız kardeşlerini Aria, Gianna ve büfeye doğru yönlendirdim.

Akşamın tadını çıkarmak ve Romero'nun kız kardeşlerine iyi davranmak için elimden geleni yaptım ama doğum günüm için özel bir şey istiyordum, çok uzun zamandır hayalini kurduğum bir şey. Romero'nun bir telefon görüşmesi için çatı terasına çıktığını fark ettiğimde ben de gizlice dışarı çıktım. Diğerleri umarım beni birkaç dakikalığına kaçırmayacak kadar meşguldü. Romero konuştu

Telefonla konuşuyordu ve ilk başta beni fark etmedi. Sessizce onu takip ettim ve tırabzana yaslanışını izledim. Kollarını dirseklerine kadar kıvrımış, kaslı ön kollarını ortaya çıkarmıştı.

Gözleri bana odaklandığında kaşları çatıldı ve doğruldu. Yaklaştım ve onun yanında konumlandım. Telefonu kapattı ve cebine koydu. "Misafirlerinle içeride olman gerekmiyor mu?" diye sordu gülümseyerek ama her zamanki kadar dürüst olmadığı belliydi.

Biraz daha yaklaştım ve ona gülümsedim. "Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı."

Romero'nun gözleri beni izlerken tetikteydi. "Geri dönmeliyiz."

"Doğum günüm için istediğim bir şey var," dedim sessizce. "Bana sadece senin verebileceğin bir şey." Bu sözleri kafamda sayısız kez tekrarlamıştım ama yüksek sesle söylediğimde hayalimdeki kadar cilveli gelmiyordu.

"Lily," diye başladı Romero, vücudu gerginlikle dolup taşıyordu.

Ne söyleyeceğini duymak istemiyordum. Hemen parmak uçlarımda durdum ve onu öpmeye çalıştım. Beni kavradı

Dudaklarım dudaklarına ulaşmadan önce omuzlarımı tuttu ve bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi beni ondan uzak tuttu.

"Ne yapıyorsun?" Beni bıraktı ve birkaç adım geri gitti. "Sen bir çocuksun ve ben de Famiglia'nın bir askeriyim. Canın sıkıldığında oynayabileceğin bir oyuncak değilim."

Ondan böyle bir tepki beklemiyordum. Şaşkınlık ve şok, evet, ama öfke? Hayır. "Ben sadece seni öpmek istedim. Oyun oynamak istemiyorum. Senden hoşlanıyorum."

Romero başını salladı, sonra cam kapıya doğru bir işaret yaptı. "İçeri geri dön. Kız kardeşlerin nerede olduğunu merak etmeye başlayacaklar."

Sesi ağabey gibi geliyordu ve bu onun olmasını istediğim son şeydi. Aceleyle geri dönmeden önce etrafımda döndüm. Kalbim göğsümde buruştu. Nedense Romero tarafından reddedilmeyi hiç düşünmemiştim. İlk öpüşmemizin hayalini o kadar sık kurmuştum ki, bunun hiç gerçekleşmemesi seçeneği aklımın ucundan bile geçmemişti. Gecenin geri kalanında, özellikle de Romero'yu her gördüğümde mutlu bir yüz ifadesi takınmaya çalıştım. Aslında Chicago'ya döndüğüm için mutluydum. Romero'yu uzun süre göremeyecektim, onu unutmak ve aşık olacak başka birini bulmak için yeterince zamanım olacaktı.

Romero

Liliana'nın bana aşık olduğunu biliyordum. Aria bundan daha önce bahsetmişti ama kızın duygularıyla hareket etmesini hiç beklemiyordum. O güzel bir çocuktü. *Bir çocuk.*

Ona karşı en ufak bir ilgim yoktu ve ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyiydi. Ona çıkıştığımda çok incinmiş görünüyordu ama başka seçeneğim yoktu. Hâlâ çocuk olmasaydı bile beni öpmesine izin veremezdim.

Yaşam alanına döndüğümde Luca yanıma geldi. "O da neydi öyle? Liliana neden seninle dışarıdaydı?"

Elbette fark etmişti. Luca hiçbir şeyi kaçırmazdı.

"Beni öpmeye çalıştı."

Luca'nın kaşları kalktı. "Sanırım onu sen ittin uzakta."

"Gerçekten sormak zorunda mısın? Kız kardeşim yaşımda." "Asıl sorun onun yaşı bile değil. En azından onun babamın gözleri."

"Biliyorum." Ben bir askerdim ve Liliana gibi kızların kendi sosyal çevrelerinde kalmaları gerekiyordu."

Luca içini çekti. "O kız da en az Gianna kadar sorun çıkaracak, hatta daha da kötü."

İçimde haklı olabileceğine dair bir his vardı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Liliana

"Şu kızın cesaretine bak! Doğduğu günden beri beladan başka bir şey olmadı!" Babamın sözleri evin içinde yankılandı. Fabiano sanki sorularının cevabını biliyormuşum gibi bana baktı. Benim aklımda ise kocaman bir soru işareti vardı. Ne olduğundan tam olarak emin değildim ama olayın özünü anlamıştım. Gianna, Aria'yla birlikte New York'tayken ortadan kaybolmuştu. Şimdi herkes onu arıyordu. Aria'nın benim de ziyaretime gelmemi istememesine şaşmamalı. Dört hafta önce Romero'yla yaşadığım son utanç verici karşılaşmadan sonra New York'a dönmeye pek hevesli olduğum söylenemezdi. Ama yine de Aria ve Gianna'nın benden ve herkesten gizli planlar yapmış olmaları canımı yakıyordu.

Fabi'ye olduğu yerde kalmasını işaret ederek merdivenlerden aşağı indim ve sonra babamın ofisine doğru ilerledim. Annem oradaydı, ağlıyordu. Babam telefondaydı, hâlâ öfkeli ama daha ölçülü ses tonundan patronu Cavallaro ile konuştuğunu tahmin ettim. Cavallaro babamın gerçekten saygı duyduğu tek kişiydi. Annem kapı aralığında beni gördü ve hemen

başını salladı ama ben bir adım daha atıp ofise girdim.

Babam böyle bir ruh halindeyken ondan uzak durmanın daha iyi olduğunu biliyordum, her ne kadar genellikle bana değil de Gianna'ya saldırsa da, ama kız kardeşim artık yoktu.

Babam telefonu kapattı, sonra gözlerini bana dikti. "İçeri girmene izin verdim mi?"

Sesi bana bir kırbaç gibi çarptı ama ben yerimde durdum. "Gianna'ya ne oldu?"

Annem bana uyarıcı bir bakış gönderdi.

"Kız kardeşin kaçtı. Muhtemelen aptalın birinden hamile kalacak ve hem kendisinin hem de ailemizin itibarını zedeleyecek."

"Belki geri gelir," diye önerdim. Ama nedense dönmeyeceğini biliyordum. Bu anlık bir şey değildi. Bunu planlamıştı, muhtemelen aylardır. Bu, New York'taki son ziyaretimiz sırasında Aria'yla ilgili tüm gizliliği açıklıyordu. Neden bana söylememişlerdi? Bana güvenmiyorlar mıydı? İlk fırsatta babama koşacağımı mı düşünmüşlerdi? Ve sonra başka bir düşünce beynime yerleşti. Eğer Gianna gittiyse, Matteo'yla evlenmediyse, başka kim evlenecekti? İçimi korku kapladı. Ya Gianna gittiyse?

Babam beni Matteo'yla mı evlendirdi? Kız kardeşlerim taktiksel nedenlerle çoktan evlendirildiklerine göre aşk için evlenebileceğimi umuyordum. Belki böyle bir durumda düşünmek bencilce bir şeydi ama elimde değildi. Aklıma Romero'nun bir görüntüsü geldi. Evlilik söz konusu olduğunda onu düşünmenin aptalca olduğunu biliyordum. Gianna geri dönse ve Matteo'yla evlense bile, babamı beni sıradan bir askere, özellikle de New York'tan gelen birine vermeye ikna etmek neredeyse imkânsız olurdu. Bir de onun beni istememesi ve benim onu unutmak için kendime söz vermiş olmam sorunu vardı.

Tüm bunları biliyordum ama bu umut edemeyeceğim ve hayal kuramayacağım anlamına gelmiyordu, bazen yapabileceğim tek şeyin bu olduğunu hissediyordum.

"O zamana kadar kaç erkek Gianna'yı elde etmiş olacak? Dönse bile hiçbir değeri olmayacak," diye tükürdü babam. Sert sözleri karşısında dehşete kapılarak irkildim. Değersiz mi? Elbette onun için satılacak bir metadan daha fazlasıydık. Bacaklarımızın arasındaki ince bir et parçasından fazlası mı?

Babam omuzlarımı kavradı, gözleri içimi yakıyordu. Geri çekildim ama beni bırakmadı. "Askerlerime nasıl göz diktiğini görmediğimi sanma. Kendi iyiliğin için Gianna'ya çok fazla benziyorsun. Başka bir kızımın beni aptal yerine

koymasına izin vermeyeceğim."

"Yapmayacağım," diye fısıldadım. Babam benimle daha önce hiç bu tonda konuşmamıştı. İfadesi ve sözleri kendimi ucuz ve değersiz hissetmeme neden oldu, sanki kirli düşüncelerimden arınmam gerekiyormuş gibi.

"Bu doğru. İtibarını ve onurunu korumak için seni evleneceğin güne kadar odana kilitlemem gerekse bile umurumda değil."

Bu benim onurum ya da itibarımla ilgili değildi. Umurumda bile değildi. Bu tamamen babamla ilgiliydi. Her zaman ailedeki erkeklerle, onların ne istediği ve ne beklediğiyle ilgiliydi.

"Rocco, Lily iyi bir kızdır. Hiçbir şey yapmaz," dedi annem dikkatle. Bana genellikle böyle söylemezdi. Beni her zaman fazla cilveli olduğum, vücudumun erkekler üzerindeki etkisinin fazla farkında olduğum konusunda uyarırdı. Ama onun desteğinden memnundum çünkü babam Gianna'ya aynı şekilde saldırdığında çoğu zaman sessiz kalmıştı.

Babam beni bıraktı ve ona döndü. "Düzgün kızlar yetiştirmek senin görevindi. Senin iyiliğin için, umarım haklısındır ve Liliana Gianna'nın peşinden gitmez." Sesindeki tehdit beni titretti. Kendi karısına karşı nasıl bu kadar korkunç olabilirdi?

Annemin yüzü kızardı. Geri çekildim ve kimse beni durdurmaya çalışmadı. Hızla yukarı koştum. Fabi beni bekliyordu, gözleri kocaman ve meraklıydı. "Ne oldu?" diye sordu korkuyla.

Cevap olarak başımı salladım, onun için her şeyi özetleyecek havada değildim ve odama doğru hışımla ilerledim.

Babamın öfkesinin merkezinde hiç bu kadar yer almamıştım. Ama şimdi Gianna da gittiğine göre, kızlarının olmasını istediği gibi mükemmel bir kadın olduğumdan emin olmak için bana daha fazla göz kulak olacaktı. Kendimi hep özgür hissetmişim, Gianna'nın hayatımız tarafından neden bu kadar kısıtlandığını hiç anlamamıştım ama şimdi kafama dank etmeye başlamıştı. Artık her şey değişecekti.

Gianna'nın kaçışından sonraki aylarda evde işler en iyi ihtimalle gergindi. Babam en küçük şeylerde bile kendini kaybediyordu. Bana sadece iki kez vurmuştu ama Fabi o kadar şanslı değildi. Ancak şiddetten daha kötüsü, sürekli şüphe duyması, beni sanki yeni bir skandal yaratıyormuşum gibi izlemesiydi. Altın kafesim biraz daha küçülmüştü, her ne kadar bu daha önce pek mümkün görünmese de. Matteo'nun Gianna'yı yakalayıp Chicago'ya geri getirmesiyle işlerin değişeceğini umuyordum. Belki bu babamı yatıştırırdı, gerç i

son gördüğümde yatışmaktan çok uzak görünüyordu.

Onu. Tam olarak ne olduğundan emin değildim ama anladığım kadarıyla Gianna başka bir adamla yakalanmıştı ve bu bizim dünyamızdaki en kötü senaryoydu. Babam muhtemelen benim de aynı şeyi yapmamı engellemek için beni zincire vururdu.

"Ne zaman burada olacaklar?" Fabiano yüzüncü kez sordu. Sesinde mızımız bir ton vardı ve hayal kırıklığı içinde ona saldırmamak için kendimi zor tuttum.

Fabiano ve ben son yirmi dakikadır birinci katın sahanlığında bekliyorduk ve sabrım tükenmek üzereydi.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Sessiz ol. Annem odalarımızda olmadığımızı anlarsa başımız belaya girer."

"Ama-"

Aşağıdan sesler geliyordu. Bir tanesini Luca'nınki olarak tanıdım. Onunla bir evi doldurmayı başarmıştı; ne kadar büyük olduğu düşünüldüğünde şimdi merak ediyorum.

"Geldiler!" Fabiano hızla uzaklaştı ve merdivenlerden aşağı inerken ben de hemen arkasıdaydım.

Gianna'yı hemen fark ettim. Saçları artık kahverengiydi ve tamamen bitkin görünüyordu ama bunun dışında

Hatırladığım kız kardeş. Babam sık sık, eğer geri dönerse yeni bir insan olacakmış gibi konuşurdu; korkunç, değersiz bir insan.

Babam bizi fark ettiğinde Fabi ve bana ters ters baktı ama umurumda değildi. Gianna'ya doğru koştum ve kollarımı ona doladım. Onu çok özlemiştim. Matteo tarafından yakalandığını ilk duyduğumda, onu öldüreceğinden endişelenmiştim, bu yüzden onu zarar görmemiş olarak görmek büyük bir rahatlamaydı.

"Sana onları yukarıda tutmanı söylemedim mi?" Baba tısladı.

"Özür dilerim. Çok hızlı davrandılar," dedi annem. Merdivenden inerken özür dileyen yüzünü görmek için omzumun üzerinden baktım. Gianna'nın kaçışından beri babam sürekli gergindi ve sık sık ona da saldırıyordu. Çığlıkları beni geceleri birden fazla kez uyandırmıştı. Ne zaman bu kadar saldırganlaştığından emin değildim. Ben küçükken böyle olduğunu hatırlamıyordum ya da belki de ben bu tür şeylerin daha az farkındaydım.

"Lily, Fabi, odalarınıza dönün," diye emretti babam. Gianna'yı bıraktım ve itiraz etmek üzereydim ama Fabi benden önce davrandı.

Fabi, "Ama baba, Gianna'yı uzun zamandır görmüyoruz," diye homurdandı.

Babam bize doğru ilerledi ve ben gerildim. Bana nadiren vururdu ama öfkeli görünüyordu. Fabi ve beni yakaladı ve bizi Gianna'dan uzaklaştırdı. Sonra bizi merdivenlere doğru itti. "Hemen yukarı çıkın."

İtişinin şiddetiyle tökezledim ama dengemi yeniden sağladığımda durdum ve hareket etmedim. Uzun zamandır görmediğimiz Gianna'yla konuşmamıza izin vermediğine inanamıyordum.

"Sorun yok," dedi Gianna ama yüzü farklı bir hikâye anlatıyordu. İncinmiş ve üzgün görünüyordu ve Gianna genellikle bu tür duyguları gösteren biri değildi. "Daha sonra konuşabiliriz."

Gözlerim onun arkasındaki bir şeye takıldı: Romero. Güçlü ve uzun boylu duruyordu, gözleri sıkıca babama odaklanmıştı. Onu yedi aydır görmemiştim ve zaman içinde ona olan aşkıyı unuttuğumu sanmıştım ama şimdi onu görünce midemde yine kelekler uçuşmaya başladı.

Babamın patlaması dikkatimi tekrar ona çekti. "Hayır, yapamazsın. Onların yanında olmana izin vermeyeceğim. Sen artık benim kızım değilsin ve çürümüşlüğüne Liliana'ya bulaşmasını istemiyorum," diye gürledi. Gianna'yı öldürmekten başka bir şey istemezmiş gibi görünüyordu. Bu beni korkuttu. Gianna'yı öldürmesi gerekmez miydi?

Ne olursa olsun bizi, çocuklarını sever miydi? Eğer onaylamadığı bir şey yaparsam, benden de nefret eder miydi?

"Bu saçmalık," dedi Matteo.

"Matteo," dedi Luca. "Bu bizim işimiz değil." Gözlerim ikisi arasında gidip geldi, sonra tekrar eli yeleğinin altında olan Romero'ya döndü. İçimden bir ses onu iş başında görmek istiyordu. Muhtemelen dövüş durumlarında harikalar yaratıyordu ve daha da kötü bir yanım babam giderse annemin, Fabi'nin ve benim daha iyi olacağımızı biliyordu.

Annem parmaklarını bileğime doladı ve Fabi'nin elini tuttu. "Gel bakalım," dedi ısrarla, bizi merdivenlere ve üst kata doğru çekiştirerek.

"Bu doğru. Bu benim ailem ve Gianna hala benim yönetimime tabi, bunu asla unutma," dedi babam.

"Artık senin kızın olmadığını sanıyordum, o zaman neden söylediğin tek bir kelimeyi bile dinlemek zorundayım?"

Gianna'nın sesindeki zehirle sersemlemiş bir halde başımı çevirdim.

"Dikkatli ol," diye tısladı babam. "Sen hâlâ Outfit'in bir parçasısın." Gianna'yı belinden tutan Matteo olmasaydı onu dövecekmiş gibi görünüyordu. Anne Gianna'yı

Ama Romero o anda başını kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluştu. Doğum günümde beni reddetmesi hâlâ aklımdaydı ama yine de onu öpmek istediğimi biliyordum. Neden bazen imkânsız olan bir şeyi isterdik? Sadece acıya yol açan bir şey?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Liliana

Bazen kendimi her gün babama kanıtlamak zorundaymışım gibi hissediyordum. Gianna'nın yaptığı gibi işleri berbat etmemi bekliyordu ama bunun nasıl mümkün olabileceğinden bile emin değildim; beni asla gözünün önünden ayırmazdı. Eski korumalarımın biriyle bir şey başlatmadığım sürece, onurumu lekelemem mümkün değildi. Ama babam Gianna'yı henüz affetmemişti, bu yüzden onu neredeyse iki yıldır görmemiştim. Chicago'ya gelmesi yasaktı ve benim de New York'a gitmeme izin verilmiyordu. Aria'nın sinsiliği olmasaydı, Gianna'yla telefonda bile konuşamayacaktım.

Bazen ben bile Gianna'ya karşı öfke duyuyordum çünkü onun kaçıışı hayatımı cehenneme çevirmişti. Gianna kurallara göre oynasaydı belki babam daha az katı olurdu. Bazen de cesaretinden dolayı ona hayranlık duyduğum anlar oluyordu. Özgürlüğü hayal etmediğim tek bir gece bile yoktu. Gerçekten kaçmak istemiyordum ama hayatımda kendime daha fazla özgürlük alanı yaratabilmeyi diliyordum. Biriyle çıkma özgürlüğü, aşık olma ve o kişiyle birlikte olma özgürlüğü.

Aşık olmanın nasıl bir his olduğunu bile hatırlamıyordum. Tıpkı Gianna gibi ben de Romero'yu neredeyse iki yıldır görmemiştim. O zamanlar ona karşı hissettiklerim aşk değildi, yakınından bile geçmiyordu. Hayranlık ve hayranlıktı, bunu şimdi biliyordum. Ama başka kimse de yoktu. Elbette, kız okuluna gidiyorsanız ve yalnız başınıza bir yere gitmenize izin verilmiyorsa, aşık olacak biriyle tanışmak zordu.

Alt kattan gelen cam kırılma sesi beni düşüncelerimden kopardı. Yatağımdan fırladım ve kapımı açtım. "Anne?" Seslendim. Sabahtan beri ortalıkta yoktu. Cevap gelmedi ama mutfakta birinin hareket ettiğini duyabiliyordum.

Odamdan sürünerek çıktım ve merdivenlerden indim. "Anne?" Neredeyse mutfak kapısına ulaştığımda tekrar denedim. Hâlâ cevap yoktu. Kapıyı iterek açtım ve içeri girdim. Yerde kırık bir şarap şişesi duruyordu, etrafına kırmızı şarap dökülmüştü. Annem şişenin yanında diz çökmüştü, krem rengi eteği yavaşça sıvıyı emiyordu ama fark etmemiş gibiydi. Sanki tüm sorularının cevabını içinde barındırıyormuş gibi avucundaki bir parçaya bakıyordu. Onu hiç böyle görmemiştim. Ona doğru yürüdüm. "Anne?" Ona neredeyse hiç böyle seslenmezdim ama şu anda doğru seçim buymuş gibi geliyordu.

Başını kaldırdı, mavi gözleri odaklanmamış ve ağlamaklıydı. "Oh, evde misin?"

"Başka nerede olabilirdim ki? Sormak istedim ama onun yerine omzuna dokundum ve "Ne oldu? İyi misin?" diye sordum.

Elindeki kırık cam parçasına tekrar baktı, sonra onu yere bıraktı. Ayağa kalkmasına yardım ettim. Ayaklarının üzerinde sabit duramıyordu ve nefesinden alkol kokusu alabiliyordum. İçki içmeye başlamak için henüz erkendi ve pek de içen biri sayılmazdı.

"Doktordaydım."

Donup kaldım. "Hasta mısın? Neyin var?"

"Akciğer kanseri," dedi küçük bir omuz silkmeye. "Evre üç."

"Ama sen hiç sigara içmedin! Bu nasıl mümkün

olabilir?" "Bu olabilir olur." o dedi.

"Ben var için başla kemoterapi yakında."

Kollarımı ona doladım, bu haberin ağırlığı altında kendimi çaresiz ve küçük hissettim. "Babam biliyor mu?"

"Ona ulaşamadım. Telefonuna cevap vermedi."

Tabii ki hayır. Neden karısından gelen bir telefona cevap versin ki? Muhtemelen metreslerinden biriyle birlikteydi. "Aria ve Gianna'ya söylemeliyiz. Bilmeleri gerek."

Annem kolumu kavradı. "Hayır," dedi sertçe. "Bu onların Noel'ini mahveder. Henüz öğrenmelerini istemiyorum. Onları endişelendirmek için bir neden yok. Zaten Gianna'yla uzun zamandır konuşmuyorum ve Aria'nın da bir Capo'nun karısı olarak yeterince derdi var."

"Ama anne, bilmek isterler."

"Onlara söylemeyeceğine söz ver," dedi. Yavaşça

başımı salladım. Başka ne yapabilirdim ki?

İki saat sonra babamın eve geldiğini duydum ve bir otuz dakika sonra annemin hafif adımları üst kata çıktı ve ardından ana yatak odasının kapısı kapandı. Yalnızdı. Babam hâlâ aşağıda mıydı? Odamdan çıktım ve birinci kattaki ofisine gittim. Bir an tereddüt ettikten sonra kapıyı çaldım. Onunla konuşmam gerekiyordu.

Noel partimiz iki hafta sonra olacaktı ve annem hasta olduğu için Gianna da davet edilmeliydi. O ve

Anne birlikte biraz zaman geçirme ve uzlaşma şansı bulmalıdır.

"İçeri gel," dedi babam.

Kapıyı açtım ve kafamı içeri uzattım, yarı yarıya onu yıkılmış ve ağlarken görmeyi bekliyordum, ama o bazı kağıtların üzerine eğilmiş, çalışıyordu. Kafam karışmış bir halde içeri girdim. "Annem seninle konuştu mu?" Belki de ona kanser olduğunu söylememişti.

Başını kaldırıp baktı. "Evet, öyle. Önümüzdeki hafta Chicago'daki en iyi doktorla tedaviye başlayacak."

"Oh, tamam." Babamdan başka bir şey duymayı umarak durakladım ama yüzünde en ufak bir duygu belirtisi olmadan beni izledi. "Annemin şu anda ailesinin desteğine her zamankinden daha çok ihtiyacı olduğunu düşünüyordum. Tüm ailesinin."

Babam kaşlarını kaldırdı. "Ve?"

"Bence Gianna'yı Noel partimize davet etmeliyiz. O ve annem uzun zamandır birbirlerini görmediler. Eminim annem Gianna'yı tekrar görmekten çok mutlu olacaktır."

Babamın yüzü karardı. "O fahişeyi evime almayacağım. Belki Matteo onu affetmiş ve hatta günahlarına rağmen onunla evlenmiştir ama ben o tür biri değilim."

Hayır, nazik kesinlikle babam için kullanacağım bir kelime değildi. "Ama annemin alabileceği her türlü desteğe ihtiyacı var."

"Hayır ve bu benim son sözüm," diye hırladı. "Annen de insanların hastalığını öğrenmesini istemiyor. Gianna'yı davet edersek merak etmeye başlarlar. Hiçbir sorun yokmuş gibi davranacağız. Kız kardeşlerine ya da başka birine bile söylemeyeceksin, anladın mı?"

Başımı salladım. Ama böyle bir sırrı herkesten nasıl saklayabilirdim ki?

Ev, Noel partimiz için çok güzel dekore edilmişti. Her şey mükemmeldi. Kızarmış biftek ve trüflü patates püresinin kokusu odalara yayılıyordu ama ben tadını çıkaramıyordum. Annem dünü ve bu sabahın büyük bir kısmını tedavisi yüzünden kusarak geçirmişti. Birkaç kat makyajla ne kadar solgun olduğu anlaşılmıyordu ama ben biliyordum. Sadece babam ve ben biliyorduk. Fabi'nin bile bir fikri yoktu.

Aria ve Luca diğer konuklardan sadece birkaç dakika önce geldiler. Zaten bir otelde kalıyorlardı, bu yüzden

Annemin durumunu onlardan saklamak için. Aria beni gördüğünde ıslıl ıslıl gülümsedi ve bana sarıldı. "Tanrım, Lily. Çok güzel görünüyorsun."

Sıkıca gülümsedim. Birkaç hafta önce gümüş elbiseyi bulduğumda çok heyecanlanmıştım çünkü beni büyümüş hissettirmiş ve kıvrımlarımı doğru şekilde vurgulamıştı ama bugün bir parça kıyafet için duyduğum heyecan saçma geliyordu.

Aria geri çekildi ve yüzümü inceledi. "Her şey Tamam mı?"

Hemen başımı salladım ve dikkatimi kız kardeşimin arkasında sabırla sırasını bekleyen Luca'ya çevirdim. Bana çabucak sarıldı. Beni bu şekilde karşılaması hâlâ garip hissettiriyordu. "Babam hâlâ ofisinde, annem de mutfakta," diye açıkladım. En azından annemin banyoda olup yine kusmadığını umuyordum.

Luca yanımdan geçip gitti ve bakışlarım Luca'nın devasa gövdesinin arkasına saklanmış olan Romero'ya takıldı. Onu görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Onun gelmesini beklemiyordum. Geçen yıl Luca Aria'yla yalnız gelmişti. Ne de olsa onu koruyabilecek kapasiteye fazlasıyla sahipti.

"Merhaba," dedim rahatça, hissettiğimden çok daha sakın bir sesle. Romero'ya olan aşkımı henüz tam olarak atlatamamıştım ama

Artık onun yanında titreyen bir karmaşı olmadığımı rahatlayarak fark ettim. Son birkaç ay ve hafta beni değıştirmişti.

Romero

Luca'nın Scuderi ve Dante Cavallaro ile yapması gereken işler vardı; onlarla Chicago'ya gelmemin tek nedeni buydu. Ve şimdi Scuderi malikânesinin kapısında durmuş Liliana'ya bakarken, bir bahane bulmamalı mıydım diye düşündüm. Lily'yi en son gördüğümde bir kızdı ve hâlâ bir kadın olmasa da çok büyümüşü. Göz kamaştırıcıydı. Ona bakmamak çok zordu. Reşit olmasına daha birkaç ay olduğunu unutmak kolaydı, benim ligimin çok dışında olduğunu unutmak kolaydı.

Selamlamak için başını eğdi ve geri çekildi. O kızaran, flört eden kız nereye gitmişti? Geçmişte beni hep rahatsız etmiş olsa da, bana o cilveli gülümsemesini vermediğı için üzgün olduğumu itiraf etmeliydim.

Luca ve Aria'yı eve kadar takip ettim. Lily'nin adımlarının arkamdan yaklaştığını duyabiliyor, çiçekli parfümünün kokusunu alabiliyor ve hatta göz ucuyla ince bedenini görebiliyordum. Bu

Onu bir kez daha görebilmek için omzumun üzerinden bakmamak için kendimi çok zor tuttum.

Sonraki birkaç saati Aria'yı korumakla meşgulumuşum gibi davranarak onu dikkatle izleyerek geçirdim, zaten yapacak pek bir şeyim de yoktu. Ama Lily'yi izledikçe bir şeylerin yanlış gittiğini daha iyi anladım. Ne zaman kimsenin ona dikkat etmediğini düşünse, sanki sönüyor, gülümsemesi azalıyor, omuzları çöküyordu. Tüm dikkatini verdiğinde iyi bir oyuncuydu ama birkaç anlık dikkatsizliği benim için yeterliydi. Koruma olarak geçirdiğim yıllar boyunca en küçük işaretlerin bile farkında olmayı öğrenmişim.

Oturma odasından çıkıp geri dönmediğinde endişeye kapıldım. Ama o benim sorumluluğumda değildi. Aria sorumluydu. Luca'nın karısına baktım. Annesi ve Valentina Cavallaro ile derin bir sohbete dalmıştı. Kendimi dışarı attım. Burada güvende olurdu. Luca odanın diğer ucunda, Dante ve Scuderi'yle tartışıyor gibi görünüyordu.

Kendimi lobide bulduğumda tereddüt ettim. Liliana'nın nereye gittiğinden emin değildim ve onu bulmak için tüm evi zorlukla arayabilirdim. Biri beni bulursa Luca için casusluk yaptığımı düşünebilirdi. Sağ tarafımdaki koridordan gelen bir ses dikkatimi çekti ve koridorda olduğumdan emin olduktan sonra

Liliana'yı görene kadar onu tek başıma takip ettim. Duvara yaslanmıştı, başı geriye atılmıştı, gözleri kapalıydı. Kendini toparlamaya çalıştığını söyleyebilirdim ama o haliyle bile görülmeye değerci. Muhteşemdi. Bir gün bir erkek onunla evleneceğı için çok şanslı olacaktır.

Bu fikir pek hoşuma gitmedi ama garip tepkime takılıp kalmadım. Ona doğru yürüdüm, artık yalnız olmadığını anlaması için adımlarımın duyulabilir olmasına dikkat ettim. Gerildi, gözleri fal taşı gibi açıldı ama beni fark edince tekrar rahatladı ve arkasını döndü. Varlığıma verdiği tepkiden ne çıkaracağımı bilemiyordum. Ondan birkaç adım ötede durdum. Bakışlarım uzun, zayıf bacaklarının üzerinde gezindi, sonra hızla yüzüne doğru ilerledim. "Liliana, iyi misin? Uzun zamandır yoktun."

"Herkes bana Lily derken sen neden Liliana demekte ısrar ediyorsun?" Gözlerini tekrar açtı ve acı acı gülümsedi. İnanılmaz mavi gözleri vardı. "Kız kardeşim sana beni izlemeni mi söyledi?" diye sordu suçlayıcı bir şekilde.

Sanki birinin bana söylemesine ihtiyacım varmış gibi. Bu gece gözlerimi Liliana'dan uzak tutmak neredeyse imkânsızdı. "Hayır, yapmadı," dedim basitçe.

Mavi gözlerinde şaşkınlık vardı, sonra yüzünü yana çevirdi ve beni profiline bakmaya bıraktı. Çenesi sallanıyordu ama yutkundu ve ifadesi düzeldi. "Aria'ya göz kulak olman gerekmiyor mu?"

"Luca orada," dedim. Biraz daha yaklaştım, çok yaklaştım. Lily'nin parfümü burnuma doluyor, yüzümü saçlarına gömmek istememe neden oluyordu. Tanrım, aklımı kaçıırıyordum. "Bir şeylerin ters gittiğini söyleyebilirim. Neden bana söylemiyorsun?"

Lily gözlerini kıstı. "Neden? Ben senin sorumluluğunda değilim. Ve birbirimizi son gördüğümüzde benden pek hoşlanmıyor gibiydin."

İki yıldan daha uzun bir süre önce doğum gününde beni öpmesini engellediğim için bana hâlâ kızgın mıydı? Onun yerine "Belki sana yardım edebilirim," dedim.

İç çekti, omuzları biraz daha çöktü. Bu yorgunluk ifadesiyle bir şekilde daha yaşlı, yetişkin bir kadın gibi görünüyordu ve kendime verdiğim sözü ve yemini tekrar hatırlatmak zorunda kaldım. Bana baktığında gözleri yaşlarla doldu ama düşmediler.

"Hey," dedim usulca. Ona dokunmak, saçlarını taramak istedim. Lanet olsun. Bundan çok daha fazlasını istedim ama olduğum yerde kaldım. Etrafta dolaşıp bir kıza dokunamazdım.

Outfit'in Consigliere'inin. Onunla yalnız bile
k a l m a m a l ı y d ı m .

"Kimseye söyleyemezsin," dedi.

Tereddüt ettim. Luca benim Capo'mdu. Ondan saklayamayacağım bazı şeyler vardı. "Bana ne söyleyeceğini bilmeden sana bu konuda söz veremeyeceğimi biliyorsun." Sonra belki de hamileydi, belki de biri kalbini kırmıştı diye düşündüm ve bu fikir beni öfkелendirdi. Onu istememem gerekiyordu, onu istememeliydim ama yine de...

"Biliyorum ama bu Outfit ya da Famiglia ile ilgili değil. Bu..." Bakışlarını indirdi ve yutkundu. "Tanrım, kimseye söylememem gerekiyor. Ve bundan nefret ediyorum. Her şey darmadağın olurken bu maskaralığı sürdürüyor olmaktan nefret ediyorum."

Sabırla bekledim, belli ki ihtiyacı olan zamanı ona verdim.

Omuzları titremeye başladı ama yine de ağlamadı. Bunu nasıl yaptığından emin değildim. "Annem kanser."

Beklediğim bu değildi. Gerçi şimdi düşündüm de, annesi de yüzündeki kalın makyaj tabakasına rağmen solgun görünüyordu.

Lily'nin çıplak omzuna dokundum ve ne kadar iyi hissettirdiğini, teninin ne kadar *pürüzsüz olduğunu* görmezden gelmeye çalıştım. "Özür dilerim. Neden bu konuyu Aria'yla konuşmuyorsun? Onunla her şeyi konuştuğunuzu sanıyordum."

"Gianna ve Aria her şeyi konuşurlar. Ben küçük kız kardeş, beşinci tekerim." Sesi acı geliyordu. "Özür dilerim." Uzun bir nefes aldı, belli ki duygularını kontrol altına almaya çalışıyordu. "Babam kimseye söylememi yasakladı, Aria'ya bile ve işte sana söylüyorum."

"Kimseye söylemeyeceğim," diye söz verdim daha iyice düşünmeden. Lily'ye böyle bir söz vererek ne yapıyordum? Luca ve Famiglia benim önceliğimdi. Consigliere'in karısı hastalanırsa bunun sonuçlarını düşünmek zorundaydım. Bu onu ve Outfit'i zayıflatır mıydı? Luca öyle düşünebilir. Sadece bu da değil, Aria'yı korumam gerekiyordu. Ona annesinin hasta olduğunu söylemek benim görevim değil miydi? Sikinle düşünmeye başlarsan sorun da bu oluyordu. O zaman işler hep karışırđı.

Lily meraklı bir ifadeyle başını yana eğdi. "Yapmayacak mısın?"

Yanındaki duvara yaslandım, kendimi o köşeden nasıl çıkaracağımı merak ediyordum. "Ama sence de

Kız kardeşine söylemen gerektiğini mi düşünüyorsun? Onun annesi. Gerçeği bilmeyi hak ediyor."

"Biliyorum, bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye fısıldadı umutsuzca. "Ona söylemek istiyorum. Bunu bir sır olarak sakladığım için kendimi çok suçlu hissediyorum. Neden koridorda saklandığımı sanıyorsun?"

"O zaman söyle ona."

"Babam öğrenirse çok kızar. Uzun zamandır gergin. Bazen en küçük bir olayda kafama bir kurşun sıkacağını düşünüyorum."

Öz babasından korkmuş gibiydi. Ve o piç korkutucuydu. Elini tuttum. "Sana bir şey yaptı mı? Eminim Luca seni güvende tutmanın bir yolunu bulabilir." Ne saçmalıyordum ben? Luca en küçük kızını ondan alırsa Scuderi Dante'yi savaş başlatmaya ikna ederdi. Başkalarının aile sorunlarına asla karışmazdın. Bu bizim dünyamızdaki en önemli kurallardan biriydi.

"Babam buna izin vermezdi," dedi kesin bir ifadeyle. Gerçekten de ilk tanıştığım çocuk değildi. Bu dünya masumiyetinizi çok erken elinizden aldı. "Ve hiçbir şey yapmadı, ama emirlerine karşı gelirim çok kızardı."

"Kız kardeşini bilirsin, asla kimseye söylemez."

"O zaman bu sırrı taşımak zorunda kalacak ve annemle bu konuda konuşamayacaktı bile. Neden her şey bu kadar karışık? Neden normal bir ailem olamıyor?"

"Ailemizi seçemeyiz."

"Ve benim durumumda, müstakbel kocam bile değil," dedi. Sonra başını salladı. "Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Şu anda endişelenmem gereken şey bu değil." Hâlâ onunkini tutan elime baktı. Onu serbest bıraktım. Scuderi ya da adamlarından biri bizi basarsa, Scuderi'nin çıldırmak için yeni bir nedeni olacaktı.

"Biliyor musun? Ona söyleyeceğim," dedi Lily aniden. Doğruldu ve bana minnettar bir gülümseme verdi. "Haklısın. Aria gerçeği bilmeyi hak ediyor." Artık duvara yaslanmadığına göre daha da yakındık. Bir adım geri çekilip mesafemi korumam gerekirdi ama onun yerine gözlerim dudaklarına kaydı.

Lily uzaklaşarak beni şaşırttı. "Yardımanız için teşekkür ederim." Köşeyi dönmesini izledim ve sonra gitmişti.

Liliana

Kalbim göğsüme çarpıyordu, sadece Romero'yla yalnız kaldığım ve onu öpmeden zar zor ayrılabildiğim için değil, babamın emirlerine karşı gelmeye kararlı olduğum için de. Belki Romero doğruyu söylemişti ve kız kardeşimle Luca'ya annemden bahsetmeyecekti ama gerçekten neden benim için bir sır saklasındı ki? Biz bir çift değildik, arkadaş bile değildik. Birbirimiz için hiçbir şeydik. Bu düşünce mideme ağır bir yük gibi çöktü.

Aria'ya şimdi söylesem daha iyiydi. Eninde sonunda öğrenecekti ve bunu benden duymasını istiyordum. Onu oturma odasında buldum, elinde jambonlu bir tabak vardı. Valentina'yla konuşuyordu. Onlara doğru yürüdüm ve beni ilk Valentina fark etti. Bana gülümsemeden önce yeşil gözlerinde bir acıma titreşimi vardı. Biliyor muydu?

Tabii ki biliyordu. Babam muhtemelen hemen patronu Dante'ye, Dante de karısına söylemişti. Babam başkalarına da söylemiş miydi? Gerçeği kendi ailesinden daha çok hak ettiğini düşündüğü insanlara? "Merhaba Val," dedim. "Aria'yı bir süreliğine senden çalabilir miyim? Onunla konuşmam gerek."

Aria bana sorgulayan bir bakış attı ama Valentina sadece başını salladı. Kız kardeşimle kollarımı birleştirdim ve rahatça yürüdüm.

onunla birlikte odaya girdim. Babamın ya da annemin şüphelenmesini istemiyordum. Odanın öbür ucunda Romero'nun bakışlarını yakaladım. Luca ve Dante'nin yanında duruyordu ama bana doğru bakıyordu. Bana cesaret verici küçük bir baş selamı verdi ve bu küçük jest nedense kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Son iki yıldır Romero'yla aramızdaki şeyin aptalca bir aşktan başka bir şey olmadığına kendimi ikna etmiştim ama artık o kadar emin değildim.

"Lily, neler oluyor? Bütün akşam çok tuhaf davrandın," diye fısıldadı Aria lobiye doğru ilerlerken.

"Sana birazdan söyleyeceğim. İkimizin de yalnız."

Aria'nın yüzü endişeyle bulutlandı. "Bir şey mi oldu? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Onu üst kata ve odama çıkardım. Kapı arkamızdan kapandığında Aria'yı bıraktım ve yatağıma uzandım. Aria yanıma oturdu.

"Annem," dedim fısıltıyla. "Akciğer kanserine yakalanmış." Belki de bunu ona daha az doğrudan bir şekilde söylemeliydim, ama bu haberi daha az korkunç hale getirmezdi.

Aria gözlerini kocaman açarak bana baktı, sonra sert bir nefes alarak duvara yaslandı. "Aman Tanrım. Sanırım o

Yorgun görünüyordum ama suçu babamla başka bir kavgaya attım."

"Onlar hala savaşmakve Bu yapmak her şey daha kötü."

Aria kolunu bana doladı ve bir an sessizlik içinde birbirimize sarıldık. "Neden bana kendisi söylemedi?"

"Babam kimsenin bilmesini istemiyor. Aslında size söylememi yasakladı."

Aria geri çekildi. "Seni yasakladı mı?"

"Görünüşünü korumak istiyor. Sanırım annemin hastalığından utanıyor." Tereddüt ettim. "Bu yüzden sana hemen söylemedim. Ne yapacağımı bilemedim ama Romero'yla konuştum ve beni sana söylemeye ikna etti."

Aria yüzümü aradı. "Romero, hm?"

Omuz silktim. "New York'a döndüğünde Gianna'ya söyleyecek misin?"

"Elbette," dedi Aria. "Burada olamamasından nefret ediyorum." İçini çekti. "Annemle bu konuyu konuşmak istiyorum. Desteğimize ihtiyacı var ama bilmememiz gerekiyorsa bunu ona nasıl verebiliriz?"

Bilmiyordum. "Babamın davranışlarından nefret ediyorum. Ona karşı çok soğuk. Çok şanslısın Aria, seni seven bir kocan var.

seni önemsiyor."

"Biliyorum. Bir gün sen de buna sahip olacaksın."

Haklı olmasını umuyordum. Babam gibi biriyle yaşamak, yaşayamayacağım bir cehennem olurdu.

Annem her gün biraz daha soluyordu. Bazen tek yapmam gereken bir an için kafamı çevirmekmiş gibi geliyordu ve cildi çoktan grinin daha korkunç bir tonuna dönüşmüş ve daha da fazla kilo kaybetmişti. O güzelim saçları bile tamamen gitmişti. Artık hastalığını bir sır olarak saklamak imkansızdı. Herkes biliyordu. Başkaları yanındayken babam şefkatli ve endişeli kocayı oynuyordu ama evde yalnız kaldığımızda annemin varlığına zor dayanıyordu, sanki bulaşıcı olmasından endişe ediyordu. Okuldaki son yılını atlatmaya çalışırken ona destek olmak bana düşüyordu. Aria, Gianna ve ben neredeyse her gün telefonda konuşurduk. Onlar olmadan hayatta kalamazdım. Ve geceleri karanlıkta yatıp endişe ve korkudan uyuyamadığımda, Romero'nun Noel partimizde bana nasıl baktığını hatırladım, sanki

Beni ilk kez gerçekten bir kadın olarak gördü, aptal bir ocuk olarak değil. Kahverengi gözlerindeki bakış, sadece bir anı olsa bile beni daha sıcak hissettirdi.

Yumuşak bir kapı sesi doğrulmama neden oldu. "Evet?" Sessizce sordum. *'Lütfen annemin tekrar kusmasına izin verme'*. Burnumda asit kokusu olmadan bir gece geçirmek istiyordum. Bu düşünce için kendimi kötü hissettim. Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirdim?

Kapı açıldı ve Fabi içeri süzülmeden önce başını aralıktan içeri uzattı. Siyah saçları dağılmıştı ve üzerinde pijamaları vardı. Perdeleri ekmediğim için ağladığını anlayabiliyordum ama bundan bahsetmedim. Fabi birkaç ay önce on iki yaşına basmıştı ve duygularını kimseye, hatta bana bile itiraf edemeyecek kadar gururluydu.

"Uyuyor musun?"

"Uyuyor gibi mi görünüyorum?" Alaycı bir şekilde sordum.

Başını salladı, sonra ellerini pijama pantolonunun ceplerine soktu. Bir şeyden korktuğu için benimle yatağa giremeyecek kadar yaşlıydı. Babam Fabi'yi odamda gözyaşları içinde bulsaydı kafasını koparırdı. Zayıflık babamın oğlunda ya da herhangi birinde hoş gördüğü bir şey değildi.

"Film izlemek ister misin?" Yana doğru kaydım.
"Zaten uyuyamıyorum."

"Sende sadece kız filmleri var," dedi sanki ondan büyük bir iyilik istiyormuşum gibi ama DVD rafıma doğru yöneldi ve bir şeyler seçti. Sonra sırtını yatak başlığıma dayayarak yanıma oturdu. Film başladı ve uzun bir süre sessizce izledik.

"Sence annem ölecek mi?" Fabi aniden sordu, bakışları ekrana sabitlenmişti.

"Hayır," dedim hissetmediğim bir inançla.

Bugün on sekizinci yaş günümdü ama parti olmayacaktı. Annem çok hastaydı. Evimizde kutlamalara ya da mutluluğa yer yoktu. Babam artık neredeyse hiç eve gelmiyordu, hep iş için gidiyordu ve son zamanlarda Fabi de ona eşlik etmeye başlamıştı. Bu yüzden annemle yalnız kalmıştım. Elbette bir hemşire ve hizmetçimiz vardı ama onlar aileden değildi. Annem onları etrafında istemiyordu ve bu yüzden okuldan sonra yatağının başında oturup ona kitap okuyan, odası ölüm ve umutsuzluk kokmuyormuş gibi davranmaya çalışan bendim.

Aria ve Gianna sabah doğum günümü kutlamak için aramışlardı. Ziyaret etmek istediklerini biliyordum ama babam bunu yasaklamıştı. Doğum günümde bile nazık olamamıştı.

Anneme okuduğum kitabı yere bıraktım. Annem uyuyordu. Solunum cihazının sesi, tıkırtı ve tıkırtılar odayı dolduruyordu. Ayağa kalktım, biraz dolaşmam gerekiyordu. Bütün gün oturmaktan bacaklarım ve sırtım tutulmuştu.

Pencereye doğru yürüdüm ve dışarı baktım. Etrafımdaki her yerde hayat devam ediyordu. Cebimdeki telefonum çaldı ve beni düşüncelerimden uyandırdı. Çıkardım ve ekranımda bilinmeyen bir numara buldum. Kulağıma doğru bastırdım. "Alo?" Annemi rahatsız etmemek için koridora çıkarken fısıldadım, her ne kadar sesler artık onu zor uyandırsa da.

"Merhaba Liliana."

Donup kaldım. "Romero mu?" Beni aradığına inanamıyordum, sonra aklıma korkunç bir fikir geldi ve aramasının tek açıklaması buydu. "Tanrım, kız kardeşlerime bir şey mi oldu?"

"Hayır, hayır. Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim. Sana mutlu yıllar dilemek istedim." Sesi yumuşak, sıcak ve derindi ve boğaz ağrısına balın yaptığı gibi beni yatıştırdı.

"Oh," dedim. Nabzım tekrar yavaşlarken kendimi duvara yasladım. "Teşekkür ederim. Kız kardeşim sana doğum günüm olduğunu söyledi mi?" Hafifçe gülümsedim. Aria'nın beni neşelendirmek için bunu yaptığını hayal edebiliyordum. Benimle bu konuda konuşmamıştı ama bunca zaman sonra Romero'dan hâlâ hoşlandığımı bildiğinden emindim.

"Gerek yoktu. Doğum gününü biliyorum."

Hiçbir şey söylemedim, ne diyeceğimi bilemedim. Doğum günümü hatırladı mı?

"Doğum günü planın var mı?"

"Hayır, evde kalıp anneme bakacağım," dedim yorgun bir sesle. En son ne zaman gece boyunca uyuduğumu hatırlamıyordum. Eğer annem kustuğu ya da ağrısı olduğu için beni uyandırmadıysa, o zaman hiçliğe bakarak uyanık kalıyordum.

Romero diğer uçta sessiz kaldı, sonra daha da yumuşak bir sesle şöyle dedi. "Her şey daha iyi olacak. Şu anda her şeyin umutsuz görüldüğünü biliyorum ama her zaman böyle olmayacak."

"Hayatında çok fazla ölüm gördün. Buna nasıl dayanabiliyorsun?"

"Ölmekte olan kişi değer verdiğiniz biriye ya da işle ilgiliyse durum farklıdır." Ne söylediğine dikkat etmeliydi.

Telefonda bu konuyu açtığım için pişman olmuştum ama onun sesini duymak çok iyi gelmişti. "Babam ben on dört yaşındayken öldü. Olmamızı istediğim kadar yakın değildik ama onun ölümü beni şu ana kadar gerçekten etkileyen tek şey oldu."

"Annem ve ben birçok arkadaşımın anneleriyle olduğu kadar yakın değiliz ve şimdi o ölüyor, bundan pişmanlık duyuyorum."

"Hâlâ zaman var. Belki de düşündüğünden daha fazla."

Onun haklı olmasını istiyordum ama içten içe annemin savaşını kaybetmesinin sadece birkaç hafta meselesi olduğunu biliyordum. "Teşekkürler Romero," dedim usulca. Yüzünü görmek, rahatlatıcı kokusunu duymak istiyordum.

"Bugün sizi mutlu edecek bir şey yapın, küçük bir şey bile olsa."

"Bu beni mutlu ediyor," diye itiraf ettim.

"Bu çok iyi," dedi. Ardından sessizlik geldi.

"Artık gitmem gerekiyor." Birden itirafım beni utandırdı. Kendimi ortaya koymaktan ne zaman vazgeçecektim? Duygularını saklamakta iyi olan biri değildim ve bundan nefret ediyordum.

"Hoşça kalın," dedi Romero.

Başka bir şey söylemeden aramayı sonlandırdım ve uzun süre telefonuma baktım. Romero'nun aramasına çok mu anlam yüklemiştim? Belki de kibarlık yapıp patronunun karısının kız kardeşini on sekizinci yaş gününde arayarak bonus puan kazanmak istemişti. Ama Romero böyle bir tipe benzemiyordu. O zaman neden aramıştı? Noel partimizde bana bakışıyla bir ilgisi var mıydı? Benim ondan hoşlandığım kadar o da benden hoşlanmaya mı başlamıştı?

Doğum günümden iki hafta sonra annemin sağlığı daha da kötüleşti. Cildi kağıt gibi ve soğuktu, gözleri ağrı kesicilerden donuklaşmıştı. Onu incitmekten korktuğum için elim ayağım titriyordu. Çok kırılabilir görünüyordu. İçten içe çok uzun sürmeyeceğini biliyordum. Bir mucize olacağına inanmak istiyordum ama artık küçük bir çocuk değildim. Daha iyi biliyordum. Bazen eskiden olduğum gibi saf bir kız olmayı diliyordum.

"Aria?" Annem kısık bir sesle konuştu.

Sandalyemde doğruldum ve daha yakına eğildim.
"Hayır, benim Liliana."

Annemin gözleri bana odaklandı ve usulca gülümsedi. Yıpranmış yüzünde korkunç derecede üzgün görünüyordu. Bir zamanlar çok güzel ve gururluydu, şimdi ise o kadının sadece bir kabuğuydu.

"Benim tatlı Lily'm," dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Annem hiçbir zaman aşırı sevecen bir tip olmamıştı. Bize sarılır, yatmadan önce masal okur ve genellikle bildiği en iyi anne olmaya çalışırdı ama bize neredeyse hiç lakap takmazdı. "Evet, buradayım." En azından babam beni tekrar göndermeye çalışana kadar. Ona kalsa annem sevdiği herkesten uzakta kilit altında tutulacak, sonunda ölene kadar sadece babamın tuttuğu hemşireler tarafından bakılacaktı. Kendime bunun nedeninin onu korumak, gururlu bir kadının sadece hastalığıyla değil, eskiden olduğu gibi hatırlanmasını sağlamak olduğunu söylemeye çalıştım ama asıl nedeninin bu olmadığını hissediyordum. Bazen ondan utanıp utanmadığını merak ediyordum.

"Kız kardeşlerin nerede? Ve Fabi?" Sanki onları orada görmeyi bekliyormuş gibi başımın üzerinden baktı.

Bakışlarımı çenesine indirdim, gözlerinin içine bakamadım. "Fabi okulla meşgul." Bu apaçık bir yalandı. Babam Fabi'nin Tanrı bilir neyle meşgul olduğundan emindi, bu yüzden

annemizle çok fazla zaman geçirmedim. Sanki babam çok yakınlaşırsa hastalığının Fabi'ye bulaşacağından endişeleniyordu. "Aria ve Gianna yakında burada olacaklar. Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorlar."

"Baban onları aradı mı?" Annem sordu.

Ona tekrar yalan söylemek istemedim. Ama ona babamın ölmek üzere olan annemizi ziyaret etmelerini istemediğini, eğer ben onları aramasaydım ölmek üzere olduğunu bile bilmeyeceklerini nasıl söyleyebilirdim? Bardağına su doldurdum ve dudaklarına götürdüm. "İçmen gerek."

Annem küçük bir yudum aldı ama sonra başını çevirdi. "Susamadım."

Bardağı tekrar komodinin üzerine koyarken kalbim kırıldı. Annemle konuşacak bir şeyler aradım ama ona asıl anlatmak istediğim şey, Romero'ya olan aşkıma, ona güvenemeyeceğim bir konuydu. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Sana çorba getirebilirim."

Başını hafifçe salladı. Tuhaf bir ifadeyle beni izliyordu ve ben kendimi rahatsız hissetmeye başlamıştım. Nedeninden bile emin değildim. Bakışlarında öyle bir iğrençlik ve özlem vardı ki, karanlık bir bakışa işaret ediyordu.

İçimin derinliklerinde bir yerde. "Tanrım, artık genç ve kaygısız olmanın nasıl bir şey olduğunu bile hatırlamıyorum."

Kaygısız mı? Çok uzun zamandır kaygısız hissetmemiştim.

"Yapmak istediğim o kadar çok şey, kurduğum o kadar çok hayal vardı ki. Her şey mümkün görünüyordu." Sesi, sanki anı vücudunun derinliklerinde bir yerden enerji çekmiş gibi güçlendi.

"Güzel bir evin, seni seven birçok arkadaşın ve çocuğun var," dedim ama bunu söylerken bile bunun yanlış bir şey olduğunu biliyordum ve her zaman yanlış şeyi yapma, yardım edememe hissinden nefret ediyordum.

"İstiyorum," dedi küçük, hüzünlü bir gülümsemeye. Yavaşça soldu. "Ziyarete gelmeyen arkadaşlar."

Bunu inkâr edemezdim ve babamın neden uzak durduğundan ya da annemi gerçekten hiç önemsemediklerinden bile emin değildim. Bir şey söylemek için ağzımı açtım, daha sonra suçluluk duyacağım bir yalan daha, ama annem konuşmaya devam etti. "Kan parasıyla ödenmiş bir ev."

Annem babamın paramız için korkunç şeyler yaptığını hiçbir zaman kabul etmemişti ve ben de onun pek umursadığı izlenimini edinmemiştim. Para ve lüks

Babamın ona ve bize her zaman özgürce verdiği tek şey. Nefesimi tuttum, bundan sonra ne söyleyeceğini yarı merak yarı dehşetle bekliyordum. Çocuk sahibi olduğu için pişman mıydı? Biz onun için bir hayal kırıklığı mıydık?

Elimi okşadı. "Ve siz çocuklar... Sizi daha iyi korumalıydım. Her zaman sizin için ayağa kalkamayacak kadar zayıftım."

"Elinden gelen her şeyi yaptın. Babam zaten seni hiç dinlemezdi."

"Hayır, yapmazdı," diye fısıldadı. "Ama daha çok çabalayabilirdim. Pişman olduğum o kadar çok şey var ki."

Bunu inkâr edemezdin. Babam yine kendini kaybettiğinde sık sık onun bizim için, özellikle de Gianna için ayağa kalkmasını dilemiştim. Ama değiştirilemeyecek bir şey için ona kendini kötü hissettirmenin bir faydası yoktu.

"Sadece tek bir hayatın var, Lily. Bunu en iyi şekilde değerlendir. Keşke ben yapsaydım ama artık çok geç. Sonunun benim gibi olmasını, kaçırılmış fırsatlar ve kaybedilmiş hayallerle dolu bir hayata dönüp bakmanı istemiyorum. Hayatın seni geçip gitmesine izin verme. Sen benden daha cesursun, mutluluğun için savaştığın kadar cesursun."

Tutkulu konuşması karşısında afallamış bir halde yutkundum. "Ne demek istiyorsun?"

"Babanla evlenmeden önce, babamın restoranında çalışan genç bir adama aşkıttım. Tatlı ve çekiciydi. Bizim dünyamızın bir parçası değildi."

Babamın bizi duyacağından endişelenerek kapıya doğru baktım. Sanki böyle bir şey olabilirmiş gibi. Sanki *gerçekten bu odaya adım atacakmış gibi*. "Onu sevdin mi?"

"Olabilir. Ama aşk zamanla gelişen bir şeydir ve biz buna hiç fırsat bulamadık. Onu çok sevebilirdim, bundan eminim. Bir keresinde çöp bidonlarının arkasında öpüşmüştük. Dışarısı soğuktu ve çöp kokuyordu ama hayatımın en romantik anıydı." Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı, annemde daha önce hiç görmediğim bir ifadeydi bu.

Acıma duygusu kalbimi sıktı. Babam onun için hiç romantik bir şey yapmamış mıydı? "Peki ya babam?"

"Baban..." diye devam etti. Titreyerek birkaç nefes aldı. Oksijen tüpünün yardımıyla bile nefes almakta zorlanıyordu. "Romantizm için zamanı yok. Hiç olmadı."

Ama annemin arkasından fahişelere ayıracak zamanı vardı. Bunları ben bile biliyordum ve genellikle bu tür şeylerden en son haberdar olan kişi bendim. Anneme nazik bir söz söylediğini hiç duymamıştım. Her zaman sadece kapalı kapılar ardında şefkat gösterebileceğini düşünmüştüm ama şimdi muhtemelen hiç göstermediğini fark ettim. Yaptığı tek güzel şey ona pahalı mücevherler almaktı.

"Beni yanlış anlama, babana saygı duyuyorum."

"Ama onu sevmiyorsun," diye bitirdim. Annemin babamı sevdiğinden her zaman emindim, o bu duyguya karşılık vermese bile, ama aralarında hiçbir şey olmadığını öğrenmek bir şekilde mideme bir yumruk gibi geldi. Aria ve Gianna görücü usulü evliliklerini en iyi şekilde değerlendirmişlerdi ama şimdi pek çoğunun bu kadar şanslı olmadığını ve kocalarını hiç sevmediklerini, hatta onlara tahammül bile edemediklerini anlıyordum. Dünyamızdaki çoğu kadın, aldatan ve hatta bazen şiddet uygulayan bir adamla sevgisiz bir evliliğe hapsolmuştu.

İç çekti, gözleri kayarak kapandı, teni eskisinden daha da solgunlaştı. "Kendime hep sevdiğim şeyleri yapmak, mutlu olmak için hala zamanım olduğunu söyledim, ya şimdi? Artık çok geç."

Bu sözcükler onun her dile getirişinde bir yumruk gibi mi gelecekti? "Hayır," dedim titreyerek. "Öyle değil. Vazgeçme."

Bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Çok uzun sürmeyecek. Benim için pişmanlıktan başka bir şey yok. Ama önünde koca bir hayat var Liliana. Onu dolu dolu yaşayacağına söz ver bana. Mutlu olmaya çalış."

Sertçe yutkundum. Annem hayatım boyunca bana kaderime razı olmamı, iyi bir kız olmamı, itaatkâr olmamı söylemişti. "Aşk için evlenmek istiyorum."

"Yapmalısın," diye fısıldadı.

"Babam buna izin vermez. Benim için birini bulacaktır, değil mi?"

"Aria ve Gianna iyi eşleştiler. Taktiksel nedenlerle evlenmek zorunda değilsiniz. Aşık olmakta ve o özel çocukla evlenmekte özgür olmalısınız."

Aklıma Romero'nun bir görüntüsü geldi ve midemde bir sürü kelebek uçuştı.

"O bakışı hatırlıyorum," dedi annem usulca. "Biri var, hm?"

Kızardım. "Bu çok saçma. Benimle ilgilenmiyor bile."

"Nasıl olmasın ki? Sen güzelsin, zekisin ve iyi bir aileden geliyorsun. Sana aşık olmamak için deli olmalı."

Annemle hiç böyle konuşmamıştım ve bu kadar yakın olmamız için kanser olmamız gerektiği için kendimi inanılmaz derecede üzgün hissettim. Keşke daha önce de böyle bir anne olsaydı diye düşündüm ve sonra böyle bir şey düşündüğüm için kendimi suçlu hissettim. "Babamın onaylayacağı biri değil," dedim sonunda. Ve bu büyük bir yetersizlikti. "O sadece bir asker."

"Oh," diye fısıldadı annem. Gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. "Kimsenin seni mutluluğa ulaşmaktan alıkoymasına izin verme." Annem yavaşça uykuya dalarken son birkaç kelime zar zor duyulabiliyordu. Elimi onun elinin altından çektim ve ayağa kalktım. Nefes alış veriş zor, hırıltılı ve düzdü. Her an nasıl duracağını hayal edebiliyordum. Odadan geri geri çıktım ama kapıyı kapatmadım. Annem yardım çağırırsa duyacağımdan emin olmak istedim.

Merdivenlere doğru yöneldim ve neredeyse babama çarpıyordum. "Annem seni gördüğüne çok sevinecek," dedim. "Ama az önce uyudu, o yüzden biraz bekleme gerekecek."

Kravatını gevşetti. "Annene gitmeyecektim. Planlanmış birkaç toplantım daha var."

"Ah, doğru." Bu yüzden parfüm dükkânı gibi kokuyordu ve takım elbisesi bu yüzden kırışıktı. Sabahı fahişelerinden biriyle geçirmişti ve muhtemelen diğerine gidiyordu. "Ama seni sonra görmeyi çok ister."

Babam gözlerini kıstı. "Kız kardeşini aradın mı? Luca bu sabah beni aradı ve Aria'yla birlikte anneni ziyaret etmek üzere Chicago'ya doğru yola çıktıklarını söyledi."

"Veda etmeye hakları var."

"Gerçekten anneni bu halde görmek istediklerini mi sanıyorsun? Annen bir zamanlar gururlu bir kadındı, eğer hala akli başında olsaydı, kimsenin onu bu acınası halde görmesini istemezdi."

Öfke kabardı. "Ondan utanıyorsun, bu Hepsi!"

Uyarmak için bir parmağını kaldırdı. "Dikkatli ol. Benimle bu tonda konuşma. Çok baskı altında olduğunuzu biliyorum ama şu anda sabrım tükenmek üzere."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Aria ve Luca hâlâ geliyorlar mı, yoksa ziyaret etmelerini yasakladın mı?" Gianna'nın da ziyaret edeceğinden bahsetmedim. Öğrenecekti.

Yakında Luca onu sakinleştirmek için orada olacaktı.

"Öğleden sonra burada olacaklar. Bu da Luca ve Dante'ye iş konuşmak için fırsat tanıyacak."

Endişelendiğı şey bu muydu? İş mi? Karısı ölüyordu ve onun umurunda bile değildi. Başımı salladım ve başka bir şey söylemeden oradan ayrıldım. Yarım saat sonra babamın tekrar evden çıkışını izledim. Bir zamanlar onu örnek alırdım. Onu siyah takım elbiseleri içinde gördüğümde dünyanın en önemli insanı olduğunu düşünmüştüm. Ama bu uzun sürmedi. Anneme karşı ilk kez elini kaldırdığında, sandığım gibi biri olmadığını anladım.

Aria, Gianna ve Luca iki saat sonra geldiler. Matteo New York'ta kalmıştı. Sadece Luca'nın orada güvendiğı birine ihtiyacı olduğu için değil, Gianna'nın babasıyla karşılaşması her halükârda patlayıcı olacağı için. Eğer Matteo da orada olursa, birileri ölecekti.

Aria ve Gianna selamlaşmak için bana sıkıca sarıldılar. "Nasılsın?" Aria sordu.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Annemi böyle görmek zor zayıf."

"Babamın bir pislik gibi davranması da hiç yardımcı olmuyor," diye mırıldandı Gianna.

Luca başıyla küçük bir selam verdi. "Ben mutfakta bekleyeceğim. Hâlâ yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi var."

Sadece annemizle baş başa kalmamızı istediğini hissediyordum ve bunun için minnettardım. Neredeyse ona Romero'yu soracaktım ama sonra kendimi durdurdum.

Kız kardeşlerimi üst kata çıkardım. Annemin yatak odasına girdiğimizde yüzlerinde bir şok ifadesi belirdi. Her gün ona eşlik eden ben bile her sabah annemin ne kadar kırık dökük görüldüğünü gördüğümde şok oluyordum ve koku da korkunçtu. Hemşireler zemini ve mobilyaları günde iki kez dezenfektanla temizliyorlardı ama çürüme ve idrar kokusu hala her yeri kaplıyordu. Hatta kıyafetlerime ve cildime yapışmış gibiydi ve geceleri uyuyamadığımda burnumu tıkıyordu.

Annem uyanıktı ama gözlerinde tanıma ışığının parlaması biraz zaman aldı. Sonra gülümsedi ve bir an için, burnundaki tüplerin kaybolmasına rağmen, ölüm onu çoktan onun olarak işaretlemiş gibi görünmüyordu. Aria hemen yatağa doğru yürüdü ve annesine sarıldı

dikkatlice. Gianna yanımda gergindi. Annemle bir süredir görüşmüyorlardı ve pek de iyi şartlarda ayrıldıkları söylenemezdi. Aria geri çekilince annemin bakışları Gianna'ya kaydı ve ağlamaya başladı. "Ah Gianna," diye fısıldadı. Gianna annemize doğru koştu ve onu da kucakladı. Bu buluşmanın böylesine korkunç bir nedeni olması neredeyse kalbimi kırıyordu. Keşke bugünden çok daha önce böyle bir araya gelseydik. Yatağa doğru iki sandalye daha çektim ve saatlerce oturduğum sandalyenin yanına koydum. Hepimiz oturduk ve annem uzun zamandır ilk kez huzurlu görünüyordu. Aria ve Gianna'nın konuşmasına izin verdim ve onları dinledim. Aria anneme New York'taki yeni bir sergiden bahsedince Gianna bana doğru eğildi. "Fabi nerede? Evde olması gerekmiyor mu?"

"Babam her zaman onu okuldan birisinin almasını sağlıyor ve sonra Fabi'yi akşam yemeğine kadar görmüyorum."

"Fabi'yi şimdiden takıma mı alıyor? Fabi bu saçmalıklar için çok genç."

"Bilmiyorum. Fabi ile bu konuda konuşmak zor. Bana eskisi gibi her şeyi anlatmıyor. Annem hastalandığından beri çok değişti. Bazen onu tanıyamıyorum."

"Mafya hepsini değiştiriyor. İçlerindeki iyiliği emiyor," diye mırıldandı Gianna.

"Matteo'ya, Luca'ya ve Romero'ya bakın, hepsi
Kötü."

Gianna içini çekti. "Onlar da iyi değil. Hem de hiç. Fabi'nin çürümüşlük içine işlemeden önce nasıl biri olduğunu biliyorum ama Luca ve Matteo'yu her zaman sadece Made Men olarak tanıdım, o yüzden durum farklı." Gianna düşüncelere dalmış bir halde gözlerini kıstı. "Hâlâ Romero'ya mı aşıksın? Şimdiye kadar yeni bir hedefe yönelmiş olman gerekmez miydi?"

Kızardım ama cevap vermedim. Neyse ki Aria konuşmaya Gianna'yı da dahil etti de tekrar rahatlayabildim.

Gianna, Aria ve ben sandalyelerimizde uyuyakalmıştık. İki saat sonra babamın sert sesiyle uyandık. "Onun burada ne işi var?"

Doğrudum, kendimi toparlamak için birkaç saniye düşündüm. Babam kapının girişinde durmuş, Gianna'ya hançer gibi bakıyordu. Yaptığı şey için onu hâlâ affetmemişti. Muhtemelen öfkesini mezara da götürecekti.

"Buraya seni görmeye gelmedim, inan bana," diye mırıldandı Gianna.

Aria sandalyesinden kalkıp babasının yanına gitti ve ona çabucak sarıldı. Genellikle Aria yanındayken neşesi yerine gelirdi ama Aria ona bakmadı bile.

"Seni evimde istemiyorum," dedi Gianna'ya.

Birkaç adım gerisinde Fabi'yi gördüm, belli ki nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Gianna'yı çok özlediğini ve onunla telefonda konuşmaya her zaman hevesli olduğunu biliyordum ama son birkaç aydır babamın onun üzerindeki etkisi artmıştı ve küçük kardeşimin hangi tarafı seçeceğinden emin olmadığı açıktı.

Ayağa kalktım ve anneme endişeli bir bakış attım. Hâlâ ilaçların etkisindeydi. Buna tanık olmasını istemiyordum. "Lütfen, bunu dışarıda konuşalım," diye fısıldadım.

Babam topuklarının üzerinde döndü ve anneme tek bir bakış bile atmadan koridora çıktı. Geri kalanımız da onu takip etti. Gianna Fabi'nin karar vermesine fırsat vermedi, ona sarıldı ve bir süre sonra o da Fabi'ye sarıldı. Babam kardeşime ters ters baktı. Aptal gururunun bir kez olsun arka planda kalmasına izin veremediğine inanamıyordum. Annemin son günlerinde bize ihtiyacı vardı ama onun umurunda bile değildi. Tekrar gitmeden önce kapıyı kapatmamı bile beklemedi.

"Bu eve adım atmanı yasaklamıştım," diye hırladı.

Kapıyı kaydırarak kapattım ve ona yaslandım. Bacaklarım Titrek.

"Burası aynı zamanda annemin evi ve beni görmek istedi," dedi Gianna. Bu doğrudu. Annemin Gianna'yı kaç kez sorduğunun sayısını unutmuştum.

"Bu evin parasını ben ödedim ve benim sözüm kanundur."

"Ölmek üzere olan karının isteklerine hiç mi saygın yok?" Gianna tısladı.

Matteo'nun karısı olmasına rağmen babamın Gianna'ya vuracağından emindim ama o anda Luca yukarı geldi. Bu, babamın daha kötü şeyler söylemesini ve Gianna'nın da ona karşılık vermesini engellemedi. Daha fazla dayanamadım. Koşarak yanlarından geçtim. Kavgaları koridorda beni takip etti ve aşağıda bile hala bağırışlarını duyabiliyordum. Hışımınla mutfığa girdim, kapıyı fırlatıp kapıyı kapattım ve yüzümü ellerimin arasına gömmeden önce kapının arkasına yaslandım. Uzun zamandır savaştığım gözyaşlarım gözbebeklerime bastırıyordu. Onları tutamadım.

Bir ses kafamı kaldırmama neden oldu. Romero mutfak tezgâhının başında durmuş kahve fincanının üzerinden beni izliyordu. Utanç içinde yüzümü buruşturdum ve hızla yanaklarımı silmeye çalıştım. "Özür dilerim," dedim. "Burada birinin olduğunu bilmiyordum." Romero'nun burada olduğunu bile bilmiyordum ama buna şaşırmamalıydım. Matteo New York'ta kaldığı için Luca'nın meşgul olduğu zamanlarda kız kardeşlerime göz kulak olabilecek birine ihtiyacı vardı.

"Burası senin evin," dedi basitçe. Gözleri nazik ve anlayışlıydı. Gözlerimi kaçırmak zorundaydım yoksa gerçekten hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayacaktım ve bu istediğim son şeydi.

"Eskiden öyleydi," diye fısıldadım. Ağzımı kapalı tutmam gerektiğini biliyordum ama kelimeler gelmeye devam etti. "Ama şimdi kapana kısılmış gibi hissediyorum. İyi olan hiçbir şey yok. Nereye baksam sadece karanlık, sadece hastalık, nefret ve korku var." Sessizliğe gömüldüm, patlamamın şokunu yaşıyordum.

Romero kahvesini bıraktı. "En son ne zaman evden çıktın?"

Bilmiyordum bile. Omuz silktim.

"Hadi biraz yürüyelim. Bir kahve içebiliriz. Dışarısı çok sıcak."

Son birkaç haftadır duygularımı kaplayan kara bulutların arasından coşku fışkırdı. "Bunun sorun olmayacağına emin misin?"

"Luca'ya soracağım ama bunun neden sorun olacağını anlamıyorum. Bir saniye."

Yanımdan geçebilmesi için kenara çekildim. Yanımdan geçerken nefis tıraş losyonu burnuma girdi ve kokusuyla teselli bulmak için burnumu gömleğine bastırmak istedim. Gözlerim onu takip etti, geniş omuzlarını ve dar kalçalarını izledi. Annemin sözleri tekrar aklımdan geçti. Belki de mutluluk sandığım kadar uzakta değildi.

Romero

Lily ile yalnız kalmayı düşünmemeliydim bile, ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Ne kadar büyümüş görüldüğünü fark etmeden duramazken olmazdı. O ilk tanıştığım küçük kız değildi. Artık evlilik çağında bir kadındı ama benim ligimin dışındaydı. En azından babasının standartlarına göre. New York'taki en iyi dövüşçülerden biriydim, sadece Luca ve Matteo bıçakta ya da silahta onun kadar iyiydi ve tam olarak beş parasız değildim, ama kesinlikle mafya soylusu değildim ve Luca'nınki gibi bir çatı katını karşılayamazdım. Ne sikim düşündüğümünden bile emin değildim.

Şimdi bu tür şeyleri düşünmek istemiyorum. Lily'nin elini istemeyecektim, ne şimdi, ne de hiçbir zaman ve şu anda ilgilenmem gereken daha önemli şeyler vardı.

Tartışma seslerini takip ederek merdivenleri çıktım. Gianna ve babası yine tartışıyorlardı ve Luca onların kafalarını koparmalarını engellemeye çalışıyor gibiydi. Tek sorun, kendini kaybetmek üzereymiş gibi görünmesiydi. Onlara doğru yürüdüm ve Luca bana bıkkın bir bakış attı. Scuderi tam bir baş belasıydı ve Luca da bu gezegendeki en sabırlı insan değildi. Kötü bir kombinasyon. Bana doğru geldi. "Gianna ve babası kavga etmeyi bırakmazlarsa aklımı kaçıracağım."

"Lily bunu kötü karşılıyor. Aylardır annesinin kötüleşmesine tanıklık etmek zorunda kaldı. Kafasını dağıtmak için onu yürüyüşe çıkarmak ve bir kahve içmek istiyorum."

Luca hiç hoşlanmadığım bir ifadeyle yüzümü taradı. "Elbette, ama gerçekten daha fazla soruna ihtiyacım yok. New York ve Chicago arasındaki ilişkiler zaten sallantıda."

"Chicago ile olan ilişkimize zarar verecek hiçbir şey yapmayacağım."

Luca başını salladı ama ikna olmuş görünmüyordu. Tekrar Scuderi'ye ve iki kızına baktı. "Geri dönsem iyi olacak. Olmak

Akşam yemeğinden önce dönerse, Scuderi'nin Liliana'nın evden çıktığını bilmesine gerek kalmaz. Piç kurusu hiçbir şeye dikkat etmez, hele o kıza hiç dikkat etmez."

Luca'yı Scuderi ve Gianna arasında arabuluculuk yapmak gibi boktan bir görevle baş başa bırakarak topuklarımın üzerinde döndüm. Odaya girdiğimde Lily mutfak masasında oturuyordu ama hemen kalktı, güzel yüzünde umutlu bir ifade vardı. Güzel mi? Ne oluyor Romero? Onun yanındayken böyle düşünmeye başlayamazdım. Çizgiler kolayca bulanıklaşıyordu ve Luca haklıydı. Tabağımızda daha fazla boka ihtiyacımız yoktu.

"Ee? Dışarı çıkabilir miyiz?" Lily yüzünde aynı umutlu gülümsemeyle sordu.

Bir kol mesafesinden daha uzakta durdum. "Evet, ama akşam yemeğinden önce dönmemiz gerekiyor."

Geriye iki saatten biraz fazla zaman kalmıştı.

Gözlerinde bir parça hayal kırıklığı titreşti ama hemen kayboldu. "O zaman gidelim."

Evden çıktık ve Lily kaldırımında durdu ve mutlu bir ifadeyle başını yukarı kaldırdı. Güneş ışınları yüzüne yumuşak bir parlaklık veriyordu. "Bu çok iyi hissettiriyor," dedi usulca.

Daha da iyi hissettiren pek çok şey biliyorum.

Tutkunun sancıları içinde yüzü nasıl görünürdü? Muhtemelen asla öğrenemeyeceğim bir şeydi bu. Hiçbir şey söylemedim, sadece güneşin altında ıslanırken onu izledim.

Mahcup bir gülümsemeyle bana göz kırptı. "Özür dilerim. Zamanımı boşa harcıyorum. Kahve içmemiz ve bütün gün kaldırımda dikilmememiz gerekiyordu."

"Bu seninle ilgili. Burada kalıp güneşin tadını çıkarmayı tercih edersen, bunu da yapabiliriz. Benim için sakıncası yok." Hem de hiç. Lily'yi izlemek bütün gün yapabileceğim bir şeydi.

Başını iki yana salladı. Sarı saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülmüştü ve uzanıp bir tutamının parmaklarımın arasından kaymasına izin vermemek için kendimi zor tuttum. Bilmediğim bir nedenle kolumu ona uzattım. Hiç tereddüt etmeden kolunu benimkine doladı, bana bakarken dudaklarını büken bir sırıtış vardı. Lanet olsun. Onu sokağın aşağısına götürdüm. "Güzel bir kafe biliyor musun? Son birkaç yıldır Chicago'ya pek çok kez geldim ama buradaki mutfak ortamına pek aşina değilim."

"Sadece on dakikalık yürüme mesafesinde harika kahveleri ve lezzetli kekleri olan küçük bir kafe var. Oraya gidebiliriz. Genelde her şeyi sipariş ederim ama oturabiliriz, eğer

Ne istiyorsun?" İstedigim pek çok şey vardı ve bunların çoğu Lily'nin yatağında çıplak olmasını içeriyordu.

"Kulağa hoş geliyor. Yolu göster."

"Senin neyini seviyorum biliyor musun? Çok kolay gidiyorsun ve rahatsın. Komşu çocuğu gibi görünüyorsun. Kibar ve nazik."

"Lily, ben yaratılmış bir adamım. Beni olmadığım bir kahraman haline getirme. Ben nazik ya da iyi biri değilim."

"Benim için öylesin," dedi hafifçe. Mavi gözleri fazlasıyla güven doluydu. Onun hakkında düşündüğüm şeyleri bilmiyordu, bunların çoğu hoş şeyler değildi. Ona o kadar çok kirli şey yapmak istiyordum ki, bunların yarısını bile anlayamazdı ve bu yüzden mesafemi korumam gerekiyordu. Belki yetişkin gibi görünüyordu ama hâlâ çok gençti, çok masumdu.

Sadece gülümsedim. "Deniyorum."

"İyi gidiyorsun," dedi alaycı bir tavırla. Yüzündeki hüznün ve umutsuzluk o an için kaybolmuştu ve ihtiyacım olan tek teşvik buydu.

Liliana

Romero sırtıttı. "Teşekkürler." O anda onu öpebilirdim. Çok yakışıklı ve seksi görünüyordu.

"Rica ederim," dedim. Caddede, Chicago'ya değil de Paris'in arnavut kaldırımlı sokaklarından birine aitmiş gibi görünen küçük kafeye doğru yürüdük. Babamın korumaları gibi benim iki katım yaşında olmayan bir adamla yürümek tuhaftı. Romero ancak tezgâhta durduğumuzda kolumu bıraktı ama o zamana kadar sevgililer gibi yakın yürümüştük. Gerçek olsaydı nasıl hissederdim? Beni hasta annemden uzaklaştırmaya çalışmasaydı, gerçekten bir çift olsaydık?

"Her şey yolunda mı?" Romero alçak bir sesle sordu.

Gözlerimi dikmiş bakıyordum. Hemen dikkatimi tezgâhın arkasında siparişimizi bekleyen kıza çevirdim. "Bir cappuccino ve bir Red Velvet Cupcake," dedim dalgınca. Bu benim standart siparişimdi ve zihnim günlük spesiyalleri görmek için tahtaya bakamayacak kadar yıpranmıştı.

"Benim için de aynısı," dedi Romero ve ikimizin de parasını ödemek için cüzdanını çıkardı.

"Benim için para ödemek zorunda değildin," diye fısıldadım pencerenin yanındaki boş bir masaya doğru yürürken.

Romero tek kara kaşını kaldırdı. "Bir kadın benimleyken asla para ödemez."

"Oh?" Merakla sordum. Romero yorumundan pişman olmuş gibi görünüyordu ama artık çok geçti. Merakımı uyandırmıştı. "Kaç tane kız arkadaşın oldu?"

Bu çok kişisel bir soruydu.

Romero kıkırdadı. "Bu sana söyleyeceğim bir şey değil."

"Bu çok demek," dedim gülerek. Servis görevlisi siparişlerimizi getirdi ve Romero'ya kendini toparlaması için zaman verdi. Kulak misafiri olmadığı anda, "Erkeklerimizle aramızın nasıl olduğunu bilirim. Bir sürü kadınıınız var."

"Yani hepimizi tanıyorsun?" Romero sordu. Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi sandalyesinde arkasına yaslandı.

Cappuccino'mdan bir yudum aldım. "Kadınlar konuşuyor ve duyduğuma göre çoğu Made Men, Outfit'in genelevlerine hayır demiyor. Çoğu için mümkün olduğunca çok kadınla birlikte olmak bir tür hobi."

"Birçok erkek bunu yapar, ama hepsi değil."

"Yani sen istisna mısın?" Şüpheyle sordum. Bunun doğru olmasını istiyordum ama gerçekçiydim de.

Romero kekinden bir ısırık aldı, belli ki bana ne söyleyeceğini düşünüyordu. "Daha gençken, belki on sekiz ya da on dokuz yaşındayken çılgın günler geçirdim."

"Peki ya şimdi? Kız arkadaşın var mı? Nişanlın?" Bu düşünceyi hep aklımdan çıkarmıştım ama Romero'nun konuşma tarzına bakılırsa bu geçerli bir seçenektir. Kahvem i yudumladım, fincanın ellerimdeki hissinden memnundum. Bana odaklanacak bir şey veriyordu.

Romero yüzünde okunamayan bir ifadeyle başını salladı. "Hayır, son birkaç yılda kız arkadaşlarım oldu ama iş her zaman önce gelirse düzenli bir ilişki yaşamak zor. Ben bir askerim. Famiglia her zaman önceliğim olacak. Çoğu kadın buna katlanamaz."

"Çoğu kadına bu hayatı isteyip istemedikleri sorulmuyor. Görücü usulü evliliğe ne dersiniz?"

"Birinin bana kiminle evlenmem gerektiğini söylemesi fikrinden hoşlanmıyorum."

"Yani ailen sana hiç birini ayarlamaya çalışmadı mı?"

Romero sırtıttı. Masanın üzerinden atlayıp kucağına tırmanabilirdim. "Tabii ki öyle. Biz İtalyan'ız,

Çocuklarımızın hayatına karışmak kanımızda var."

"Ama önerdikleri kızlardan hiçbirini beğenmediniz?"

"Bazılarından yeterince hoşlandım ama ya onlar benimle ilgilenmiyorlardı ya da hayatımın geri kalanını onlarla geçirdiğimi düşünemiyordum."

"Ve hiç kimse seni evliliğe zorlamaya çalışmadı mı?"

"Beni nasıl zorlayabilirler ki?"

Başımı salladım. Evet, nasıl? O yaratılmış bir adamdı, aptal bir kız değil. "Haklısın. Kendi kararlarını verebilirsin."

Romero fincanını yere bıraktı. "Luca siyasi nedenlerle evlenmemi isteyebilir. Muhtemelen onu reddetmezdim."

"Ama o bunu yapmazdı," dedim.

"Belki sen de kendi seçimini yaparsın. Yakında mükemmel adamla tanışabilirsin ve o adam babanın gözünde değerli olabilir."

Mükemmel adam önümde oturuyordu. Romero'nun başka birini bulmamı önermesi canımı yaktı. Ona karşı bir şeyler hissettiğimin farkında değil miydi? Babamın onaylayacağı bir adam bulmak istemiyordum. Önümdeki adamı istiyordum.

Ondan sonra, önemli olmayan rastgele şeyler hakkında konuştuk ve çok geçmeden evime geri dönmek zorunda kaldık. Bu sefer kollarımızı birleştirmedik. Hayal kırıklığına uğramamaya çalıştım ama çok zordu. Evin giriş holüne adım attığımızda, süregelen hüznün ağırlığının omuzlarıma geri döndüğünü hissedebiliyordum.

Romero hafifçe koluma dokundu. Gözlerim onun koyu kirli sakallı güçlü çenesini, endişeli kahverengi gözlerini, belirgin elmacık kemiklerini izledi. Sonra kendime bir daha yapmayacağıma söz verdiğim şeyi yaptım ama tam o anda, bu soğuk, umutsuz evde o ışık, ben pervaneydim. Ayak parmaklarımla ucuna bastım ve onu öptüm. Dokunuş çok kısaydı, neredeyse hiç yoktu ama daha fazlasını arzulamama neden oldu. Romero kollarımı kavradı ve beni itti. "Liliana, yapma."

Kendimi onun elinden kurtardım ve başka bir şey söylemeden oradan ayrıldım. Annem mutluluğum için risk almam gerektiğini söylemişti ve ben de tam olarak bunu yapıyordum.

Romero

Hışımla mutfağa girdim. Bir kahveye daha ihtiyacım vardı. Kapı arkamdan çok büyük bir güçle çarparak kapandı. Bir şeyleri küçük parçalara ayırmak istedim. Dudaklarım hala

karıncalanıyordu.

saçma bir öpücük. Aslında öyle bile denemezdi. Çok çabuk bitmişti. Çünkü olmam gereken saygılı bir asker gibi davranmıştım. Sikerler.

Kendime bir kahve yaptım ve bir yudumda boşalttım, sonra fincanı yüksek bir çınlamayla yere bıraktım.

Mutfağın kapısı açıldı ve Luca yüzünde sorgulayan bir ifadeyle kapı aralığına eğildi. "Buranın senin evin olmadığını farkındasın, değil mi? Scuderi'nin pahalı mermer tezgâhını mahvetmenden hoşlanacağını sanmıyorum." Ağzının kenarları neredeyse gülümseyerek seğirdi.

Mutfak adasına yaslanarak rahatladım. "Scuderi'nin mutfağının nerede olduğunu bildiğini bile sanmıyorum. Nerede ki zaten? Evde şüpheli bir sessizlik var. Gianna'yla kavga etmeyi hiç bırakmayacaklar sanıyordum."

Luca'nın ifadesi karardı. "Hâlâ devam ediyor olacaklardı ama Scuderi bir toplantı için ayrıldı, benim de yakında gitmem gerekecek. Dante ve ben bu akşam onun sevdiği bir İtalyan restoranında Rusları tartışacağız."

"Sanırım kadınlara göz kulak olmak için burada kalacağım," dedim sıkıntıyla. Bütün akşam Lily'nin etrafında olma fikri beni endişelendiriyordu.

Luca yanıma geldi. "Sen kahve içmeye gittiğinde Liliana'yla aranızda neler geçtiğini merak etmek zorunda mıyım? Bilmek istiyor muyum?"

Ters ters baktım. "Hiçbir şey olmadı Luca. Beni bilirsin, ben iyi bir askerim."

"Sen de aleti olan bir adamsın ve Liliana yıllardır seninle flört eden muhteşem bir kız. Bu bazen talihsiz kazalara yol açabilir."

Uzun bir nefes aldım.

"Siktir," diye mırıldandı Luca. "Şaka yapıyordum. Sakın bana gerçekten bir şeyler döndüğünü söyleme."

"Liliana beni öptü ama buna öpmek denemez. Dudaklarımız zar zor temas etti ve ben de onu ittim, yani endişelenecek bir şey yok."

"Oh, ama dudaklarınızın zar zor değdiğini söylediğinizde yüzünüzdeki pişmanlık ifadesini düşününce endişelenmek zorundayım. Onu istiyorsun."

"Evet, onu istiyorum," diye mırıldandım, sorgulamasından rahatsız olmaya başlamıştım. Luca eskiden pantolonunun içinde tutamayan bir adamdı ve şimdi çok kibirli ve güçlü davranıyordu.

"Ama bu konuda harekete geçmeyeceğim. Kendimi kontrol edebilirim. Famiglia'ya zarar verecek bir şey asla yapmam."

Luca omzuma vurdu. "Bunu biliyorum. Ve eğer beynin yerine aletini takip etme riskiyle karşı karşıya kalırsan, Liliana'nın çok şey yaşadığını unutma. Muhtemelen sadece dikkatini dağıtacak bir şey arıyordur. O savunmasız ve genç. Hayatını mahvetmesine izin vermeyeceğini biliyorum."

Gördüğüm en büyük suçluluk duygusuydu bu. Başımı salladım, çünkü dilimin ucunda bekleyen kelimeler Capo'm için çok sertti.

O sırada Aria mutfağa girdi ama bizi görünce durdu. "Bir şeyi bölüyor muyum?" Luca ve benim aramda bir bakış attı. "Yemeğe başlamamız gerektiğini düşündüm. Babam hizmetçimize izin verdi çünkü şu anda evde kimseyi istemiyor. Bu da yemek yapmamız gerektiği anlamına geliyor."

"Hadi pizza sipariş edelim," dedi Luca. Karısına doğru yürüdü ve başının üstünü öpmeden önce onu kendine doğru çekti. Luca'nın yanında çalıştığım ilk birkaç yılda, onun böyle bir şefkat gösteremeyeceğine dair her şeyimi ortaya koymuştum.

"Konuşmanızın Lily ile bir ilgisi var mıydı?" Aria birkaç broşürü karıştırırken rahatça sordu

pizza dağıtım servislerinden.

Ben bir şey söylemedim, Luca da omuz silkti. "Neden soruyorsun?" dedi.

Aria başını salladı. "Kör değilim. Lily, Romero'yla yürüyüşünden döndüğünden beri tuhaf davranıyor." Bana uyarıcı bir bakış fırlattı. "Seninle yalnız kalmasını istemiyorum."

Luca'nın kaşları havaya kalktı. Benim de oldukça şaşırmış görünmem gerektiğini biliyordum.

"Bana öyle bakma. Senden hoşlandığımı biliyorsun Romero, ama Lily son zamanlarda çok şey yaşadı ve konu sen olunca beyni durdu. Onun için endişelenmek zorunda kalmak istemiyorum."

"Yani şimdi onun namusunu mu koruyorsun?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Hey," dedi Luca sertçe. "Bu ses tonuyla konuşma onu."

Aria başını salladı. "Hayır, sorun değil. Onun erdemini korumuyorum. Sadece incinmesini istemiyorum. Senden küçük kız kardeşlerin var, onları güvende tutmak istemiyormusun?"

"Biliyorum," dedim. "Ve asla Lily'yi incitecek bir şey yapmam. Ama isteğine saygı duyuyorum. Bundan sonra Lily ile yalnız kalmayacağım." Luca'ya başımı sallayarak mutfaktan çıktım. Aria'nın sözleri hiç hoşuma gitmemiştir. Luca sahiplenici bir piç olmasına rağmen Lily konusunda bana güvenmişti ama Aria kız kardeşi konusunda bana güvenmiyordu. Elbette gerçek şu ki, Aria'ya hiçbir zaman uzaktan yakından ilgi duymamıştım. Kör değildim. Güzeldi ve kesinlikle seksiydi, ama onun hakkında hiç fantezi kurmamıştım ve bunun tek nedeni Luca'nın bir hamle yaparsam sikimi keseceğini bilmem değildi. Lily farklı bir konuydu. Onun çıplak bedenini birden fazla kez altımda hayal etmişim ve ona yaklaştığımda onu duvara yaslayıp onunla sevişmek istiyordum. Bu büyük bir sorundu. Belki de Aria'nın emirlerinin Lily ile aramda bir engel daha oluşturması en iyisiydi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Liliana

Biri beni sarsıyordu. Gözlerimi açtım ama ilk başta her şey bulanıktı.

"Lily, kalk. Sanırım annem ölecek," dedi Aria panik dolu bir sesle. Sarsılarak doğruldum, başım dönüyordu.

Aria muhtemelen diğerlerini uyandırmak için odamdan çıkmak üzereydi. Annemin asla yalnız kalmadığından emin olmak için her zaman birimiz onun yatağının başında otururduk. Bu gece sıra Aria'daydı. Battaniyelerimden kurtuldum, yataktan kayarak çıktım ve koridorun sonundaki yatak odasına doğru aceleyle ilerledim. Daha içeri girmeden antiseptik ve dezenfektan kokusu beni karşıladı ama burnum artık bu ısıricı kokuya alışmıştı. Gianna çoktan içeri girmiş, yatağın kenarına tünemişti. Annemin gözleri kapalıydı ve bir an için çok geç kaldığımdan ve çoktan öldüğünden emin oldum. Sonra göğsünün yavaşça inip kalktığını gördüm. Tereddütle yatağa yaklaştım. Gianna bana doğru zar zor baktı. Kucağına ters ters bakıyordu. I

Kollarımı arkadan omuzlarına doladım ve yanaklarımızı birbirine bastırdım.

"Bundan nefret ediyorum," diye
fısıldadı Gianna. "Hemşire
nerede?"

"Huzur içinde vedalaşabilmemiz için gitti. Acı
çekmeden gidebilmesi için anneme bir doz daha morfin verdi."

Aria ve Fabi odaya girdiler. Fabi cesur yüzünü
takınmıştı ve lanet olsun, çok büyümüş görünüyordu.
Şimdiden Aria'dan daha uzun boyluydu. Luca koridorda durdu
ama içeri girmedi, onun yerine kapıyı kapatarak bize
mahremiyet sağladı.

Annemin nefes alış veriş kısıktı, zar zor fark
ediliyordu. Gözleri, sanki kafasının içinde bir film izliyormuş
gibi kapaklarının altında ileri geri gidip geliyordu. Çok uzun
sürmeyecekti. Fabi yatağın ayakucuna tutundu, parmak
eklemleri bembeyaz olmuştu. Gözlerinde yaş vardı ama yüzü
taş gibiydi. O bakışı, o duruşu biliyordum;

Ondan uzaklaştım. Aria bize doğru yürüdü. "Nasılsın?
O mu?"

Bu soruya nasıl cevap vereceğimden emin değildim.

Gianna ters ters baktı. "Babam nerede? Burada olmalıydı!" Sessizce konuşmuştu ama Aria ve ben yine de anneme endişeli bir bakış attık. Hayatının son anlarında bu kadar üzülmesine gerek yoktu. Midem acıyla daraldı ve bir an için kusmak için tuvalete koşmak zorunda kalacağımdan emin oldum. Ölüm hayatımızın bir parçasıydı, özellikle de bizim dünyamızda büyüdüyse. Son birkaç yılda sayısız cenazeye katılmışım ama neredeyse hepsi çok az tanıdığım insanların cenazeleriydi.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Aria. "Kapısını çaldım ve hatta içeri girdim ama yatağında uyumuş gibi görünmüyordu."

Gianna ve ben birbirimize baktık. Bu gece gerçekten fahişelerinden biriyle miydi? Annem dün kendini çok halsiz hissediyordu, bu yüzden bu gecenin o gece olması sürpriz olmadı. Onun yanında olmak için evde kalmalıydı.

"Nerede olduğunu biliyor musun? Son birkaç gündür onun en iyi arkadaşı gibi davranıyorsun," diye mırıldandı Gianna kaşlarını çatarak Fabi'ye doğru.

Sertleşti. "Nereye gittiğini bana söylemez. Ben onun en iyi arkadaşı değilim ama tek oğlu olarak sorumluluklarım var."

Gianna ayağa kalktı ve benim de onu bırakmaktan başka çarem yoktu. "Aman Tanrım, bu nasıl bir saçmalık böyle. Buna inanamıyorum," diye tısladı.

"Gianna," dedi Aria uyarırcasına. "Bu kadar yeter. Burada olmaz, şimdi olmaz."

"Babamın burada olmaması önemli değil," dedim kararlılıkla. "Biz onun için buradayız. Onun hayatındaki en önemli kişiler biziz, o değil."

O gece babamdan son kez bahsetmiştik. Annemin durumu değişmeden saatler geçti, ara sıra gözlerim kapanıyordu ama sonra nefes alış veriş değişti.

Sandalyemde doğruldum ve onun elini tuttum. "Anne?" I sordu.

Aria onun diğer elini tutuyordu. Gianna köşedeki koltukta oturduğu yerden kıpırdamadı. Bacaklarını göğsüne bastırmış, çenesini dizlerine dayamıştı. Fabi yanağını yatağın tahta ayağına dayamış u y u y o r d u . Uzandım ve onu dürttüm. Sandalyesinde doğruldu.

Annemin göz kapakları sanki açacakmış gibi çırpınıyordu. Bize bir kez daha bakmasını umarak nefesimi tuttum,

Belki bir şey bile söyleyebilirdi ama sonra nefesi daha da yavaşladı.

Ne kadar sürdüğünden emin değildim. Annemin göğsünü izlerken zaman kavramını yitirmiştim; göğsünün zar zor hareket edişini, ta ki tamamen durana kadar. Fabi hemşireyi çağırmak için dışarı koştu ama zaten bildiğim şeyi söylemesine gerek yoktu; annemiz ölmüştü. Hemşire etrafımızda dolaştı ve sonra üzgün bir baş hareketiyle tekrar gözden kayboldu.

Annemin elini bıraktım, sandalyemden kalktım ve geri çekildim. Aria hareket etmedi, hâlâ annesinin elini tutuyordu. Bir an annem oradaydı ve sonra gitmişti. Böylece bir hayat ve onunla birlikte o kişinin hayalleri ve umutları da sona erdi. Hayat çok kısaydı, her an son anınız olabilirdi. Annem bana mutlu olmamı söylemişti ama bizim dünyamızda mutluluk kolay elde edilen bir şey değildi.

Aria başını yatağın kenarına yaslamış, hiç ses çıkarmadan hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Fabi de benim gibi geride duruyordu. Ne olduğunu anlayamamış gibi görünüyordu. Gianna Aria'ya doğru yürüdü, saatler sonra ilk kez yatağa yaklaştı ve elini Aria'nın omzuna koydu. Anneme göz ucuyla bile bakmadı ve ben bunu anladım. Gianna'nın annemizle ilişkisi her zaman zor olmuştu ve bu ilişki

Annesi, babasının Gianna kaçtıktan sonra ona ne kadar kötü davrandığını kabul etmişti. Buraya gelişinden bu yana geçen günlerde Gianna'nın duyguları bir saniyeden diğerine sık sık değişmişti.

Bir süre sonra Aria ayağa kalktı ve annemin alnına bir öpücük kondurdu. Şaşkınlıkla Gianna da aynısını yaptı ama hemen yataktan geri çekildi. Sadece bakabildim. Son bir veda için annemin alnına bir öpücük kondurmam gerektiğini biliyordum ama bu cansız bedene dokunmayı kendime yediremiyordum. Bu artık o değildi. Bu boş ve cansız bir şeydi.

Odadan sendeleyerek çıktım. Boğazım düğümlenmişti ve gözlerim yanıyordu. Koşmak ve durmamak istiyordum ama koridorda Romero'ya çarptım. Omuzlarımdan tutmasaydı yere yuvarlanabilirdim. Nefes nefese kaldım. Panik yavaş yavaş vücudumu bir mengene gibi sarıyordu.

"Götürün onu," diye emretti Luca. Fark etmemiştim bile Onu.

"Aria'nın siparişi ne olacak?" "Umurumda bile değil."

Romero bir kolunu belime doladı ve beni koridora doğru yönlendirdi. Hâlâ ciğerlerime hava çekmeye çalışıyordum ama nafileydi. Bacaklarım büküldü.

"Hey," dedi Romero yatıştırıcı bir sesle. "Otur." Beni yere yatırdı ve sırtımda sakinleştirici daireler çizerken başımı bacaklarımın arasına koymama yardım etti. Sıcak elinin verdiği his beni sakinleştirdi.

"Sadece nefes al," diye mırıldandı. "Her şey yolunda."

Sesi beni tüketmek isteyen kara delikten çekip çıkardı ve sonunda nefesim normale döndü. Konuşabildiğimden emin olduğumda "O öldü," diye fısıldadım.

Romero sırtımı okşarken durdu. "Özür dilerim."

Başımı salladım, yeni gözyaşlarıyla savaşıyordum. "Babam orada değildi. Nerede olduğunu bilmiyorum. Son anlarında onun yanında olmalıydı!" Öfke iyi hissettiriyordu, üzüntüden daha iyiydi.

"Evet, öyle olmalı. Belki de Dante onu çağırmıştır."

Romero'ya ters ters baktım. "Dante bunu yapmazdı, hele gecenin bir yarısı, hele annemizin bu kadar hasta olduğunu bildiği halde. Hayır, babam burada olmak istemedi.

Annem öldü. Durumu kötüleştüğinden beri onu neredeyse hiç ziyaret etmedi. Bencil piçin tekidir ve muhtemelen şu anda fahişelerinden biriyle düzüşüyordur."

Romero karanlık bir şekilde gülümsedi. "Bazen senin artık bir yetişkin olduğunu ve dünyamızın çirkin taraflarını bildiğini unutuyorum."

"Unutmasanız iyi edersiniz," dedim. "Hepinizin düşündüğünden daha fazlasını biliyorum."

"Bundan hiç şüphem yok," dedi. Bir an için sadece birbirimize baktık. Şimdi daha sakın hissediyordum.

"Teşekkürler," dedim basitçe. Romero elini sırtımdan çekti. Keşke çekmeseydi. Dokunuşu iyi hissettirmişti. Doğruldu ve elini uzattı. Tuttum ve beni ayağa kaldırdı. Annemin odasının kapısı açıldı ve Aria dışarı çıktı, gözleri Romero ve benim üzerimdeydi. Elimini bıraktı ve bana cesaret verici bir gülümseme verdikten sonra Aria'nın yanına gidip annemin ölümünden dolayı ne kadar üzgün olduğunu söyledi. Aria başıyla onayladı ama sonra gözleri tekrar bana kaydı. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Ona doğru yürüdüm ve kollarımı ona doladım. Romero bunu gitmek için bir işaret olarak aldı ama köşeyi dönmeden önce omzunun üzerinden baktı ve bakışlarımız karşılaştı. Göğsümdeki soğuk ve boş his hafifledi ve yerini sıcak ve daha umutlu bir şey aldı. Sonra o

Gözümün önünden kayboldu. Neredeyse peşinden gidecektim ama kardeşlerimin bana ihtiyacı vardı. Arkamızdan adım sesleri geldi ve Luca telefonunu kulağından indirerek bize doğru geliyordu.

"Telefonuna cevap vermiyor mu? Ona mesaj göndermeyi denedin mi?" Aria benden uzaklaşıp aceleyle kocasına doğru giderken sordu.

Luca yüzünü buruşturdu. "Evet, ona iki mesaj gönderdim ama henüz cevap vermedi ve telefonlarıma da çıkmıyor. Yakın zamanda döneceğinden şüpheliyim."

Vücudum bu fikirden bile öfkelenirse de annemin yatak odasına döndüm ama Aria'nın kocasıyla biraz zaman geçirmeye ihtiyacı vardı. Ben sadece beşinci tekerlek olurdum. Kapıyı kapatmadan önce Luca'nın kız kardeşimin yüzünü kucakladığını ve göz kapaklarını öptüğünü gördüm. Bu sevgi ve bağlılıktı. Ölüyor olsaydı bile yanından ayrılmazdı. İyi bir adam değildi ama iyi bir kocaydı. Bir gün ben de onun kadar şanslı olmak için dua ettim. Annemin yaşadığı hayatı, beni umursamayan soğuk bir kocayla yaşayamazdım. Romero'nun öyle olmayacağını biliyordum. Ama babam onu kocam olarak seçecek değildi.

Gianna koltuğuna geri dönmüştü ama kısık sesle telefonda konuşuyordu, muhtemelen Matteo ile. O da birini bulmuştu.

Fabi gitmişti. Gianna'nın sözünü kesmek istemedim ve küçük kardeşimi aramaya koyuldum. Onu odasında, masasında oturmuş ve çok sayıdaki savaş bıçaklarından birini parlatırken buldum. Çoktan parlamışlardı.

"Konuşmak ister misin?" Ben sordum.

Başını kaldırıp bakmadı bile, sadece dudaklarını birbirine bastırdı.

Bekledim, sonra başımı salladım. "Tamam. Ama fikrini değiştirirsen, ben odamdayım."

Romero dışarıda bekledi. Kardeşime doğru başını salladı. "Onunla konuşmamı ister misin? Belki aileden olmayan birine ihtiyacı vardır."

"Kadın olmayan demek istiyorsun," dedim acı bir şekilde ama sonra duygularımı yuttum. "Muhtemelen haklısın. Benimle konuşmaktansa seninle konuşmayı tercih eder."

Romero daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama sonra yanımdan geçip kardeşime doğru yürüdü. "Koleksiyonunu parlatmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Fabi başını kaldırdı. Solgun yüzünde hayranlık ifadesi belirdi. Bir şey söylemedi ama Romero'ya bir bez uzattı. Romero masanın kenarına tünedi ve kendi bıçağını kılıfından çıkardı. Uzun, kavisli bir bıçaktı.

kesinlikle ölümcül görünüyordu. Fabi'nin gözleri parladı ve daha yakından bakmak için sandalyesinden kalktı. "Vay canına," diye nefes aldı.

"Muhtemelen önce cilalamalıyım. Bıçaklarınız çok daha iyi durumda."

"Çünkü onlar sadece göstermelik," dedi Fabi. "Ama seninki bir silah, gerçek. Onunla kaç kişiyi öldürdün?"

Kapıyı çabucak kapattım. Bir gece için yeterince ölüm yaşamıştım. Romero'nun hayatı boyunca kaç ölüme sebep olduğunu bilmek istemiyordum. Annemin cesedinin götürülmeyi beklediği yatak odasına doğru baktım, sonra arkamı dönüp odama doğru yöneldim. Aria'nın Luca'sı vardı, Gianna'nın Matteo'su vardı ve şu an için Fabi'nin bile Romero'su vardı ama bununla tek başıma başa çıkacaktım. Bunu haftalardır, aylardır yapıyordum.

Romero

Lily'nin yanında olmak, onu teselli etmek istiyordum ama Aria'nın isteklerine de saygı duyuyordum. O da yeterince şey yaşamıştı ve kız kardeşi için endişelenmek gibi ek bir kedere ihtiyacı yoktu.

Bunun yerine Fabiano'ya bıçağımı nasıl kullanacağını, uzun bir bıçağı kısa bir bıçak kadar çabuk nasıl kınından çıkaracağını gösterdim. Onu üzüntüsünden uzaklaştırmak kolaydı. Ama lanet olsun, bana en çok ihtiyacı olan kişi o değildi.

Sana ihtiyacım mı vardı? Lanet olsun, şimdi böyle düşünmeye başlarsam başım büyük belaya girerdi. Lily benim sorumluluğumda değildi ve kesinlikle bana ihtiyacı yoktu.

Fabi ona ödünç verdiğim kılıftan bıçağını çıkardı ve ne kadar hızlı yaptığına bakıp sııttı. Bir zamanlar ben de böyleydim, dövüşmek ve kazanmakla ilgili her şeyi öğrenmeye hevesliydim. Kendimi kanıtlamaya hevesliydim. Babam düşük bir borç tahsildarıydı, Capo ile asla doğrudan konuşamayan biriydi. Daha iyi olmak, ona ve kendime değerimi kanıtlamak istemiştım. Fabiano'nun omuzlarında büyük beklentiler vardı, başarısız olmak için pek çok yolu vardı ama başarılı olmak için çok az seçeneğı vardı.

"Şimdi Luca'ya gitmem gerekiyor," dedim sonunda. Fabi başını salladı ve sandalyesine geri oturdu. Bir bez aldı ve aynı bıçağı tekrar parlattı. Bütün geceyi ve hatta belki de sonraki birkaç günü böyle geçirdiğini tahmin ettim.

Dışarı çıkıp merdivenlere yöneldim ama Liliana'nın kapısının önünde durup bir ses olup olmadığını dinledim. Belki de

Ağlama sesini duyup onu teselli edebilmek, zırhlı şövalyesi
olabilmek için.

Ben devam ettim.

ALTINCI BÖLÜM

Liliana

Yas tutarken ölümcül derecede solgun görünüyordum. Aria, Gianna ve ben aynı mütevazı siyah elbiseyi ve babetleri giymiş, saçlarımızı topuz yapmıştık. Gözlerimin altındaki gölgeler korkutucu olsa da makyaj yapmamıştım. Babam büyük bir cenaze töreni düzenlemişti; pahalı meşe tabut, bir deniz dolusu güzel çiçek, sonrasında verilecek ziyafet için sadece en iyi yiyecekler. Herkesin görmeyi beklediği yıkılmış bir dul gibi davrandı. Muhteşem bir gösteriydi. Annemin ona gerçekten ihtiyacı olduğunda yanında olmalıydı. Bu sadece insanları etkilemek ve belki de kendisini daha iyi hissetmesini sağlamak içindi. Onun gibi bir adam bile ölmek üzere olan karısını terk ettiği için kendini suçlu hissetmeliydi.

Cenaze bizim dünyamızda büyük bir olaydı. Babam önemli bir adamdı ve bu yüzden annemin ölümü toplumsal bir olaydı. Herkes katılmak istiyordu ve herkes başsağlığı dilerken timsah gözyaşları döküyordu. Benim gözlerim kum gibi kurumuştı. İnsanların bana doğru baktığını, annem için ağlamamı, benden bekledikleri tepkiyi göstermemi beklediklerini görebiliyordum. Ama ağlayamadım. Ağlamak istemiyordum.

Sahte gözyaşlarıyla bir sürü insan tarafından kuşatılmıştı. Anneme değer verdiklerini, onu tanıdıklarını iddia ediyorlardı ama bu insanların hiçbiri annem eve bağlıyken onu ziyaret etmemişti. Ölümünden çok önce onlar için ölmüştü. Gösterişli bir sosyete kadını olmadığı anda onu kirli bir paçavra gibi terk etmişlerdi. Hepsi beni hasta ediyordu.

Babam bizi tabuta doğru götürürken kollarını Fabi'nin ve benim omzuma doladı. Onun dokunuşuyla ürperdim. Tepkime neden olan şeyin onun yakınlığından duyduğum tiksinti olduğunu fark ettiğini sanmıyorum çünkü omzumu gerçekten sıktı. Olduğum yerde kalmak ve ondan uzaklaşmamak için inanılmaz bir özdenetim göstermem gerekti.

Tabut yavaşça çukura indirilirken rahip duasına başladı. Kirpiklerimin arasından yukarı baktım ve Romero'nun gözlerini mezarın üzerinde yakaladım. Cenaze töreni için uçakla gelen Luca ve Matteo'nun aksine Romero'nun ailemizle birlikte bu tarafta durmasına izin verilmemişti. Birbirimizi izlerken yüz ifadesi ciddiye ama sonra bakışlarını tekrar tabuta indirdi. Son birkaç gündür benden kaçıyordu. Bulunduğu odaya girdiğimde genellikle aptalca bir bahaneyle çıkıyordu. Varlığıma dayanamadığı ve bunu bana nasıl söyleyeceğini bilemediği çok açıktı. Herkes yürüyordu.

Artık kardeşlerimin ve benim etrafımda yumurta kabukları var. Keşke bana gerçeği söyleseydi. Bununla başa çıkabilirdim. Babam bizi diğer yas tutanlara doğru, annemin mezarından uzağa götürdü ve sonunda beni bıraktı. Spot ışıklarından ve babamdan uzakta olduğum için memnun bir şekilde sessiz bir nefes aldım.

İnsanlar son vedalarını etmek için tabuta doğru yönelmeye başladıkları anda geri çekildim. Kimse beni durdurmadı. Kimse fark etmedi bile. Kendi gösterilerini yapmakla meşguldüler. Döndüm ve arkama bakmadım. Patikadan aşağıya, mezardan uzağa doğru koştum, ayaklarım yere vurdukça çakıl taşları uçuşuyordu. Nereye gittiğimden bile emin değildim. Mezarlık çok büyüktü, huzur ve sessizlik bulabileceğim pek çok yer vardı. Annemin gömülü olduğu yerden bile daha gösterişli bir bölüme ulaştım. Sıra sıra eski aile mezarları etrafımı sarmıştı. Çoğu kilitliydi ama demir kapılardan biri aralıktı. O tarafa yöneldim ve kimsenin beni izlemediğinden emin olduktan sonra kapıyı açıp içeri girdim. Mahzenin içi serindi ve küf kokusu burnuma geliyordu. Her şey gri mermerden yapılmıştı. Yavaşça yere çöktüm ve sırtımı soğuk duvara yaslayarak oturdum.

Böyle anlarda Gianna'nın neden kaçtığını anlıyordum. Bu hayatı sonsuza dek geride bırakmak gibi bir isteğim hiç olmamıştı ama bazen en azından bir süreliğine kaçmak istiyordum.

Eninde sonunda birilerinin kaybolduğunu fark edeceğini ve beni aramaya geleceğini biliyordum ama babamın bana küsmesi umurumda bile değildi.

Bir saat geçmeden uzaktan birinin adımı seslendiğini duydum. Cevap vermek için dudaklarımı araladım ama tek bir ses bile çıkmadı. Başımı mermere yasladım ve demir kapının parmaklıkları arasından dışarı baktım. Hayatımda sık sık görünmez parmaklıklarla çevrili olduğumu hissetmişim ve şimdi onların arkasına sığınıyordum. Acı bir gülümseme dudaklarımı büktü. Kasanın dışında basamaklar gıcırdadı. Kapının dışında biri belirince nefesimi tuttum.

Önünde tanıdık bir çerçeveye sahip uzun bir form belirdi. Romero. Beni henüz görmemişti ama gözleriyle etrafı taradı. Saklandığım yerin tam üzerinden geçtiler ve o da arkasını dönmek üzereydi. Saklanmaya devam edebilirdim, öfkemle, mutsuzluğumla ve üzüntümle baş başa kalabilirdim ama birden bunu istemedim. Nedense Romero'nun beni bulmasını istiyordum. Sahte gözyaşları dökmemişti ve aileden biri değildi; güvendeydi. Boğazımı sessizce temizledim ama tabii ki Romero gibi bir adam

onu. Döndü ve gözleri beni yakınlaştırdı. Bana doğru yöneldi, kapıyı açtı ve ayakta duramayacak kadar uzun olduğu için başını eğerek içeri girdi. Bana elini uzattı. Gözlerinde o çok nefret ettiğim acıma duygusunu aradım ama sadece endişeli ve hatta belki de umursuyormuş gibi görünüyordu. Kısa bir süre öncesine kadar benden uzak durmak için elinden geleni yapmışken bu ilgisini neye yormam gerektiğinden emin değildim.

Elimi onunkinin içine soktum ve parmakları beni ayağa kaldırmadan önce etrafımı sardı. Hareketin momentumu beni doğruca Romero'nun kollarına fırlattı. Geri çekilmeliydim. O da beni geri itmeliydi. Ama yapmadık.

Birine bu kadar yakın olmak, onun sıcaklığını hissetmek iyi hissettirdi, son zamanlarda hayatımın çok yoksun görüldüğü bir şeydi bu. Yavaşça kasadan çıktı, beni de yanında götürdü, hâlâ bana yakın duruyordu.

"Neredeyse bir saattir seni arıyoruz," dedi Romero sessizce, endişeyle ama tek odaklanabildiğim dudaklarının ne kadar yakın olduğu ve ne kadar güzel koktuğuydu. "Baban güvende olduğunu bilmekten memnun olacak."

Babam. Son birkaç aydaki davranışlarına karşı içimde bir öfke kabarmıştı. Kızgın olmaktan çok yorulmuştum.

Öfkemle nereye gideceğimi bilemiyordum. Ayak parmaklarımın üzerine bastım, gözlerimi kapattım ve dudaklarımı Romero'nunkilere bastırdım. Bunu üçüncü kez yapıyordum. Hiç öğrenememişim gibi görünüyordu ama artık reddedilmekten bile korkmuyordum. İçim o kadar uyuşmuştu ki, hiçbir şeyin beni tekrar incitmesine imkân yoktu.

Romero'nun eli sanki beni itecekmiş gibi omuzlarıma geldi ama sonra sadece orada durdu, sıcak ve güçlüydü. Öpüşmeyi derinleştirmeye çalışmadı ama dudaklarımız birbirine değdi. Sadece ufak bir dokunuş vardı ve o bile çok çabuk bitti. Yanaklarımdan aşağı bir şey süzüldü ve dudaklarıma yapıştı. İlk gerçek öpücüğümün gözyaşı tadında olacağını hiç düşünmemiştim. Tekrar topuklarımın üzerine çöktüm ve gözlerim faltaşı gibi açıldı. Yaptıklarımın utanamayacak kadar bitkin, üzgün ve öfkeliydim.

Romero yüzümü inceledi, kara kaşları birbirine yaklaşmıştı. "Lily," diye söze başladı ama sonra gerçekten ağlamaya başladım, yanaklarımdan aşağı yaşlar süzülüyordu. Yüzümü Romero'nun göğsüne gömdüm. Başımın arkasını kavradı ve hıçkırmama izin verdi. Romero'nun kollarının güvenliğinde hüznüme yer açmaya cesaret ettim, beni tamamen yutacağından korkmadım. Romero'nun buna izin vermeyeceğini biliyordum. Belki saçma bir düşünceydi ama Romero'nun beni her şeyden koruyacağına inanıyordum.

Denedim

Onu unutmaya, h a y a t ı m a d e v a m e t m e y e ,
aşkımı odaklayabileceğim yeni birini bulmaya çalıştım ama
hepsi yetersiz kaldı.

"Geri dönmeliyiz. Baban çok endişelenecek.
Şimdi."

"Benim için endişelenmiyor. Sadece onu nasıl kötü
gösterdiğim konusunda endişeleniyor," dedim sessizce, geri
çekilerek. Yanaklarımı sildim. Romero ıslak tenime yapışan
bir tutamı fırçalayarak uzaklaştırdı. Hâlâ birbirimize yakın
duruyorduk ama artık duygularımı daha iyi kontrol
edebildiğim için geri çekildim, kendimi Romero'ya doğru
attığım için utanıyordum. *Tekrar*. Aklını okuyamadığım için
mutluydum. Şu anda benim hakkımda ne düşündüğünü bilmek
istemiyordum.

Romero'nun telefonu çaldı ve bana özür dileyen bir
gülümsemeden sonra telefonu açtı. "Evet, onu buldum.
Birazdan orada olacağız."

Bir mezarın önünde duran yaşlı bir adama doğru
baktım. Dudakları kıpırdıyor ve bastonuna kuvvetle
yaslanıyordu. Ölen karısıyla konuştuğunu, ona günlerinin nasıl
geçtiğini, onunla tekrar bir araya gelmeyi ne kadar çok
istediğini anlattığını hissediyordum. Bu asla benim babam
olamazdı. Annemin ölümünü çoktan atlatmış görünüyordu.

Romero omzuma hafifçe dokundu ve neredeyse

kollarına geri uçuyordum ama bu sefer güçlüydüm. "Hazır mısın?

geri dönmek için?"

Hazır mısın? Hayır. Babamı ya da sahte yasını görmek istemedim. Bir acıma sözcüğü daha duymak istemiyordum. "Evet."

Annemin mezarına doğru yürürken ikimiz de öpücükten bahsetmedik. Romero beni öpmüştü ya da bana acıdığı için onu öpmeme izin vermişti, durumun acı gerçeği buydu. Luca ve Aria bizi bekleyen tek kişilerdi.

Aria bana doğru koştu ve sıkıca sarıldı. "İyi misin?"

Anında kendimi kötü hissettim. O da annemizi kaybetmişti. O da üzgündü ve şimdi her şeyin üzerine bir de benim için endişelenmek zorundaydı. "Evet, sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı."

Aria anlayışla başını salladı. "Babam ve diğer konuklar cenaze ziyafeti için eve geçtiler. Biz de oraya gitmeliyiz, yoksa babam daha da öfkelenecek."

Başımı salladım. Aria Romero'ya çözmekte zorlandığım bir bakış fırlattı. Sonra beni arabaya doğru götürdü, kolları omuzlarıma sıkıca sarılmıştı. Luca ve Romero arkamdan geldiler. Annemin mezarına tekrar bakmadım, bunun benim için çok fazla olacağını biliyordum.

"Romero'ya attığın o bakış neydi?" Arka koltuğa yerleştığımızde sessizce sordum.

Aria masum bir yüz ifadesi takındı ama ben buna inanmadım. Aramızdaki mesafe nedeniyle eskisi kadar yakın olmasak da onu çok iyi tanıyordum. İçini çekti. "Ona senden uzak durmasını söyledim."

"Ne yaptın?" Tısladım. Luca omzunun üzerinden bize baktı ve ben sesimi daha da alçalttım. Umarım söylediklerimi duymamıştır. Romero iyi bir radyo istasyonu bulmakla meşgul görünüyordu.

"Bunu neden yaptın?" Çıplak bir fısıltıyla sordum.

"Lily, incinmeni istemiyorum. Romero'nun seni daha mutlu hissettireceğini ve üzüntünü hafifleteceğini düşünüyorsun ama bu her şeyi daha da kötüleştirecek. Belki ona aşık olduğunu düşünüyorsun ama yalnızlığı başka bir şeyle karıştırmamalısın."

Kız kardeşime inanamayarak baktım. "Ben aptal değilim. Kendi duygularımı biliyorum."

Aria elimi tuttu. "Lütfen kızma Lily. Ben sadece seni korumak istiyorum."

Herkes beni korumak istediğini söylerdi. Neyden korumak istediklerini merak ederdim. Hayattan mı?

İki gün sonra Aria, Gianna, Matteo, Romero ve Luca New York'a gitmek üzere ayrıldılar. Onları bir daha ne zaman göreceğimden emin değildim. Aria babama yazın birkaç haftalığına onları ziyaret edip edemeyeceğimi sormuştu ama babam Gianna'ya pek de üstü kapalı olmayan bir bakış atarak reddetmişti. Cesur bir yüz ifadesi takınmış, arkadaşlarımla vakit geçirmekle ve Fabi'yle ilgilenmekle meşgul olacağımı söylemiştim. Romero bana sarılıp veda bile etmemişti ve onunla özel bir konuşma fırsatımız da olmamıştı. Belki de ona öpücüğü soramamam en iyisiydi.

Aria aynı akşam aradı ve gerçekten iyi olduğumdan emin olmaya çalıştı. Değildim ama ona söylemedim.

Bunun yerine her şey yolunda gidiyormuş gibi davranmayı öğrendim. Ama arkadaşlarım ya tatildeydi ya da ailevi meselelerle meşguldü ve ben günlerimi evimizde yalnız geçiriyordum, yanımda sadece hizmetçi ve eski korumam vardı. Babam ve Fabi neredeyse her zaman yoklardı ve döndüklerinde benimle konuşamadıkları yeni sırlar paylaşıyorlardı ve onların varlığında bile kendimi yalnız hissediyordum. Etrafınız insanlarla çevriliyken hissettiğiniz yalnızlık en kötüsüydü.

Sık sık annemin öldüğü yatağın yanındaki sandalyede oturup onun son sözlerini düşünerek ve verdiğim sözü nasıl tutacağımı merak ederek saatler geçirirdim. Babam üniversiteye gitmeme izin vermedi, New York'u ziyaret etmeme izin vermedi, arkadaşlarımla parti yapmamı istemedi. Tek yapabildiğim bir şeylerin olmasını, hayatın gerçekleşmesini beklemektir. Belki annem ölmemiş olsaydı babam yazı beni potansiyel kocalarla tanıştırtarak geçirirdi ve yakın gelecekte planlamam gereken bir düğünüm olurdu. Bu bile hayatımın şu anki gidişatına, dört gözle bekleyeceğim hiçbir şeyin olmamasına tercih edilebilir görünüyordu.

Romero

Aria'nın cep telefonu çaldığında Luca, Matteo ve ben kâğıt oynuyorduk. Gianna ile kanepede oturmuş, şarap içip gülüyorlardı.

Aria konuşmaya başladığı anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Luca da kartlarını yere bıraktı.

"Neden daha önce aramadınız? Onu hemen bizimle göndermeliydin!"

Luca ayağa kalktı.

"Benimle de konuşabilirsin," dedi Aria, sonra Luca'ya doğru baktı. "Babam seninle konuşmak istiyor." Telefonu ona uzattı ve Luca karısına endişeli bir bakış atarak telefonu aldı.

Gianna odayı geçip kız kardeşine doğru yürüdü. "Neler oluyor?"

İçimde kötü bir his vardı.

"Lily bugün bayıldı. Görünüşe göre cenazeden beri pek bir şey yememiş."

Sandalyemden kalktım. "O iyi mi?"

Aria başını salladı. "Fiziksel olarak evet. Babam bir doktor çağırdı ve daha fazla yiyip içmesi gerektiğini söyledi. Ama bundan fazlası var. Babamın söylediğine göre Lily gittiğimizden beri neredeyse hep yalnızmış. Kimse onunla ilgilenmemiş. Babamın onu orada bırakmam için beni ikna etmesine izin verdiğime inanamıyorum. Onu hemen New York'a götürmeliydim."

"Şerefim üzerine yemin ederim ki Liliana buradayken ona hiçbir zarar gelmeyecek. Çok iyi korunacak. Bundan emin olacağım," dedi Luca. Sonra da diğer uçta Scuderi'nin söyleyeceklerini dinledi. "Bunun farkındayım. İnanın bana, Liliana

Chicago'da olduğu kadar güvende." Tekrar dinledi ve sonra telefonu kapattı.

Aria ona doğru koştu. "Ve? Onun buraya gelmesine izin verecek mi?"

Luca sıkıca gülümsedi. "Bütün yazı burada geçirmesine izin verdi, hatta belki daha da fazlasını. Onun için gerçekten endişeleniyor gibiydi."

"Gerçekten mi? Bu harika!" Aria gülümseyerek söyledi.

"Bunu endişelendiği için yaptığından şüpheliyim ama bizimle kalmasına izin verdiği sürece kimin umurunda," dedi Gianna.

"Ne zaman gelecek?" Sanki sadece koruma görevini yerine getirmeye çalışan endişeli bir askermişim gibi rahat görünmeye çalışarak sordum.

Luca'nın yüz ifadesinden bunu bir an bile yutmadığı anlaşılıyordu ama Aria dikkat edemeyecek kadar coşkusuna kapılmıştı. "Yarın  ğleden sonra."

"Bizim dairede kalacak, değil mi?" Aria sordu.

Luca başıyla onayladı. "Babana onun güvende olmasını bizzat sağlayacağımı söyledim."

"Yani etrafta eğlenmiyor ya da Tanrı korusun sağlığına leke sürmüyor mu demek istiyorsun?" diye mırıldandı Gianna.

"Evet, öyle," dedi Luca kesin bir ifadeyle. "Ve eğer sözümü tutmazsam Outfit'le savaş çıkabileceğinden, onun çok sınırlı bir eğlence yaşaması için elimden gelen her şeyi yapacağım." Gözleri yine beni buldu ve bir laneti bastırmak zorunda kaldım. Lily ile mezarlıkta paylaştığımız öpücükten haberi bile yoktu. Gerçekten bilseydi ne kadar kötü olurdu merak ettim.

"Yazı Hamptons'da geçirebiliriz. Şehir çok sıcak ve havasız ve zaten malikâneyi de yeterince sık kullanmıyoruz." Aria Luca'nın koluna dokundu ve onu her zaman etkileyen bakışlarından birini ona yöneltti. "Lütfen, Luca? Lily'nin daireye tıklılıp kalmasını istemiyorum. Hamptons'da havuzda uzanabilir, okyanusta yüzebilir ve teknemizle gezintiye çıkabiliriz."

Luca boyun eğmiş bir ifadeyle, "Tamam, tamam," dedi. "Ama Matteo ve ben sürekli seninle kalamayız. Şu anda uğraşmamız gereken çok şey var. Biz yokken Romero ve Sandro'nun seni güvende tutması gerekecek."

Aria bana doğru bir bakış attı. Muhtemelen kız kardeşinin yanında olmamın iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyordu ve dürüst olmak gerekirse ben de aynı şeyi merak ediyordum.

YEDİNCİ BÖLÜM

Liliana

Annemin cenazesinden bu yana geçen iki hafta içinde kendimi ne kadar ihmal ettiğimi fark etmemiştim bile. Acıkmamıştım ve nadiren susamıştım, bu yüzden fazla bir şey yememiştim.

Bayılmam babamın fikrini değiştirdiği için elbette çok mutluydum. Beni New York'a göndermesi bana verebileceği en büyük hediye idi. Son iki haftadır nihayet bu evden çıkmaktan başka bir şey istemiyordum.

New York'a indiğimde Aria ve Luca beni bekliyordu. Romero'nun orada olmamasından dolayı kısa bir hayal kırıklığı yaşadktan sonra, burada olduğum için mutlu olmak için kendime izin verdim. Aria bana sıkıca sarıldı. Geri çekildiğinde gözleri vücudumda geziniyordu. "Babam nasıl olur da bir şeyleri daha önce fark etmez. Tanrım, çok kilo vermişsin, Lily."

"Sadece birkaç kilo ve kısa sürede geri alacağım," dedim gülümseyerek.

"İyi edersin," dedi Luca bana tek koluyla sarılırken.
"Gerekirse seni zorla besleyeceğim. Babana sana iyi bakacağıma söz verdim."

Gözlerimi devirdim. "Babamın neden umursadığını bile anlamıyorum. Benimle neredeyse hiç ilgilenmedi ve şimdi birdenbire benim için endişelenmeye mi başladı? Bütün bunlar da ne demek oluyor?"

Aria'nın yüzünden endişeli bir ifade geçti ve ben de tam ona bunu soracaktım ki Luca beni ve onu çıkışa doğru itti.
"Hadi gidelim. Buradan nefret ediyorum."

"Peki bugün ne yapacağız?" Arabaya doğru ilerlerken sordum. Haftalarca hiçbir şey yapmadıktan, hiçbir şey hissetmedikten sonra dışarı çıkmaya, yeniden *yaşadığımı hissetmeye* ihtiyacım vardı.

"Hiçbir şey," dedi Aria özür dileyerek.

Yüzüm düştü ve Aria aceleyle ekledi: "Ama sadece sabah erkenden Hamptons'a gideceğimiz için. Yazı plajda geçireceğiz."

"Gerçekten mi?" Ben sordum.

Aria ıslıl ıslıl gülümsedi ve birden başımın üzerindeki kara bulutlar dağıldı.

Romero

Zor durumlarda bile suratımı asmama konusunda iyiydim ama Lily'yi çatı katına girerken ilk gördüğümde öfkemi gizleyebileceğimden emin değildim. Çok genç yaştaki oğlunu işe alarak Outfit'teki konumunu ilerletmekle meşgulken kendi kızının üzüntüsünde boğulmasına izin verdiği için babasına duyduğum öfke.

Lily köprücük kemiklerini ve kürek kemiklerini ortaya çıkaracak kadar kilo vermişti. Kırılabılır görünüyordu ama yine de çok güzeldi. Onu her şeyden korumak istedim.

Gözleri benimkilerle buluştu ve gözlerindeki özlem beni neredeyse odayı geçmeye, onu kollarıma almaya zorluyordu ama sadece Aria'nın bana gönderdiği bakış yüzünden olduğum yerde kaldım. Luca Scuderi'ye söz vermişti. Biz, Famiglia, Liliana'yı güvende tutacaktık ve buna onun onuru da dahildi. Rüyalarımın çoğunda Lily'nin soyunmuş bir halde olduğunu düşünürsek, kesinlikle mesafemi korumam gerekiyordu ve koruyacaktım da.

Son birkaç hafta içinde Lily'yi aklımdan çıkarma umuduyla birkaç kızla yatmışım ama şimdi onu görünce bunun tamamen boşuna olduğunu anladım. Tabii ki, bir kadınla her birlikte olduğumda onun Lily olduğunu hayal etmem de pek yardımcı olmamıştı.

Tamamen mahvolmuştum.

Mutfak tezgahına yaslanıp üç kız kardeşin yeniden bir araya gelişini izlerken Luca yanıma geldi. "Liliana'yla aynı malikanede olman bir sorun yaratacak mı?"

"Hayır," dedim kararlılıkla.

"Emin misin, çünkü az önce yüzündeki ifade bana farklı bir hikaye anlattı."

"Eminim. Liliana dediğin gibi güzel bir kız ama ben de güzel kızlarla birlikte oldum. Hatta daha güzel kızlarla da birlikte oldum. Scuderi'nin gazabını riske atmayacağım."

Bu lanet bir yalandı. Birlikte olduğum kızların hiçbiri Lily'nin güzelliğiyle boy ölçüşemezdi ama neyse ki Luca akıl okuyamıyordu, her ne kadar aptal askerleri hizada tutmak için onları böyle bir altıncı hissi olduğuna inandırmaya çalışsa da.

"Sadece Scuderi'nin gazabı değil," dedi Luca. "Bu çok ciddi. Ciddiyim Romero."

Bu bir uyarı mıydı?

Bir yorumumu geri almak zorunda kaldım ve başımı salladım. Luca iyi bir Capo'ydu ve onun kurallarına uymakta hiçbir zaman sorun yaşamamıştım ama nedense bu bana pek iyi gelmemişti. Lily beni yakalamaya çalıştı.

ama dikkatimi Matteo ve Luca'dan ayırmadığımdan emin oldum. Lily'nin umutlanmasını istemiyordum.

Ve daha da önemlisi, kendi dürtülerimi kontrol altına almam gerekiyordu.

Liliana

Romero hâlâ beni görmezden geliyordu. Gerçi görmezden gelmek pek doğru bir kelime değildi. Bana kıbar bir ilgisizlikle davranıyor, her zaman arkadaşça davranıyor ama asla çok sıcak davranmıyordu. Aria'nın ona ne söylediğini bilmeseydim daha sert davranırdım ama bu haliyle benimle ilgilendiğinden oldukça emindim.

Köşkteki ilk gün, güneş pırıl pırıl parlıyordu ve akşam yemeğini dışarıda, sahilde yemeye karar verdik. Pembe plaj elbisemi giymeye karar verdim. Dekolteliydi, sırtı açıktı ve kıvrımlarımı sarıyordu. En azından genelde öyleydi, şimdi bazı yerleri biraz boldu ama yine de çok hoş görünüyordu. Kız kardeşlerim ve ben erkeklerin kurduğu masaya yöneldiğimizde, Romero başında olduğu barbeküden başını kaldırdı ve beni gördüğünde gözlerindeki bakış

ihtiyacım olan cesareti verdi. Bu, son yirmi dört saatin kibar ayrılığından çok uzaktı.

Bakışlarını benden ayırdı ve biftekleri çevirme işine geri döndü. O da harika görünüyordu, batan güneşin kahverengi saçlarına vuruşu, hareket ettiğinde n kollarının esnemesi. Beyaz kollarını kıvrmasına ve gömleğinin üst iki düğmesini açarak bronzlaşmış göğsünü ortaya çıkarmasına bayılmıştım.

"Ağzının suyu akıyor," diye fısıldadı Gianna kulağıma.

Kızardım ve bakışlarımı Romero'dan kaçırdım, sonra da yüzünde sinsi bir sırıtışla masaya çökmüş olan kız kardeşime dik dik baktım.

Yanındaki sandalyeye oturdum. "Romero'ya benden uzak durmasını da söyledin mi?"

Gianna soğutucudan beyaz şarap şişesini aldı ve kadehlerimizi doldurdu. "Ben mi? Hayır. Beni bilirsin. Yaramazlık ve yasaklar benim için her şeydir. Eğer Romero'dan bir parça almak istiyorsan, al. Hayat çok kısa."

Şarap kadehini dudaklarıma dayayarak durakladım. Annemin sözleri aklıma düştü, neredeyse aynı kelimeler. "Aria aynı fikirde değıl," dedim ve şarabın yarısını yudumladım.

"Aria ana tavuk gibi davranmaya çalışıyor ama ne istediğine karar vermelisin."

"Başımı belaya sokmaya mı çalışıyorsun?" şarap yüzünden midemin ısındığını hissederek sordum. Kadehimi uzun bir yudumda daha bitirdim.

"Dürüst olmak gerekirse bunun için bana ihtiyacın olduğunu sanmıyorum," dedi Gianna kırmızı kaşlarını kaldırarak. "Ama bana bir iyilik yap ve şarabı biraz yavaş iç."

"Eğlenmemi istediğini sanıyordum."

"Evet ama ne istediğini anlayacak kadar ayık olmanı istiyorum. Ve eğer kafan dumanlıysa Romero'nun seni ciddiye alacağını sanmıyorum."

"Haklısın. Sarhoş bir kızıdan faydalanmak için fazla centilmen."

Gianna homurdandı. "Vay canına, Aria'nın neden endişelendiğini şimdi anlıyorum." Bir süre Romero'yu izledi. Matteo'nun söylediği bir şeye gülüyordu. "Yerinde olsam onun centilmenliğine çok fazla güvenmezdim. Onunlayken kontrolü elden bırakma. O hâlâ bir Yapma Adam. Onu öldürmek zorunda bırakma beni, tamam mı?"

"Senin ana tavuk olmadığını sanıyordum."

"Ben değilim. Seni incitirse aletini koparacak olan kızgın bir anne ayıyım."

Bir kahkaha patlattım. Aria o anda masada bize katıldı ve bizi kuşkuyla süzdü. "İkinizi baş başa görmekten hoşlanacağımı sanmıyorum. Bana sorarsanız bela gibi kokuyor."

"Görünüşe göre beni kimseyle yalnız bırakmak istemiyorsun," dedim yarı alaycı bir sesle.

Aria inledi ve kendine bir kadeh şarap aldı. "Bana hâlâ kızgın mısın?"

"Sana kızgın değilim." Sadece Aria'nın emirlerini görmezden gelecektim ve Romero'yu da onları görmezden gelmeye ikna etmek için elimden geleni yapacaktım.

Aria önce masum bir yüz ifadesi takınan Gianna'ya, sonra da bana baktı. "Bundan hoşlanmadım. İkinizin başını belaya sokmayacağınıza söz verin."

Gianna sırtarak, "Yeterince sorun yaşadım, çok teşekkür ederim," dedi.

Aria bana abla bakışıyla baktı.

"Uslu duracağım, söz veriyorum," dedim sonunda. Sonra kendime biraz daha şarap doldurdum ve bir plan yapmaya çalıştım.

Romero ile biraz yalnız kalmak istedim. Aria'nın sürekli gölgem olmak için elinden geleni yapacağını biliyordum.

Gün boyunca Aria'dan kurtulmak neredeyse imkânsızdı. Beni ve özellikle Romero'yu bir şahin gibi izliyordu. Ne zaman böyle bir oyunbozana dönüşmüştü? Geceler ve sabahın erken saatleri elimdeki tek seçenektir. Zaten çok az uyuduğum için, bu çok büyük bir sorun teşkil etmiyordu. Nedense karanlık beni uykuya dalmaktan korkutuyordu, bu yüzden geceleri Romero hakkında fanteziler kurarak ve onu nasıl baştan çıkaracağıma dair planlar yaparak geçirirken, kız kardeşlerim ve ben öğleden sonra güneşlenirken ara sıra bir saat uyuyabiliyordum.

Bir sonraki hamlem için cesaretimi toplamam birkaç günümü almıştı. Nasıl cesur bir yüz takınacağımı biliyordum ama bu daha önce yaptığım bir şey değildi. Yıllar boyunca babamın askerleriyle yaptığım zararsız flörtler dışında erkeklerle hiçbir deneyimim olmamıştı.

Romero'nun beni reddetmesi konusunda eskisi kadar endişeli değildim. Son birkaç gündür kimsenin dikkatini çekmediğimi düşündüğü anlarda beni sık sık izlerken yakalamıştım onu. Güneş doğduğunda, ilk tereddütlü ışınlar yüzümü okşadığında, yataktan kayarak çıktım ve sahile bakan pencereme doğru süzıldüm. Sanki

Son birkaç gündür her sabah, sahilde şortlu ve tişörtsüz koşan yalnız bir figür gördüm. Bu, günümün en önemli anıydı. Romero'nun her sabah güneş doğmadan önce kalkıp spor yapma disiplinini nereden aldığından emin değildim ve söz konusu ben olunca bu kadar kendini kontrol edemediğini umuyordum. Onun malikâneye doğru yokuş yukarı koşmasını izledim ve onu gözetlediğimi fark etmesin diye kendimi duvara yaklaştırdım. Gözden kaybolduktan sonra odamdan çıkmadan önce beş dakika daha bekledim. Bu saatte ölümcül bir sessizlik vardı, saat altı bile değildi. Kız kardeşlerim hâlâ uyuyorlardı; hiç bu kadar erken kalkmazlardı ve Matteo ile Luca dün New York'a gitmişlerdi ve akşama kadar dönmeyeceklerdi, yani yolumu kesebilecek tek kişi diğer gardiyan Sandro'ydu. Sandro'nun kapısının önünden geçerken daha sessiz olmaya dikkat ettim ama odasından hiç ses gelmiyordu. Romero'nun odasına yaklaştıkça hızımı artırdım.

Bunun yanlış olduğunu biliyordum. Biri öğrenirse, *babam öğrenirse*, bir daha Chicago'dan ayrılmama asla izin vermezdi. Artık evden çıkmama bile izin vermezdi. Bu son derece uygunsuz ve kadınlara yakışmayan bir şeydi. Bunca zaman sonra insanlar hâlâ Gianna hakkında kötü konuşuyorlardı. Gianna'ya kötü davranacak birini bulmak için

Yeni bir kurban ve başka bir Scuderi kardeşin iş üstünde ve bir askerle yakalanmasından daha iyi ne olabilir?

Ve içten içe, günaha karşı koyma konusunda tıpkı Gianna gibi olduğumu biliyordum. Yapamazdım. Romero'nun kapısı kilitli değildi. Nefesimi tutarak parmak uçlarımda yatak odasına girdim. Orada değildi ama bitişikteki banyodan akan suyun sesini duyabiliyordum. O yöne doğru süründüm. Kapı aralıktı. Aralıktan baktım.

Son birkaç gün içinde Romero'nun alışkanlıklarına bağlı bir yaratık olduğunu öğrenmiştim, bu yüzden onu beklediğim gibi düşün altında buldum. Ama bulunduğum noktadan pek bir şey göremiyordum. Kapıyı açtım ve içeri süzıldüm.

Onu görünce nefesim kesildi. Sırtı bana dönüktü ve bu muhteşem bir manzaraydı. Kahverengi saçlarını yıkarken omuzlarındaki ve sırtındaki kaslar esniyordu. Omurgasının üzerindeki deriye dikenli tellerle sarılmış bir haç işlenmişti. Doğal olarak gözlerim aşağıya, mükemmel şekilli arka tarafına kaydı. Daha önce hiç böyle bir adam görmemişim ama kimsenin Romero'yla kıyaslanabileceğini hayal bile edemiyordum. Hayallerimdeki Romero bile onunla kıyaslanamazdı.

Dönmeye başladı. O zaman gitmeliydim. Ama merak içinde vücuduna baktım. Tahrik olmuş muydu? O zaman

gerildi

beni fark etti. Kalbinin üzerinde bir dövme daha vardı, Famiglia'nın sloganı.

Gözleri geceliğimin ve çıplak bacaklarımın üzerinden kaymadan önce bakışlarımı yakaladı. Ve sonra soruma bir cevap buldum. Daha önce hiç tahrik olmamıştı. *Hay Allah.*

Onun sertleşmesini izlerken yanaklarım kızardı. Aramızdaki mesafeyi aşıp ona dokunmamak için elimden geleni yapıyordum. Bir şeyi canını acıtacak kadar çok isteme kavramını hiç anlamamıştım; şimdi anlıyordum.

Romero telaşsız hareketlerle duşun kapısını açtı ve beline bir havlu sardı. Sonra dışarı çıktı. Baharatlı duş jelinin kokusu burnuma doldu. Yavaşça bana doğru ilerledi. "Biliyor musun," dedi garip bir sesle. "Eğer biri bizi böyle bulursa, yanlış bir fikre kapılabilir. Bu fikir benim hayatıma, senin de itibarına mal olabilir."

Hâlâ hareket edemiyordum. Taş gibiydim ama içim yanıyor, sıvılaşp kızgın lavlara dönüşüyor gibiydi. Başka tarafa bakamıyordum. Onu köşeye sıkıştırdığımda söylemek istediğim şeylerin üzerinde saatlerce düşünmüştüm ama şimdi nutkum tutulmuştu.

Gözlerim havlunun kenarında, altında kaybolan koyu renk tüylerin oluşturduğu ince çizgide, havlunun lezzetli V

Kalçalarını. İradem dışında elim hareket etti, Romero'nun göğsüne uzandı, parmak uçlarımın altında tenini hissetme ihtiyacı duydum. Konu ona geldiğinde dürtülerimi kontrol edemiyordum. Belki de bu beni korkutmalıydı. Kızlar böyle olmamalıydı.

Romero ben ona dokunamadan bileğimi yakaladı, tutuşu neredeyse acı vericiydi. Bakışlarım yarı utanç yarı şaşkınlıkla yukarı fırladı. Romero'nun yüzünde gördüğüm şey beni ürpertti.

Öne doğru eğildi, gittikçe yaklaştı. Gözlerim kapandı ama istediğim öpücük bir türlü gelmedi. Onun yerine kapının gıcirtısını duydum. Romero'ya baktım. Banyonun kapısını ardına kadar açmıştı. Bu yüzden yaklaşmıştı, beni öpmek için değil. Utanç duygusu üzerime çöktü. Benimle ilgilendiğini nasıl düşünebilirdim?

"Gitmen gerek," diye mırıldandı doğrulurken.

Parmakları hâlâ bileğimin etrafında

kıvrılmıştı. "O zaman bırak gideyim."

Anında yaptı ve bir adım geri çekildi. Ben olduğum yerde kaldım. Ona dokunmak istedim, onun da bana dokunmasını istedim. Küfretti ve sonra üzerime geldi, bir eli başımın arkasını okşarken diğeri kalçamdaydı. O kadar yakındı ki neredeyse dudaklarının tadını alabiliyordum. Dokunuşu beni daha canlı hissettirdi.

Bu duygudan daha fazlasını istiyordum, içinde boğulmak istiyordum.

"Git," diye homurdandı. "Yeminimi bozmadan önce git." Yarı yalvarış, yarı emirdi.

Yeminini bozmasını istedim, başka bir şey istemedim ama bakışlarındaki bir şey beni birkaç adım geri attırdı. Cesurdum ama aptal değildim. Bakışlarımın onu son bir kez daha boydan boya dolaşmasına izin vererek hızla dışarı fırladım ve yatak odasını geçtim, çıkmadan önce sadece koridoru kontrol etmek için durdum. Etrafta kimse yoktu, ben de dışarı çıktım ve aceleyle odama doğru ilerledim. Neredeyse kapıma varmışım ki Gianna elinde bir fincan sıcak çikolatayla, hâlâ pijamalarını giymiş bir halde çıkageldi. Durdu, gözleri şüpheyile kısılmıştı. "Geceliğinle koridorda gizlice dolaşarak ne yapıyorsun?"

Neden bugün erken kalkmak zorundaydı?

"Yok bir şey," dedim biraz hızlıca. Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. Vücudum böyle durumlarda bana ihanet etmeyi ne zaman bırakacaktı?

"Hiçbir şey," diye tekrarladı Gianna, kollarını göğsünün önünde kavuşturdu ve fincanından sıradan bir yudum aldı. "Doğru ya. Romero'nun odası şu tarafta değil mi?"

Omuz silktim. "Olabilir. Beni hiç davet etmedi ki. bitti."

"Bu orada olmadığınız anlamına gelmez."

"Sorgulamanız bitti mi? Neden birdenbire babam gibi konuşmaya çalıştığını anlamıyorum. Her zaman kurallara göre oynadığın söylenemez."

"Sakin ol, kaplan. Sadece merak ettim. Romero'yu ve istediğin diğer kişileri istediğin sıklıkta ziyaret edebilirsin, ama işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Eğer hizmetkârlar seni yakalarsa, dedikodular hızla yayılır. Bu konuda zeki olmalısın ve evin içinde kafası kopmuş bir tavuk gibi koşturmanın bir faydası olmaz. Eğer Aria seni bu şekilde yakalasaydı, açıklaman gereken çok şey olurdu."

"Ben yanlış bir şey yapmadım," dedim inatla.

Gianna acı acı gülümsedi. "Biliyorum ama bu seni cezalandırmayacakları anlamına gelmiyor. Sadece dikkatli ol." Bana bir fincan sıcak çikolata uzattı. "Sanırım senin buna benden daha çok ihtiyacın var."

Dikkatli davrandığımı sanıyordum ama en azından kız kardeşlerim içimi görüyor gibiydi. Tek umudum sırrımı kocalarından saklamalarıydı. İnsanlar bir şeyler olduğuna inanmaya başlarsa Romero'nun da benim de başımız büyük derde girerdi.

Aramızda bir şey olmasa bile. Gerçek kimsenin umurunda değildi. Keşke konuşacak bir şey olsaydı, keşke Romero beni istediğim gibi öpseydi, keşke öpmekle yetinmeseydi.

Romero

Neredeyse Liliana'yı odama sürüklemek ve onunla birlikte olmak için peşinden koşacaktım. Lanet olsun. Beni istemişti. Yüzünün her yerinde gün gibi açık bir şekilde yazıyordu. Arkamı dönüp onu kocaman mavi gözleriyle gördüğüm ilk anda hayal gördüğümü sanmıştım. Ne de olsa duş sırasında onu düşünüyordum. Çok sık aklıma geliyordu. Luca şu anda konsantre olmamın ne kadar zor olduğunu bilseydi, Aria'yı başka birinin korumasını isterdi ve beni kesinlikle Lily'den uzakta, New York'a geri gönderirdi. İyi bir asker olsaydım, ondan bunu yapmasını isterdim ama hiçbir yere gitmek istemiyordum. Lily'nin yanında kalmak istiyordum.

Banyo kapısına ters ters bakarken elimi ıslak saçlarımda gezdirdim. Onu neden göndermişim? Onu öpmemi istemişti. Bundan daha fazlasını istemişti. O zaman neden lanet vicdanımı dinlemek zorundaydım?

Ama beni Lily'yi öpmekten alıkoyan şey ahlaki değerler bile değildi. Yeminime, görevime karşı geliyordu ama asıl neden bu değildi. Gerçekten benim korumam altında olmasa da, Lily'yi kendisinden bile korumak *istiyordum*. Benimle bu şekilde flört etmesinin sonuçlarının farkında olması mümkün değildi. Bizim dünyamızda bir kızın tüm değeri itibarına, saflığına dayanırdı, bu özellikle yüksek rütbeli Made Men'lerin kızları için geçerliydi. Ancak askerler arasında bile çok az sayıda kadının kendi seçtiği biriyle çıkmasına izin verilirdi. Hâlâ bir asır öncesinin kurallarını uyguluyorduk ve bunun yakın zamanda değişeceğinden şüpheliydim. Eğer Lily'nin yakınlaşmasına izin verirsem, eğer aramızdaki bu şeyin ortaya çıkmasına izin verirsem, eğer onu istediğim gibi alırsam, o zaman toplumumuzun gözünde mahvolurdu.

Tabii ki, bekaretini yok etmeyecek bir sürü şey yapabiliirdik. O kadar çok şey var ki, kahretsin.

Bunu düşünmek çok tehlikeliydi çünkü Lily'yi mahvetmeden ona sahip olabileceğim tüm yolları düşünmeye başlarsam, bu fikirlere göre hareket etme olasılığım da o kadar artardı ve belli bir noktada duracak kadar güçlü olup olmadığımıdan emin değildim. En azından Lily istemezse, ki istemeyeceğine dair bir his vardı içimde.

Kahvaltı sırasında hiçbir şey olmamış gibi davrandım. Aria zaten çok dikkatliydi. Gianna da olması gerekenden fazlasını biliyor gibiydi.

Lily, kız kardeşleri bakmıyorken bakışlarımla karşılaştı ve gözlerindeki ifade sikimin seğirmesine neden oldu. Bugün ona bir fırsat vermiştim. Artık onu istediğimi biliyordu.

Hayatımı başkaları için harcamış, kendi ihtiyaçlarımı hep ikinci plana atmıştım. Bir kez olsun istediğimi alsam o kadar kötü mü olurdu? Hayatımda hiçbir şeyi karşımdaki kızıdan daha fazla istememiştim.

Neden kendimi bundan mahrum edeyim ki?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Liliana

Gözlerimi tavana, daha doğrusu tavanın olduğunu bildiğim yere diktim. Karanlık aşılmazdı, kendi elimi bile seçemiyordum. Bazen hayatımda sadece karanlık varmış gibi hissediyordum. Sonu olmayan uzun bir tünel. Özellikle geceleri annemin sözleri aklımdan çıkmıyordu. Ona mutlu olacağıma dair söz vermiştim ama bunu nasıl yapacağımdan bile emin değildim. Annem öldüğünden beri içimi derin bir yalnızlık kaplamıştı. Hiçbir zaman bazı kızların anneleriyle olduğu kadar yakın olmamıştık ama o hep yanımdaydı. Şimdi ise yapayalnızmışım gibi görünüyordu. Elbette Fabi vardı ama o gençti ve yakında mafya işlerine karışacaktı, ve babam... Şu anda burada Hamptons'da olmak beni mutlu ediyordu ama bu geçici bir şeydi.

Kız kardeşlerim her zaman yanımdaydı ama onların kendi hayatları vardı, kocaları vardı ve bir gün kendi aileleri olacaktı. Beni hala seviyorlardı ve hala benimle ilgileniyorlardı ama ben onlardan ayrı olarak kendi mutluluğumu istiyordum. I

onların sahip olduğu şeyi istedim. Ve bu tür bir mutluluğu istediğim tek kişinin Romero olduğunu biliyordum.

Bu yaz beni daha farklı izliyordu. Geçmiş yıllarda yüz ifadesi, onun için bir kızdan, korunması gereken birinden başka bir şey olmadığını açıkça ortaya koymuştu. Ama son zamanlarda bir şeyler değişmişti. Erkekler konusunda uzman değildim elbette ama bakışlarında Luca'nın kız kardeşim Aria'yı izlerken yüzünde sık sık gördüğüm bir şeyin izi vardı.

En azından ben emindim. Battaniyemi bedenimden ittim ve doğruldum. Dikkat çekmekten korktuğum için ışıkları açmaya zahmet etmedim ve kapıya doğru ilerledim. Kolu yavaşça indirdim ve koridora süzıldüm. Sessiz ve karanlıktı ama en azından burada şemaları seçebiliyordum. Romero'nun odasını bulmak için bir şey görmeme gerek yoktu. Tam olarak nerede olduğunu biliyordum. Oraya gitmeyi hayal ettiğim zamanların sayısını unutmuşum. Ama şimdiye kadar mantığım beni durdurmuştu. Bu gece mantığı dinlemekten, güvenli oynamaktan yorulmuşum. Yalnız kalmak istemiyordum, bütün geceyi karanlığa bakarak, yalnız ve üzgün olarak geçirmek istemiyordum. Ses çıkarmamaya dikkat ederek, nefes almaya bile cesaret edemeyerek koridorda süründüm. Romero'nun odasının kapısına ulaştığımda uzun bir süre orada durdum. İçerisi sessizdi. Tabii ki.

Gece yarısını çoktan geçmişti ve koşu için her zaman erken kalkardı.

Kapı kolunu kavrayıp aşağı ittiğimde parmaklarım sinirden titriyordu. Kapı hiç ses çıkarmadan açıldı. İçeri girdim ve tekrar kapattım, sonra uzun bir süre hareket etmedim, sadece yatağı ve Romero'nun vücudunun hatlarına baktım. Perdeleri çekilmemişti, bu yüzden ay ışığı biraz ışık sağlıyordu. Sırtı bana dönüktü ve battaniye sadece beline kadar geliyordu. Gözlerim kaslı omuzlarında ve kollarında gezindi. Birbiri ardına tereddütlü adımlarla yaklaştım. Bu çok yanıştı. Romero beni daha önce de odasında yakalamıştı ve daha da kötüsü, beni duşta onu gözetlerken yakalamıştı ama bu daha samimi hissettiriyordu. O yataktaydı ve işler istediğim gibi giderse yakında ben de ona katılacaktım. Ya beni gönderirse? Ya da daha kötüsü, ya sinirlenip Luca'ya söylerse? Ya beni Chicago'ya, annemi hiç özlemeyen babamın yanına, o karanlık ve umutsuz eve geri gönderirlerse?

Yataktan birkaç adım ötede donup kaldım. Nefes alışım sanki kendimi zorlamışım gibi hızlanmıştı ve ellerim nemliydi. Belki de aklımı kaçıırıyordum. Kendime bunu annem mutlu olmamı istediğı için yaptığımı söylemeye çalışıyordum ama belki de bunu sadece kendim için bir bahane olarak kullanıyordum.

delilik. Annem bir şey söylemeden çok önce Romero'yu istemiştim ve hatta ölümünden çok önce onu öpmeye çalışmıştım.

Başımı salladım ve her şeyi fazla düşündüğüm için kendime kızdım. Bir zamanlar canım ne isterse onu yaptığım zamanlar olmuştu. Yatağı doğru bir adım daha attım ama fark etmeden bir ses çıkarmış olmalıydım çünkü Romero'nun nefes alış verışı değışti ve vücudu gerildi. Olamazdı. Artık geri dönüş yoktu.

Tek bir akıcı hareketle sırt üstü yuvarlandı, sonra gözleri bana takıldı. Rahatladı ama hemen tekrar gerildi. "Liliana?"

Cevap veremedim. Dilim damağıma yapışmış gibiydi. Ne düşünüyordum ki?

Romero bacaklarını yatağın dışına doğru salladı ve bir an için kenarda oturup sessizce beni izledi. Yüzümü görebiliyor muydu? Muhtemelen bir kedi tarafından kapana kısılmış bir fare gibi görünüyordum ama korkmuyordum. Hem de hiç. Aksine, utanmış ve garip bir şekilde heyecanlanmıştım. Sapkın ve hasta bir fare olduğum kesindi. Ayağı kalktı ve tabii ki gözlerim vücudunu hızlıca taradı. Sadece boxer şort giyyordu. Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. Sanki rüyalarımından fırlamış gibiydi. Bu

Romero'yu ve onunla yapmak istediğim onca şeyi ne kadar sık hayal ettiğimi düşünmek utanç vericiydi.

"Lily, burada ne yapıyorsun? Her şey yolunda mı?" Sesinde endişe vardı ama başka bir şey de vardı. Beni duşta onu gözetlerken yakaladığında duyduğum bir şey. Daha karanlık ve neredeyse istekli bir şeydi.

Midemde kelekler uçuştı ve ona doğru bir adım attım. Kollarına atılmak, onu öpmek ve çok daha fazlasını istiyordum.

"Seninle yatabilir miyim?" Kelimeler bir anda ağzımdan çıkıverdi ve ağzımdan çıktıktan sonra onları söylediğime inanamadım. Özellikle de kolayca yanlış anlaşılabilecekleri için.

Romero dondu kaldı. Sessizlik aramızda uzayıp gidiyordu. Her an beni ezip geçeceğinden emindim. Ona doğru bir adım daha attım. Artık neredeyse bir kol mesafesine gelmişim.

Romero'nun nefes alış verişinin sesi inanılmaz derecede yüksekti.

Göğsünün kabardığını görebiliyordum. Kızgın mıydı?

"Bu şaka yapılacak bir şey değil," dedi sessizce. "Hiç komik değil." Kızgındı. Belki de ipucunu alıp topuklarımın üzerinde dönerek odasını terk etmeliydim ama Gianna gibi ben de bu gibi durumlarda hiçbir zaman çok zeki olmamıştım.

"Şaka yapmıyordum ve öyle demek istemedim," diye fısıldadım. "Senin yatağında uyumak istiyorum, sadece uyumak." Şimdilik. Eninde sonunda bundan daha fazlasını istiyordum.

"Liliana," diye mırıldandı Romero. "Aklını mı kaçırdın sen? Ne söylediğinin farkında mısın?"

Öfke yükseldi. Herkes her zaman karar vermek için çok genç, çok naif ve çok kadın olduğumu düşünürdü. "Ne söylediğimi çok iyi biliyorum."

"Bundan şüpheliyim."

Göğüslerimiz neredeyse birbirine değene kadar aramızdaki mesafeyi açtım. Romero geri çekilmedi ama kendini destekledi. "Her gece karanlık beni yutuyormuş gibi, hayatım kontrolden çıkıyormuş gibi, hayatımda iyi hiçbir şey yokmuş gibi hissediyorum. Ama seni düşündüğümde bu duygular yok oluyor. Seninleyken kendimi güvende hissediyorum."

"Yapmamalısın. Ben iyi bir adam değilim, hiçbir standarda göre değilim."

"İyilik umurumda değil. Ben bu dünyada büyüdüm. Her şeyin nasıl olduğunu biliyorum ve bundan memnunum."

"Yarısını bile bilmiyorsun. Ve eğer işlerin nasıl y ü r ü d ü ğ ü n ü gerçekten biliyorsanız, o zaman neler

olabileceğini fark etmelisiniz.

biri seni gece odamda bulursa ne olur?"

"Ne yapamayacağımı duymaktan bıktım. Kendim karar veremez miyim? Bu benim hayatım, neden ben karar veremiyorum?"

Romero bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Elbette bu senin hayatın ama babanın senden bazı beklentileri var. Sadece bu da değil, Luca ona ve Dante Cavallaro'ya sana iyi bakacağına ve seni güvende tutacağına dair söz verdi. Buna itibarın da dahil. Biri onlara şu anda odamda olduğunu söylerse, bu Outfit ve New York arasında savaş anlamına gelebilir. Bu bir oyun değil. Bu oyun oynayamayacağın kadar ciddi bir mesele."

"Oyun oynamıyorum. Çok yalnızım Romero," diye fısıldadım. "Ve senden hoşlanıyorum. Senden gerçekten hoşlanıyorum." Bu yetersiz bir ifadeydi. "Sadece sana yakın olmak istiyorum. Sen de beni öptün ve bana nasıl baktığını biliyorum. Benimle ilgilendiğini biliyorum."

Hiçbir şey söylemedi.

Şüphe beynimin içine doğru ilerliyordu. Bana attığı bakışları hayal mi ediyordum? "Eğer benden hoşlanmıyorsa n, söyle bana. Sorun değil." Sorun değildi. Yıkılırdım ama belki de en iyisi bu olurdu. Bir şekilde hayatıma devam ederdim.

"Siktir," diye mırıldandı, benden uzaklaştı ve beni sırtına bakmak zorunda bıraktı. "İyi bir adam olsaydım, sana tam olarak bunu söylerdim. Senin iyiliğin için sana yalan söylerdim. Ama ben iyi biri değilim Lily."

Rahatlamıştım. Benden hoşlanmadığını söylememişti. İşaretleri doğru okumuştum. Tanrım, sevinçten çılgılık atabilirdim. Avuçlarımı çıplak kürek kemiklerine dayadım. Birkaç küçük yara izi dışında teni yumuşaktı ama bunlar onu benim için daha çekici kılıyordu. Dokunuşumun altında esnedi ama geri adım atmadı. "Yani benimle ilgileniyorsun? Ve benden hoşlanıyor musun?"

Romero sert bir kahkaha attı. "Bu çılgınlık."

"Sadece söyle bana. Beni çekici buluyor musun?"

Arkasını döndü. Ellerimi çekecek kadar hızlı değildim, bu yüzden şimdi göğsüne yaslanmışlardı. Bu daha da iyi hissettirdi. Ellerimi vücudunda aşağı yukarı gezdirmemek için kendimi zor tuttum. Yarı karanlıkta bile gözlerindeki ateşi görebiliyordum. Beni tepeden tırnağa taradı. Üzerimde sadece pijama şortu ve atlet vardı ama utanmamıştım bile. Romero'nun beni böyle görmesini istiyordum, ondan bir tepki almak istiyordum.

"Lily, çok çekicisin. Tabii ki seni çekici buluyorum."

Ŗu haline bak, kelimelerle anlatılamayacak kadar güzelsin."

Dudaklarım aralandı. Bu, ummaya cesaret ettiğimden daha fazlaydı. Daha da yaklaştım ve ona baktım. "O zaman neden beni itip duruyorsun?"

"Çünkü yapılacak doğru şey bu ve çünkü riskleri biliyorum."

"Bu riske değmez mi?"

Romero bana o kadar yoğun bir şekilde baktı ki titremekten kendimi alamadım. Cevap vermedi. Kalçalarımı kavradı ve dudakları dudaklarıma değmeden önce beni kendine doğru çekti. Tereddüt etmeden açıldım, bu öpücük için istekliydim, onun yakınlığı için istekliydim. Dili ağzımın içine daldı. Öpüşünde en ufak bir tereddüt ya da şüphe yoktu. İnledim. Bu ilk öpüşmemizden çok farklıydı, daha yoğundu. Başımın arkasını kavradı, beni istediği şekilde yönlendirdi. Ayak uydurmakta zorlanıyordum. Parmak uçlarıma bastım ve denge için omuzlarına tutunurken ona yaslandım. Öpücük beni tüketti, karnımda bir ateş yaktı ve çok daha fazlasını arzulamama neden oldu.

Romero sarsılarak uzaklaştı ve ben de onu takip etmeye çalıştım ama beni kol mesafesinde tuttu. Nefes alış verişini sertti ve gözlerinde vahşi bir bakış vardı. "Bana bir saniye ver," diye homurdandı.

Acı çekiyormuş gibi gözlerini sıkıca kapattı. Tek düşünebildiğim onu tekrar öpmek, ellerini vücudumda hissetmekti. Başka bir şey istemiyordum. Ama istediğini yaptım ve kendini kontrol etmesi için ona birkaç saniye verdim. Sonunda gözlerini tekrar açtı. O vahşi bakış gitmiş, yerine daha kontrollü bir bakış gelmişti. Omuzlarımdaki tutuşu gevşedi ve başparmakları hafifçe tenimi okşadı. Fark ettiğinden bile emin değildim. Bu hafif dokunuş tüm tenimde tüylerimi diken diken etmişti. Bir şey söylemesini bekliyordum ama aynı zamanda ne söyleyeceğinden de korkuyordum. Ellerinden biri yanağıma doğru gitti. "Artık gitmelisin," dedi sessizce.

Dondum kaldım. "Beni gönderiyor musun?"

Yüzünde bir tereddüt belirdi. "En iyisi bu Lily, inan bana."

Bir adım geri attım. Ona yalvarmayacaktım. Geceyi burada geçirmemi istemiyorsa, bunu kabul etmek zorundaydım. "Tamam. İyi geceler. İyi geceler." Arkamı döndüm ve aceleyle odadan ıktım. Koridoru geçip odama doğru ilerlerken pek dikkat etmedim. Bugün kendimi ortaya koymuş, istediğimi elde etmek için her şeyi riske atmıştım. Bunu bir daha yapmayacaktım. Çok büyük bir

Romero'ya aşkıttım ama hâlâ gururluydum. Eğer bunu riske atmak istemiyorsa, o zaman kabul ederdim.

Kapıyı kapattım ve yatağıma geri döndüm. Daha önce olduğu gibi karanlık üzerime kapandı. Odam çok sessizdi, çok yalnız ve boştu. Romero'yla paylaştığımız öpücüğün anısı bile beni neşelendiremiyordu. Hele ki Romero'yu muhtemelen son kez öpmüşken. Uykuya dalmam uzun zaman aldı ve sonra annemin solgun, mutsuz yüzü rüyalarımaya girdi.

Romero ve ben ertesi sabah birbirimize zar zor baktık. Her zamanki gibi onun yakınlığını aramadım. Mümkün olduğunca gözlerinden kaçmaya çalıştım ama birkaç kez bana doğru bakışlarını yakaladım. Ne anlama geldiklerinden emin değildim ama birlikte yalnız vakit geçiremediğimiz için mutluydum. Tabii ki neredeyse her zaman etrafımdaydı. Korumanızdan kaçmak zordu ama tamamen kız kardeşlerime odaklanmak ve onlarla geçirdiğim zamanın tadını çıkarmak için elimden geleni yaptım.

Romero

Odama yöneldiğimde saat gece yarısına geliyordu. Luca, Matteo ve ben bir saat öncesine kadar kâğıt oynamıştık, kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı ve daha sonra onlar eşleriyle yatağa girdiklerinde ben de terasta oturup aynı şeyi neden yapamadığımı düşünmüştüm.

Bir ses beni duraklattı. Sesi Lily'nin kapısına doğru takip ederken elim silahıma gitti. Sesi sıkıntı içindeymiş gibi geliyordu, uykusunda mırıldanıyor ve ağlıyordu. Koridoru kontrol ettim ama yalnızdım. Herkes çoktan uyumuştı ya da en azından kapalı yatak odası kapılarının ardında meşguldü. Kapıyı iterek açtım ve içeri süzüldüm. Gözlerimin evin geri kalanından daha kötü olan karanlığa alışması biraz zaman aldı. Perdeler içeri ışık girmesine izin vermiyordu. Kapıyı aralık bıraktım ve odanın içine doğru ilerledim. Ne yapmam gerektiğini biliyordum ve bu kesinlikle geceleri Lily'nin yatak odasında onunla yalnız kalmak değildi. Kaçınmam gereken şeyler listemde bu gerçekten en üst sıradaydı.

Belli ki sıkıntı içindeydi ve onu koruyacağıma yemin etmiştim ama bir kâbus ona zarar veremezdi. Burada olmam için hiçbir neden yoktu. Aria'yı ya da Gianna'yı arayabilirdim ya da Lily'nin kâbusu boyunca uyumasına izin verebilirdim ama ben aptalın tekiydim.

İki gün önce odama geldiğinde, onu göndermek için kendimi kontrol etmem gerekmişti. Onu yatağında istiyordum, sadece uyumak için değil. Benimle yatıp yatamayacağını sorduğunu ilk duyduğumda neredeyse ereksiyon olacaktım. Öyle demek istemediğini biliyordum ama birini yanlış anlamayı o geceki kadar hiç istememiştim.

Bu berbat bir şeydi. Her zaman işimi ve Famiglia'yı ön planda tutmuştum. Şimdiye kadar hayatıma giren tüm kadınlar dikkatimi dağıtmıştı ama hiçbir zaman görevime müdahale etmeye yaklaşmamışlardı bile. Lily farklıydı. Bunu nasıl yaptığından emin değildim ama onu aklımdan çıkaramıyordum. Açık kapı ile Lily'nin yatağı arasında göz gezdirdikten sonra ona doğru yürüdüm. Bir yanım kapıyı kapatıp tamamen mahremiyete sahip olmak istese de kapıyı aralık bıraktım ama sözümü tutma şansım olsun istiyorsam birinin gelip odaya bakma riskini göze almalıydım.

Lily'nin başında durup bir süre onu izledim. Sırt üstü yatıyordu, sarı saçları yastığının üzerine yayılmıştı ve kaşları birbirine yapışmıştı. Bir kâbusun sancıları içindeyken bile çok güzeldi. Lanet olsun. Kendimi neye bulaştırmıştım? Omzuna dokundum. Üzerinde sadece bir atlet vardı ve parmaklarım omuzlarının çıplak tenine değdi,

ve dokunuşu sikime kadar bir ürperti gönderdi. Kahrolası omzuna, göğsüne, poposuna ya da amına değil. Tanrı aşkına, bir omuza dokunduğum için neredeyse ereksiyon oluyordum. Bu tamamen yeni bir seviyede acınası bir durumdu. "Liliana?" Nedense takma adı yerine normal adını kullanmak daha güvenli gelmişti.

Gözleri göz kapaklarının altında hareket etti ve elimin altında kıpırdandı ama yine de uyanmadı. Boynunun yan tarafına hafifçe dokundum, parmak uçlarımın altında nabzının titrediğini hissettim. "Lily," dedim biraz daha yüksek sesle.

Sarsıldı ve gözlerini açarak doğrudan bana baktı. "Romero?" diye fısıldadı hâlâ uykunun ağırlaştırdığı bir sesle. Onu öpmeyi o kadar çok istiyordum ki.

Liliana

Biri boğazıma dokunarak beni uykumdan uyandırdı. Gözlerimi açtım ama beynimin karşımda ne olduğunu algılaması birkaç saniye sürdü: Romero.

"Romero?" Belki de hâlâ rüya görüyordum. Bir önceki rüyama göre kesinlikle bir gelişmeydi.

Anne kim vardı konuşuk için Ben ile Cansız
gözler mutluluk hakkında.

Romero derin sesiyle, "Sorun yok," dedi.

Etrafıma bakındım. "Benim odamdasın." Sesim aptal
gibi çıkmıştı. Ama a fallamıştım. Ne de olsa iki gün önce beni
odasından atmıştı ve şimdi benim odamda duruyordu.
Beklemediğim bir değişiklik olmuştu. Umursadığımdan değil.

Romero'nun dudakları gülümsemek ister gibi kıpırdadı
ama sonra tekrar ciddileşti. Bazen gülümsemesini saklamaya
çalıştığını düşünürdüm çünkü bu tür bir duyguya izin verirse
hepsinin ortaya çıkacağından endişelenirdi. "Bir kâbus gördün.
Seni uyandırmaya karar verdim."

Başımı salladım. Yatağımın yanında durdu, yarı eğik
bir şekilde üzerime geldi. Eğer uzansaydım boynundan tutup
onu aşağı çekebilirdim. Parmaklarım bunu yapmak için
kaşınıyordu ama kısa süre önce beni reddetmesini
unutmamıştım. Bir sonraki adımı atması gerekiyordu ve
beni bir kabustan uyandırmak için odama gelmesinin bir kabus
sayılıp sayılmayacağından emin değildim. Öyle olmasını
istedim. Doğruldu ve battaniyelerim kalçalarıma kadar indi.
Üzerimde sadece çürük bir kaşkorse vardı. Romero'nun gözleri
hareketimi takip etti ve göğsümde oyalandı.

"Beni uyandırdığın için teşekkürler. Annemle ilgili bir rüya gördüm." Bunu neden söylediğimden emin değildim. Romero'yla konuşmak şöyle dursun, düşünmek istediğim son şey kâbusumdu. Gözleri tekrar yüzüme döndü. Bazen onların içinde boğulabileceğimi düşünürdüm. O yanımdayken kendimi çok mutlu ve hafif hissediyordum. Bir şekilde onun doğru kişi olduğunu, birlikte olmam gereken kişi olduğunu biliyordum. Bunu neredeyse en başından beri biliyordum. Eğer kader diye bir şey varsa, o da buydu.

Romero alnımdaki bir tutam saçını okşadı ve ben de ona doğru eğildim. Her nasılsa şimdi daha yakındı. "Onu özlüyorsun."

Başımı salladım. Dedim ama son sözleri beni ölümünden daha çok etkiledi. Kaçırıldığı şeyler için duyduğu üzüntü, gözlerindeki özlem - bunları unutabileceğimi hiç sanmıyordum. Romero ve ben bakışlarımızı kilitledik ve birbirimize baktık. Koridordan sızan loş ışıktaki Romero'nun gözlerindeki çatışmayı görebiliyordum. Öne doğru eğilmek istedim ama kendimi durdurdum. Güçlü olmalıydım, kendime biraz saygım olmalıydı.

Artan gerilimi durdurmak için bir şey söylemek üzereydim ki Romero eğildi ve beni öptü. Bunu beklemiyordum ve dudaklarına karşı nefesim kesildi, ama şaşkınlığım sadece birkaç saniye sürdü, sonra

Kollarımı boynuna doladım ve tüm gücümle onu öptüm. Bir dizini yatağıma, yanıma koydu ve başımı okşadı. Öpücüğü son yorgunluğumu ve rüyamdan kalan hüznü de yok etti. Ne kadar süre öpüştüğümüzden emin değildim, Romero yatakta diz çökmüştü ve ben yarı oturuyordum, ama her saniye daha da canlanıyordum. Sonunda geri çekildim, nefesim kesilmişti. Bacaklarımın arasında ısrarlı bir çarpma vardı ama bu gece işleri daha ileri götürmenin yanlış olacağını biliyordum.

Romero yanağımı okşadı ve tam doğrulacaktı ki kolunu yakaladım. "Bu gece yalnız kalmak istemiyorum."

Bir protesto bekledim ama gelmedi. Kapıya doğru yürüdüğünde kalbim duracak gibi oldu. Tek kelime etmeden gidecek miydi? Onun yerine yatağa dönmeden önce kapıyı sessizce kapattı. Bana doğru attığı her adımda kalbim duygularla kabarıyor gibiydi. Romero silah kılıfını çıkarıp komodinin üzerine koydu, ardından ayakkabılarını çıkardı. Ona yer açmak için yatağımın diğer tarafına geçtim, göğsümde heyecanla çırpınıyordum. Umduğum gibi benimle birlikte yorganın altına girmedi, onun yerine yorganın üstüne uzandı. Omzumun üzerinden ona baktım. Yorgun görünüyordu, benim hissettiğimden bile daha yorgun. Gülümsedi. Bu

Neredeyse boyun eğmiş görünüyordu, biraz da pişmanlık vardı. Kolunu belime doladı ve beni vücuduna sardı, sırtım göğsüne yaslandı, aramızda battaniyeler vardı. Aramızdaki engelin kalkmasını istiyordum ama bu gece için ona izin vermeye karar verdim. Küçük bir muharebe kazanmıştım, savaş bekleyebilirdi. Aramızdaki battaniyeye rağmen öpüşmemizin Romero'yu ne kadar etkilediğini hissedebildiğimden emindim. Kendi kendime gülümseyerek gözlerimi kapattım. "Benimle kaldığın için teşekkürler."

Romero başımın arkasını öptü. "Biraz uyu. Kabusları uzak tutacağım."

"Yapacağını biliyorum," diye fısıldadım.

Ertesi sabah alarmım beni uyandırdığında yatakta yalnızdım. Doğruldu ve perdelerin kayarak açılmasını sağlayan düğmeye bastım. Kör edici ışık beni karşıladı ve hızla gözlerimi kapattım. Sonunda aydınlığa alıştığımda Romero'nun yatıya kaldığına dair bir işaret bulmak için odamda etrafıma bakındım ama hiçbir şey yoktu. Bu bir rüya da olabilirdi. Kalbimin durduğu bir an için bunu düşündüm. Burnumu yastığa bastırdım ve onun kokusunu aldım. Rüya değildi. Yataktan kayarak çıktım. Tabii ki sabaha kadar kalmadı. Romero temkinliydi, birimiz öyle olmalıydı. Eğer birimiz

Kız kardeşlerim kapıyı çalmadan içeri girselerdi, ki daha önce de böyle olmuştu, o zaman başımız büyük belaya girebilirdi. Yine de tek kelime etmeden beni yalnız bırakması küçük bir reddediş gibi geldi.

Kendine gel, Lily.

Dikkatli olmalıydık yoksa eve gönderilirdim ve birlikte hiç vakit geçiremezdik. Bu iyi bir başlangıçtı.

Ne için bir başlangıç? Babamın Romero'yu potansiyel bir evlilik adayı olarak kabul edeceğine inanacak kadar saf değildim. Romero'nun beni evlenmek isteyeceği biri olarak gördüğünden bile emin değildim. Ama kendimi aşıyordum. Risk almak, hayattan zevk almak ve mutlu olmak istiyordum. Romero'yla geçirdiğim bu gece doğru yönde atılmış bir adımdı.

Duşumu aceleyle aldım ama makyajıma ve saçıma ekstra özen gösterdim. Sonra alt kata yöneldim. Kız kardeşlerimin mutfakta güлüşüklerini duyabiliyordum ve sesi takip ettim. Ellerinde kahve fincanlarıyla mutfak tezgâhında duruyorlardı. Başka kimse yoktu ama büyük ahşap masa altı kişi için hazırlanmıştı, yani erkekler umarım daha sonra bize katılırdı. Romero'nun henüz gelmemiş olmasından duyduğum hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak onlara doğru yürüdüm. Aria bana bir fincan kahve doldurdu ve

Endişeli bir bakışla bana uzattı. "Dün gece yine uyumadın mı?"

Fincanı dudaklarıma dayayarak durakladım, nabzım hızlandı. Romero'yu odama girerken görmüşler miydi? Ya da belki sabah odamdan çıkarken? "Neden?" Tereddütle sordum.

Gianna homurdandı. "Çünkü çok yorgun görünüyorsun. Gözlerinizin altında koyu gölgeler var."

Yeterince kapatıcı sürdüğümü sanıyordum. Lanet olsun. "Ben iyiyim. Rüyamda annemi gördüm ama kötü değildi."

Aria kolunu omuzlarıma doladı. "Hâlâ sana söylediklerinden mi bahsediyorsun?"

"Evet," dedim kaçamak bir ifadeyle. "Onun sözlerini aklımdan çıkaramıyorum."

"Söylediği her şeyi çok fazla ciddiye almayın. O hastaydı. Onun hatalarını telafi etmek senin işin değil. Sonunda mutsuzdu ama bu onun kendi hatasıydı," dedi Gianna.

"Gianna," dedi Aria uyarırcasına.

"Annem beni bir şey için suçlamaya çalışmadı. O sadece benim mutlu olmamı istedi."

"Ve sen mutlu olacaksın. Bundan emin olacağız," dedi Aria ve geri adım atmadan önce omzumu hafifçe sıktı. "Hadi yemeğe başlayalım. Adamların ne zaman geleceğini kim bilebilir. Konuşacakları bir şey varmış."

"Oh?" Masaya gidip oturduğumuzda endişeyle sordum. "İş mi?" Romero'yla henüz hiçbir şey yapmamışken zaten gergin bir enkaz gibiysem, gerçekten bir şeyler olduğunda daha ne kadar kötü olabilirdi?

Aria bana tuhaf bir bakış attı. "Sanırım. Tek konuştukları şey bu."

"Biraz tuhaf davranıyorsun," dedi Gianna ekmek sepetinden bir çörek alırken. Yüzümü taradı. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedim çok hızlı bir şekilde. Bir kâse, biraz mısır gevreği ve süt aldım. Neyse ki o sırada adamlar geldi. Gözlerim Romero'ya takılıncadanup kaldım. O, Luca ve Matteo masaya doğru ilerlerken bakışları beni zorlukla sıyırdı. Normal davranmamız ve şüpheleri üzerimize çekmememiz gerektiğini bilmemize rağmen, bana bakmayı açıkça reddetmesi içime bir endişe saplanmasına neden oldu. Kaşığımı kaptım ve mısır gevreğimi yemeye başladım. Kız kardeşlerimin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Beni çok iyi tanıyorlardı.

Ama hiçbir şeyden şüphelenmelerine fırsat vermeyecektim. Kocalarından bir sır saklamak zorunda kalmalarını istemiyordum, özellikle de böyle bir sırrı. Kahvaltının geri kalanında gözlerimi Romero'dan uzak tutmaya özen gösterdim ve bunun yerine kız kardeşlerimle konuştum.

Kahvaltıdan sonra Aria ve Gianna tekrar havuza gitmeye karar verdiler. Ben de bikiniyi giymek için yatak odama gittim, beyaz noktalı, pembe, şirin bir şeydi. Dışarı adımımı attığımda neredeyse sert bir göğse çarpıyordum. Kapımın önünde birinin olmasını beklemediğim için nefes nefese kaldım. "Tanrım, beni korkuttun," dedim küçük bir kahkaha atarak.

Romero hiçbir şey söylemedi. Gözleri vücudumda dolaştı. "Nefes kesici görünüyorsun."

Kendimi tutamadım. "Kahvaltıda fark etmemiş gibiydin."

Romero bakışlarımı karşıladı. "Fark ettim, inan bana. Fark etmemek imkânsız," dedi sessizce. Koridorda yalnızdık ve tıraş losyonunun kokusunu alabileceğim kadar yakın duruyorduk. "Seni görmezden gelmek istemedim ama başka seçeneğimiz yok. Bu bir sır olarak kalmalı."

"Bu mu?" Ben sordum. "Bu tam olarak nedir?" Henüz neredeyse hiçbir şey yapmamıştık. Üç kez öpüşmüştük ama o kadar.

"Bilmiyorum. Belki de hiçbir şey. Ama seni istiyorum Lily. Seni aklımdan çıkaramıyorum. Ne yaparsam yapayım hep sen varsın."

Nefes verdim. Sanki omuzlarımdan kocaman bir kaya düşmüş gibi hissettim. Demek sadece ben değilmişim. "Ben de seni istiyorum. Peki şimdi ne yapacağız?" Bir adım daha yaklaştım. Romero'nun gözleri yine vücudumu boydan boya dolaştı ve bu her yerimin karıncalanmasına neden oldu. Gözlerinin dolaştığı her noktaya dokunsa nasıl hissederdim?

Romero yaklaştı ve ben de yüzüne bakmak için başımı geriye eğdim. İstememe rağmen bana dokunmadı. "Yapmak istediğim şey seni yatak odana götürmek ve bikinini yırtmak, sonra da teninin her santimini tatmak. Tadının kesinlikle mükemmel olacağını biliyorum."

"Neden öğrenmiyorsun?" Fısıldadım.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Romero. Başımın arkasını kavradı ve yana yatırdı, sonra eğildi ve diliyle şahdamarımın izini sürmeden önce nabız noktama ağzı açık bir öpücük kondurdu. Göbeğim uyarılmışlıkla kasılırken utanç verici bir inilti çıkardım. Başımı yana doğru eğerek ona daha iyi erişim sağladım ama o boğazımdan geçip dudaklarımı öptü. Kendimi ona doğru bastırdım. Onun

Gömlek çıplak tenime serin geldi. Evin içinden gelen bir ses bizi birbirimizden ayırdı. Koridorda kimse yoktu ama bu bize dikkatli olmamız gerektiğini hatırlattı. Koridora bir kez daha baktıktan sonra Romero yanağımı tekrar okşadı. "Tadın düşündüğüm kadar mükemmel."

Gülümsedim. "Daha tamamımın tadına bile bakmadın." Ne söylediğimi ve Romero'nun bunu nasıl anlayacağını fark ettiğimde yanaklarım alev aldı.

Romero'nun gözleri arzu olduğundan şüphelendiğim bir şeyle karardı. "Niyetim bu, güven bana."

Titredim. "Öyle mi?"

"Tanrım evet." İç çekti, sonra bir adım geri çekildi. "Ama dikkatli olmamız gerekiyor. Bu tehlikeli bir yoldayız."

"Biliyorum ama umurumda değil. Ben bunu istiyorum."

Romero beni tekrar öptü. Başını salladı. "Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama seni aklımdan çıkaramıyorum. Ve şimdi de bu." Bikinimi işaret etti. "Aklımı okuyamadığın için şanslısın, şok olurdun."

"Aklımı okuyabilseydin senin kadar şaşırmazdım," dedim baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle. Arkamı döndüm ve kalçalarımı salladığımdan emin olarak uzaklaştım.

Romero

Lily'nin zıplayarak uzaklaşmasını izlerken neredeyse inleyecektim. Minik bikinisi mükemmel kalçalarını zar zor örtüyordu ve uzun bacakları beni çılgına çeviriyordu. Aklını okumak, ne istediğini öğrenmek ve ona vermek istiyordum.

Daha önce onu tatmakla ilgili yaptığı yorum, kafamı ağzımın onun amında olduğu görüntülerle doldurmuştu. Hayal ettiğim kadar pembe ve mükemmel olup olmadığını öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Merhamet dileyene kadar onu yalamak istiyordum.

Pantolonum rahatsız oldu ve sikime biraz daha yer açmak için yer değiştirmek zorunda kaldım. Onu tatmayı düşünmeye devam edersem kendimi nasıl tutabilirdim? Kafamda o görüntüler olmadan geceleri onun yatağında yatmak zaten yeterince zordu, bana işkence ediyordu. Lily'nin geceleri beni tekrar ziyaret edeceğini biliyordum. Artık onu ne kadar çok istediğimi bildiğine göre, bu şansını kullanacaktı.

Ama aynı zamanda belirli sınırlar koymam gerektiğini de biliyordum. Flört etmek ve öpüşmek yine de tolere edilebilirdi, ancak Luca ve Aria'nın ve kesinlikle Scuderi'nin aynı fikirde olmayacağından oldukça emindim. İşleri daha da ileri götürmek

Riske giremezdim. Luca'ya bir söz vermiştim ve en azından bunu bir dereceye kadar tutmaya alışmalıydım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Liliana

O gece yine Romero'nun yatak odasına girdim. Işıklar sönmüktü ama o sırtını yatağın başlığına dayamış oturuyordu. Yatağa yaklaştığımda hiçbir şey söylemedi ve birden gerildim.

"Hey," diye fısıldadım, sonra esnedim çünkü uzun bir gün olmuştu ve her zamanki gibi uyku benden kaçmıştı. "Yatağına gelebilir miyim?"

Romero battaniyesini kaldırdı. Hızla battaniyenin altına girdim ama aniden utandığım için ona sokulmadım. Romero bana baktı, sonra uzanıp alnımdaki birkaç saç telini fırçaladı. Onu öpmek için dirseklerimin üzerinde doğruldum ama başını salladı. Donup kaldım.

"Bence yataktayken öpüşmemeliyiz."

"Artık beni öpmek istemiyor musun?" O kadar korkunç muydum?

"Hayır, seni hâlâ öpmek istiyorum ve öpeceğim de ama yataktayken değil. Aşmamamız gereken bazı sınırlar var, Lily."

"Tamam," dedim yavaşça. Belki de haklıydı. Yatakta öpmek çok daha fazlasını yapmaktan sadece küçük bir adım ötedeydi ve bazı şeyler geri alınamazdı. "Ama sarılabilir miyiz?"

Romero kıkırdadı. "Muhtemelen hayır demeliyim," diye mırıldandı. "Ama yine de sıçtım."

Uzandı ve kollarını açtı. Ona doğru yaklaştım ve başımı kolunun üst kısmına koydum. Onun yanında kendimi neden bu kadar rahat hissettiğimden emin değildim. Tanımadığım insanlarla fiziksel temastan hoşlanan biri değildim ama Romero'yla hep yakınlık istemiştim.

Gözlerimi kapattım ama hemen uykuya dalmadım. "Luca için çalıştığına hiç pişman oldun mu? Bir askerin oğlu olarak Famiglia'nın bir parçası olmama seçeneğin vardı. Normal bir hayat yaşayabilirdin."

"Hayır, tek istediğim buydu," dedi Romero. Parmakları dikkatimi dağıtacak şekilde kolumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu ama ne yaptığının farkında olup olmadığından bile emin değildim. "Luca ve Matteo'yu göreve başlamadan çok önce tanıyordum. Ben her zaman

Luca'yı örnek alırdım çünkü o benden büyüktü ve bir ayı kadar güçlüydü ve Matteo'yla başımız hep belaya girerdi."

"Bahse girerim Matteo'nun başı belaya girdi ve sen de onu kurtarmak zorunda kaldın.

göt."

Romero bir kahkaha attı. "Evet, bu daha doğru. Luca Yaratılmış Adam olduğunda ve on bir yaşında ilk erkeğini nasıl öldürdüğünün hikayesini duyduğumda, onun gibi olmaktan başka bir şey istemedim."

"O zaman sadece sekiz yaşıydın. Onun yerine kibrit kutusu arabalarla oynaman gerekmez miydi?"

"Famiglia'nın bir üyesi olmak istediğimi her zaman biliyordum. Onların en iyi dövüşçüsü olmak istiyordum. Sık sık Matteo ile ve hatta başlangıçta Luca ile antrenman yapardım. Benimle birlikte yeri sildiler. Ama çabuk öğrenen biriydim ve birkaç yıl sonra üyeliğe kabul edildiğimde, bıçak dövüşünde benimle göz göze gelebilen sadece bir avuç insan vardı ve zamanla daha da iyi oldum. Çok çalıştım."

Başardığı şeyle gurur duyduğunu söyleyebilirdim. "Ailen ne istiyordu? Seni mafyadan uzak tutmaya çalıştılar mı?"

"Babam hayatını benim için istemedi. Bir borç tahsildarı olarak birçok korkunç şey yapmak zorunda kaldı. Ama o ve annem kendi kararlarımı vermem için bana güvendiler."

İnsanların kendi kararlarınızı vermeniz konusunda size güvenmesi nasıl olurdu?

"Bu hayat seni mutlu ediyor mu?" Yumuşakça sordum. Bazen beni neyin mutlu ettiğine dair kolay bir tanım olmasını dilerdim.

"Bazen, ama kimse her zaman mutlu olamaz." Bir an sessiz kaldı. "Seni ne mutlu eder?"

"Bilmiyorum. Bu, ama geçici olduğunu biliyorum."

Romero'nun göğsü, uykuya daldığından emin olana kadar yanağımın altında yükselip alçaldı. "Mutluluk çoğu zaman öyledir. Bu, sürdüğü sürece tadını çıkaramayacağın anlamına gelmez."

İçten içe bu çılgınlığı durdurmam gerektiğini biliyordum. Eğer biri bizi yakalarsa, ikimizin de hayatı mahvolurdu. Ama yapamadım. Ne zaman Romero'nun yanında olsam, son birkaç haftadır üzerime çöken keder katlanılabilir görünüyordu. Her şey daha hafif ve daha umutlu görünüyordu.

Kapıyı yavaşça açtım. Her zamanki gibi ışıklar sönüktü ama perdeler çekilmemişti, bu yüzden ay ışığı mobilyaların hatlarını aydınlatıyor ve bana yatağa giden yolu gösteriyordu. Kapıyı ses çıkarmadan kapattım ve parmak uçlarımda odanın içinde ilerledim. Romero uyumuyordu. Yorganın altına girdiğimde gözlerinin beni takip ettiğini hissedebiliyordum. Sırt üstü yatmış, kollarını başının arkasına dayamıştı. Yüz ifadesini seçemiyordum. Kolunu bana dolayabilmek için başımı göğsüne koymamı bekledi. Hiçbir zaman ilk hamleyi o yapmamıştı ama bu gece sadece onun yanında uyuyakalmak istemiyordum. Ne istediğimden tam olarak emin değildim ama kesinlikle daha fazlasını istiyordum. Dizlerimin üzerine kalkıp kalçalarına sarıldığımda karanlıktan memnundum.

Romero altımda gerildi ve avuçlarını kürek kemiklerime dayayarak doğrulup oturdu. "Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı, sesinde daha önce hiç duymadığım bir kalite vardı.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım dudaklarımı hafifçe onun dudaklarına değdirmeden önce. Ne tür bir tepki beklediğimden emin değildim, kesinlikle aldığım tepki bu değildi. Bizi ters çevirdi, böylece sırtım yatağa bastırılmıştı ve o da üzerimde duruyordu. Beni tutmuyordu ama vücudu beni hapsetmişti; dizleri bacaklarımın arasındaydı, kolları başımın yanındaydı.

üstümde. Romero her yerde. Tanrım, iyi hissettirdi. Belki de endişe ve korku olmalıydı. Yatak odasında yalnızdık ve yardım çağırırsam başım istediği her şeyi yapmasına izin verdiğim zamankinden daha fazla belaya girerdi. Ama Romero'dan korkmuyordum. Belki de korkmamakla aptallık ediyordum. Neler yapabileceğini biliyordum. O bir katildi. Ve benden önce bedenini ona sunan pek çok kadınla birlikte olmuş yetişkin bir adamdı. Herkes bana hep oyun oynamanın bir gün başımı belaya sokacağını söylerdi. Belki de bu gece haklı oldukları kanıtlanacaktı.

Buna rağmen vücudum Romero'nun yakınlığına tepki verdi. Merkezim tam olarak emin olmadığım bir beklentiyle gerildi ve karnımda sıcaklık birikti. Uzun bir süre boyunca karanlıktaki tek ses hızlı nefes alış verişlerimizdi. "Lily," dedi sessizce, yalvarırcasına. "Kendimi kontrol etmekle övünürüm ama ben bir erkeğim ve iyi bir erkek de değilim. Şimdiye kadar bir centilmen olmaya çalıştım. Üzgün ve yalnız olduğumu biliyorum ve senden faydalanmak istemedim. Ama bir sonraki adıma geçip daha fazlasını teklif edersen, o zaman bu teklifi kabul etmememi bekleyemezsin."

"Belki ben istiyordumdur." Kelimeler ağzımdan çıkarken kalbim göğsümde çarpıyordu.

Romero dudaklarını şakağımın üzerinde gezdirdi, en ufak bir dokunuş bile içimi sızlattı. "Ne teklif ettiğinin farkında mısın Lily?"

Tereddüt ettim.

Romero uzun bir nefes verdi, alnımdan öptü ve geri çekilmeye başladı.

Omuzlarını kavradım, tişörtünün içinden bile sıcaklığı beni yakıyor gibiydi. "Bazen yalnızken bana dokunsan nasıl hissedeceğimi hayal etmeye çalışıyorum."

"Siktir," diye nefes aldı. Ve sonra tekrar geri çekilmeden önce beni nazıkçe öptü. Bu sefer ellerim bile onu durduramadı.

"Neden geri çekiliyorsun?"

"Işıklar."

"Işıklar?" Gergin bir şekilde söyledim.

"Yüzünü görmem gerek." Işıklar yandı ve ani parlaklığa karşı gözlerimi kırptım. Yanıma uzandı ama bir kolunu belime doladı. "Dokunuşumu hayal ettiğinde, hiç kendini okşuyor musun?" diye sordu alçak bir sesle.

Gözlerim bir parça açıldı ve yüzüme bir sıcaklık yayıldı. Romero yanağımı avuçladı ve oradaki kızarıklığın izini sürdü.

"Anlat bana," dedi.

Bakışlarımı çenesine indirdim. "Evet," diye zorlukla fısıldayarak itiraf ettim. Şimdi benim hakkımda ne düşünecekti?

Romero burnunu saçlarıma bastırdı. "Siktir."

"Bunu zaten söylemiştin."

Beklediğim gibi gülmedi. Çok sessizdi. Başını kaldırıp aç bakışlarını üzerime diktiğinde belimdeki eli sıkılaştı. Ağzını benimkine yaklaştırdı ve ben de dudaklarımı onun için ayırdım. Dili içeri kayd ve ben onu tadarken etrafımdaki her şey hiçliğe karıştı. Bu ilk öpüşmemiz değildi ama yatakta onunla birlikteyken, bizi durduracak hiçbir şey yokken tamamen başka bir şeymiş gibi hissettirdi. Öpücüğü daha şiddetliydi. Bu sefer tereddüt ya da sürpriz yoktu. Önce alt dudağımı, sonra da dilimi ağzına aldı. Hafifçe emdi ve bu hareketi bacaklarımın arasında hissetmemin nasıl mümkün olduğundan emin değildim.

"Bu iyi mi?" diye mırıldandı boğazıma doğru ve tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Aria ve Gianna bana hep geveze derlerdi ama Romero'yla sözcükler beni sık sık hayal kırıklığına uğratiyordu. Dudakları köprücük kemiğimin üzerindeki deride hafifçe gezindi, sonra dili beni tatmak için dışarı kayd. Ağzı daha da aşağıya, kaşorsemin kenarına indi. Parmakları kumaşın üzerinde gezindi ve dudakları

aynı yolu izledi. Daha da alçalmasını, daha fazlasını yapmasını isteyerek sırtımı dikleştirdim.

"Bana her yerde tadının nasıl olduğunu öğrenmem gerektiğini söylemiştin. Bunu yapmak için çok istekliyim," diye mırıldandı. Yukarı baktı. Gözlerinde yırtıcı bir ifade vardı. Buna yaklaşabilen tek ifade, Ruslarla birlikte bodrumda olduğu zamandı. Kahverengi gözlerinde karanlık ve dengesiz bir şeyler vardı ama bu sefer korkmuyordum. "Ne istiyorsun?" diye kabaca sordu.

Keşke bilseydim. "Daha fazla," dedim usulca.

Romero bakışlarını göğsüme indirdi. Meme uçlarım kaşkorsemin ince kumaşına yapışmış, sertleşmiş ve dikkat çekmek için can atıyordu. Romero başparmağını bir mememin üzerinde hafifçe gezdirince nefesim kesildi.

"Bunun gibi mi?" diye sordu.

Öfkeyle başımı salladım. "Daha fazla."

Romero kıkırdadı ve bu ses onun dokunuşu için daha fazla acı çekmeme neden oldu. Her iki meme ucumu da baş ve işaret parmaklarının arasına aldı ve ipeğin üzerinden hafifçe ileri geri oynattı. Bacaklarımın arasındaki hissi duyunca gözlerimi sıkıca kapattım. Uyluklarımı birbirine bastırdım, çaresizce

Bir çeşit rahatlama. Romero dudaklarıyla meme ucumu kavradı ve hafifçe ağızına aldı. Nedense kumaş hissiyatımı daha da artırıyor gibiydi. Patlamaya çok yakındım. Eli kalça kemiğimi okşadıktan sonra kaşkorse eteğimin altından geçerek usulca karnımda gezindi. Hafif bir dokunuşla tüylerim diken diken oldu. Meme ucumu bıraktı ama kaşkorsemin ıslak kumaşı ona yapıştı. Bunun sonunda gerçekleştiğine inanamıyordum.

Romero diğeri meme ucuma geçti ve aynı işlemi tekrarladı. Kalçalarını birbirine srttm. Aralarındaki gerilim neredeyse dayanılmazdı. Romero'nun gözleri yüzüme dikilmeden önce hareketi takip etti. "Oraya dokunmamı ister misin?"

abucak başımı salladım. Romero gülümsedi. Kalama ulaşana kadar elini yan tarafımda gezdirdi. Dış tarafımı hafifçe okşadı, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor, iyi olduğumdan emin oluyordu. Elini kavrayıp külotumun içine sokmaktan başka bir şey istemediğim ana kadar okşamaları uyluğumun iç kısmına doğru ilerledi. Romero sabırsızlığımı hissetmiş gibi şortumu hafifçe çekiştirdi. Hiç düşünmeden bacaklarımı açtım, bu sessiz bir davetti. Çok mu ileri gidiyordum? Umurumda değildi.

Elini şortumdan içeri soktu ve sonra parmakları külotumun kenarındaki hassas deride gezindi. İşaret parmağını kumaşın altına sokup kıvrımlarıma dokunduğunda yüzümü dikkatle izledi. Nefesim kesildi ve o da inledi. Zaten o kadar ıslanmıştım ki parmağı üzerimde kolayca kaydı. Dudakları öncekinden daha az kısıtlamayla dudaklarıma yapıştı ve ben buna aldırmadım. Parmağı kıvrımlarımda hafifçe gezinmeye devam ederken öpücükler arasında "Bu iyi mi?" diye mırıldandı. Kıvrımlar içime doğru yükseliyor gibiydi. Kendime dokunduğum zamanlardan çok daha yoğun hissediyordum.

"Evet," diye fısıldadım.

Parmağı kıvrımlarımın arasından yukarı doğru hareket ederek ıslaklığımı yumruma kadar yaydı. İleri geri sürtmeye başladı, inanılmaz hissettiren en çıplak dokunuş. Kalçalarım bu yoğun hisle sarsıldı. Ağzının içine doğru inledim, bacaklarım ona daha iyi erişim sağlamak için daha geniş açıldı. Boynumu öptü, sonra meme ucumu tekrar ağzına aldı ve kaşorsemini daha da ıslattı. Bacaklarımın arasındaki parmakları beni daha da yükseğe çıkardı.

"Çok iyi hissediyorsun, Lily. Çok yumuşak, ıslak ve sıcak," diye mırıldandı.

Yanıt olarak inledim. Bu sözleri söylediğini duymak dokunuşu altında daha da rahatlamamı sağladı. Nazik ve telaşsızdı. Ellerimi sırtında ve saçlarında gezdirdim, onu mümkün olduğunca çok hissetmek istiyordum, mümkün olan her şekilde ona daha yakın olmak istiyordum. Onu her zaman istemiştim ve kız kardeşlerim bana sık sık bu duygunun zamanla sona ereceğini söylemişlerdi ama benim isteğim daha da artmıştı. Bunun hiç biteceğini sanmıyordum, bitmesini de istemiyordum.

Romero'nun diğer eli pijama üstümün kenarına gitti ve göğsümü serbest bırakacak şekilde aşağı doğru eğildi. Kendimi örtme dürtüsüyle savaştığım zorunda kaldım. Nedense kendimi onun gözleri önüne sermek, bana en özel yerimden dokunmasından daha zordu. Romero başını eğip meme ucumu dudaklarının arasına aldığı anda utanç pencereden uçup gitti. Aynı anda klitorisimin üzerindeki parmağı daha hızlı hareket etmeye başladı. Titredim ve yüzümü Romero'nun boynunun kıvrımlarına gömdüm. Dili meme ucumu hafifçe yaladı ve kumaş bir bariyer olmadan daha da iyi hissettirdi. Utanç verici inlemelerim ve nefes nefese iç çekişlerim onun tenine karşı bastırılamıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırarak sesleri bastırmaya çalıştım ama Romero'nun yaptığı her şey çok iyi hissettiriyordu.

Romero göğüs ucumu serbest bıraktı. "Keşke inlemelerini duyabilseydim. O sese bayılıyorum."

Başımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

Romero daha önce hiç görmediğim bir şekilde gülümsedi. Daha karanlık, daha tehlikeli ve tarif edilemez derecede seksiydi. "Gerçekten mi? Bunu ne kadar sevdiğimi hissetmiyor musun?"

Bana biraz daha sıkı bastırdı ve bacağıma sert ve sıcak bir şey battı. Bunu ona yaptığımı inanamıyordum. Romero ağzımı, sonra çenemin altındaki noktayı, boğazımı öptü ve meme ucuma kadar ilerledi. Dilini onun etrafında dolaştırdı, sonra diğer göğsüme geçti. "Bunu çok uzun zamandır yapmak istiyordum. Kahretsin, yanlış olması, verdiğim söze karşı gelmesi umurumda değil, sana karşı koyamıyorum."

Bunu söylediğini duymak bana nihai zafer gibi geldi ve meme ucumu tekrar ağzına aldığı anda kendimi kaybettim. Dikkatli olmamız gerektiğini bildiğim için çığlıklarımı yastığa bastırdım.

Romero boğazımı öptü ve ben de ona gülümsedim.

"Vay canına." "Evet, vay canına. Seni izlemek inanılmazdı."

Dirseklerimin üzerinde doğruldum, gözlerim onun boxer şortundaki çıkıntıya kayd. Onu görmek istiyordum.

Onu duş alırken izlediğimden beri tekrar çıplaktı. Avucumu ereksiyonuna dayadım. Boxerının içinden bile inanılmaz sıcak hissediyordu.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dedi Romero uyararak, ama dokunuşumun altında daha da sertleşti.

"Bunu yapmak istiyorum," dedim.

Romero itiraz etmedi. Kalçalarını kaldırdı ve boxer'ını indirdi. Ereksiyonu serbest kaldı.

Parmaklarımı tabanın etrafında kıvırdım, ne kadar geniş olduğuna şaşırdım. Romero derin bir nefes aldı ve elleri şiltede düz duracak şekilde yatağa u z a n d ı . Hafifçe aşağı yukarı okşadım, parmaklarımı ucunda gezdirdim ve taşaklarına kadar indim. Onu keşfetmeden duramıyordum, aynı anda hem meraklı hem de heyecanlıydım.

Romero yanağımı avuçladı ve ben de ona bakmak için döndüm ama keşiflerimi durdurmadım. "Kahretsin Lily, beni delirtiyorsun."

"Sana nasıl dokunmamı istiyorsun?" Sessizce sordum. Bana hissettirdiği kadar iyi hissettirmek istiyordum ona. Gianna'nın bir keresinde Aria'ya oral seks hakkında bir şeyler söylediğini duymuştum ve bunların her erkeği dize getirdiğini söylemişti ama emin değildim.

Tatmin edici bir şekilde halledebilirdim. Belki de Gianna'dan talimat istemeliydim.

"İyi gidiyorsun."

İyi olmak istemedim. Muhteşem olmak istiyordum. Endişelerimi bir kenara iterek üzerine eğildim ve onu ağzıma aldım.

Romero şaşkınlıkla altımda sarsıldı ve başımın arkasını kavradı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

İnanarak söylemedim. Tabanından tepesine kadar yaladım. Birkaç damlanın toplandığı ucu dışında hiçbir şeyin tadını almıyordu. Onları düşünmeden yaladım.

Romero elini saçlarımda gezdirerek küfretti.

"Bunu doğru yapıyor muyum?" Birkaç dakika sonra sordum.

"Sikeyim evet. Ağzının içine girmemenin ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun bile."

"Eğer istediğin buysa, bunu yapabilirsin."

"Hayır, bugün olmaz. Acele etme ve ne istersen onu yap. Hepsinden zevk alacağım, güven bana" dedi alçak bir sesle. Ben de öyle yaptım. Ucunun etrafını yaladım ve ağzıma aldım.

dilini defalarca onun uzunluğu boyunca gezdirdi. Romero pek ses çıkarmadı ama saçlarındaki eli sıkılaştı ve arada bir nefesini içine çekti.

"Boşalacağım," diye uyardı. Daha iyi bir kaldıraç bulmak için kalçalarını kavrayarak daha sert emdim ve sonra Romero alçak bir iniltiyle boşaldı. Onu ağzımda tuttum, yumuşamasını bekledim ama yumuşamadı. Eskisi kadar sert değildi ama kesinlikle yumuşak da değildi.

"Bunu bir uyarı olarak söyledim. Yutmak zorunda değildin Lily," dedi Romero. Beni kendine doğru çekti ve öptü. "İyi misin? Yoksa senin için korkunç muydu?"

"Korkunç mu? Hayır, neden? Seni iyi hissettirmek istedim. Ağzıma boşalman umurumda değil."

Romero soluksuz bir kahkaha attı. "Bana böyle şeyler söyleme. Artık odaklanamayacağım."

Sııttım, sonra bakışlarım tekrar Romero'nun ereksiyonuna kaydı. "Neden yumuşamıyor?"

Romero'nun şaşkınlığını görebiliyordum, sonra farkına vardı ve ağzı gururla karışık bir sırıtışa dönüştü. "Boşaldım diye hâlâ tahrik olmadığım anlamına gelmez. *Beni yumuşatmak* için bir orgazmdan fazlası gerekir."

"Gerçekten mi?" Hınzırca sordum.

Romero başını salladı. "Bu gece olmaz. Geç oldu. O kadar uzun kalamazsın."

Hayal kırıklığı heyecanımı bastırdı. "Biliyorum."

Romero yanağımı okşadı. "Dikkatli olmalıyız. İnan bana bütün geceyi seninle geçirmek isterdim."

Başımı salladım ve başımı tekrar göğsüne koydum. Gizlice odama dönmek zorunda kalmadan önce birkaç saat uyumak istiyordum. Uykuya dalmadan önce kendime *anın tadını çıkar* dedim.

ONUNCU BÖLÜM

Romero

Lily bana oral seks yaptıktan sonra, ertesi günü bu iyiliğe dilimle karşılık vermekten başka bir şey düşünmeden geçirdim. Malikânenin en tehlikeli yer olmaması iyi bir şeydi, çünkü dikkatim dağılmıştı. Biri saldırmış olsaydı, kimseyi korumakta iyi bir iş çıkarabileceğimi sanmıyordum.

O gece yatağında Lily'nin gelmesini beklerken sikim o kadar sertleşmişti ki neredeyse canım yanacaktı. Gece yarısı olduğunda ve henüz orada olmadığında, neredeyse onu aramaya çıkıyordum. En son ne zaman bu kadar azgın olduğumu hatırlayamıyordum.

Sonunda kapım açılıp Lily içeri girdiğinde, onu duvara doğru itip kendimi ona gömmek için kendimi durdurmak zorunda kaldım. Yapamayacağım tek şey buydu. Birçok sınır çoktan aşılmıştı ama çizgiyi çekmem gereken yer burasıydı.

Lily yatağa atladı ve beni hevesle öptü. Görünüşe göre bunu bekleyen tek kişi ben değildim. "Gianna ve

Matteo koridordaydı, o yüzden beklemek zorunda kaldım," dedi, parmakları gömleğimin altından kaymaya başlamıştı bile.

Onun dokunuşunu seviyordum ama sıra bendeydi. Onu yakaladım ve sırt üstü çevirdim. Şaşkınlıkla nefesi kesildi. Ellerimi kemerine soktum ve külotunu bacaklarından aşağı kaydırdım, sonra durakladım. Bu Lily için hâlâ yeniydi. Ona daha önce birlikte olduğum kadın gibi davranamazdım. "Bu iyi mi?"

Külotunu ayaklarının üzerinden çekmeme yardım etmek için bacaklarını kaldırdı. Çabucak başını salladı. Gözlerinde sadece ihtiyaç vardı. Gülümsedim. Kendimi bacaklarının arasına yerleştirdim ve güzel yüzünde bir parça utanç belirdi ama ona bunu düşünecek zaman vermedim. Kendimi karnıma doğru indirdim, bacaklarını daha da ayırdım ve uzun bir yalamaya başladım.

Ve lanet olsun, tadı hayal ettiğimden bile daha güzeldi.

Liliana

Okulda kızların erkeklerin kendilerine oral seks yaptıklarından bahsettiklerini duymuştum ama birinin ağzının üzerimde olmasının nasıl bir his olduğunu hiç hayal

edememiştim. Garip olur muydu? Islak mı? İğrenç mi? Garip
mi?

Bunların hiçbirisi değildi. Akıllara durgunluk verecek kadar harikaydı. Belki de bunun tek nedeni Romero'nun ne yapacağını, parmaklarım yatağa gömülene kadar nasıl ısıracağını, emeceğini ve yalayacağını çok iyi bilmesiydi çünkü artık bu zevke dayanamıyordum. Ve bunu her yaptığımızda daha da iyi oluyor gibiydi. Haftalar geçti ve Romero her gece beni ağzıyla tatmin etti. Benim ona oral seks yapmaktan zevk aldığım kadar o da bundan zevk alıyor gibiydi.

Bu gece acele etmiyordu ve benim de onu aceleye getirmeye hiç niyetim yoktu. Çok iyi hissettiriyordu. Romero'nun kirli sakalları zaman zaman beni hafifçe tırmalıyordu ve bu hisleri daha da yoğunlaştırıyordu. Başını kaldırdı ve ben de itiraz ederek ofladım.

Kıkırdadı ama ağzını indirmede. "Bana ne zaman geleceğini söyle, tamam mı? Bilmek istiyorum."

"Tamam," dedim, sonra Romero dudaklarını klitorisimin üzerine kapatıp kaldığı yerden devam edince inledim.

Yaklaştığımı hissedebiliyordum. Kalçalarım titremeye başladı. "Geliyorum," diye nefes nefese kaldım, utanmayacak kadar zevkime kapılmışım.

Romero'nun parmağı açıklığıma dokundu ve sonra içeri kaydırıldı. Yatağın üzerinde doğruldum. Bir acı

titreşimi oldu ama nedense bu beni daha da sertleştirdi.

Sonunda hareketsiz bir şekilde yatağa uzandım ve nefes almaya çalıştım.

Romero sert bir nefes verdi. "Lanet olsun. Çok sıkısın."

Cevap olarak hiçbir şey söyleyemedim, içimde hissettiği duygudan çok etkilenmiştim. Parmağını yavaşça hareket ettirdi, duvarlarımın içini okşayarak vücudumdaki hisleri üçe katladı. Parmağını kıvırdı ve şaşkınlıkla soluğum kesilirken kalçalarım yataktan fırladı ve bir orgazm daha beni sarstı. Parmağını çekti ve gerçekten ağzına soktu. Sadece bakabildim, garip bir şekilde bu görüntüden tahrik olmuşum.

Romero sürünerek yanıma geldi.

Aklımda bir soru yandı. Ya o kısa acı Romero'nun kızlık zarımı bozduğu anlamına geliyorsa? Böyle bir şey için endişelenmek zorunda olmam bile çok saçmaydı.

Romero kaşlarımı düzeltti. "Hey, seni incittim mi?"

"Hayır, ben... Ben sadece merak ettim..." Endişelerimi dile getirmekten utandım.

Romero yine de her şeyi kendi başına çözmüş gibiydi.

"Artık bakire olmadığın için korkuyorsun."

Çünkü parmağımı sana soktum." Sesindeki duyguyu özemiordum. Kızgın mıydı? Kızgın mıydı?

Başımın arkasını avuçladı. "Bunu sana yapmazdım, Lily. İzin almadan bekaretini almam, hatta o zaman bile..." Başını iki yana salladı. "Bekaretini almayı düşünmemeliydim bile. Ama endişelenmene gerek yok. Parmağım yeterince geniş değil ve zarar verecek kadar derine inmedim. Güvendesin."

"Korkmadım, sadece..." Evet, ne? Endişelenmiştim. Bunu inkar edemezdim. Romero'yu istemediğimden değildi. İstiyordum. Ama bu büyük bir adımdı, geri alamayacağım bir adım.

"Sorun değil. Bu konuda korkmalısın. Düğün gecenden önce bekaretini kaybedersen hayatın mahvolur," dedi garip bir ses tonuyla. Kollarını bana doladı, böylece artık yüzüne bakamıyordum. "Senin o kişi olmanı istiyorum, biliyor musun?" Karanlığa doğru fısıldadım.

"Ama bunu yapamam," dedi Romero, parmakları kolumu sıkıca kavrarken.

"Neden olmasın?"

"Lily," dedi Romero neredeyse öfkeyle. "Neden olmadığını biliyorsun. Şimdiye kadar yakalanmadığımız için şanslıydık. Kız kardeşlerin ve Luca zaten şüpheleniyorlar. Şu anda hâlâ her şeyi inkâr edebiliriz ve kimse aksini kanıtlayamaz ama eğer birbirimizle yatarsak o zaman kanıtlar ortaya çıkar."

"Kanıt mı?" Öfkelendim. "Bir suç işlemeyi planlamıyoruz suç."

"Bizim dünyamızda öyle. Biz dış dünyanın kurallarına göre oynamayız ve bunu sen de biliyorsun."

"Biz sadece birbirimizi sevdiğimiz için birlikte olmak istiyoruz. Bu çok mu kötü?" Ne söylediğimi fark ettiğimde ağzımı kapattım. Romero'nun hiç söylemediği "seni seviyorum" sözlerini neredeyse onun sözlerinin içine yerleştirmiştım. Ben de söylememiştim ama onu sevdiğimi biliyordum. O da beni seviyor muydu?

Hareketsizleşmiş ve hatta bir an için nefes almayı tamamen bırakmıştı. "Siktir," diye fısıldadı Romero sertçe. Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Bu iş kontrolden çıkıyor."

"Ciddiydim, Romero. Seni seviyorum," dedim.

Sessizdi. "Yapmamalısın. Bizim bir geleceğimiz yok, Lily."

Sözleri kalbimi sızlattı. Bunların doğru olduğuna inanmak istemiyordum. "Bunu bilemezsin."

"Haklısın," dedi Romero sonunda. Şakağımı tekrar öptü ve sonra ikimiz de bir şey söylemedik.

Annem gözlerinde özlem, dudaklarında pişmanlıkla ölmüştü. Böyle bir son istememiştim. Varlığımın son saatlerinde kafamda bir yığın 'keşke'ler ve 'nasıl olabilirdi'ler olsun istemiyordum. Geriye dönüp baktığımda hayatın ne kadar harika olabileceğini düşünmek istemiyordum. Romero'yu istedim. Romero'nun ilkim olmasını, her şeyi onunla paylaşmak istiyordum. Tam şu anda, daha fazlasını istemiyordum ve biliyordum ki pişman olsam bile, bu pişmanlık asla yapmadığım takdirde hissedeceğim pişmanlık kadar acı verici olamazdı, sevdiğim insanla bir olmanın nasıl bir şey olduğunu hep merak etmek zorunda kalacaktım. Bazen yaşamak için bir şeyleri riske atmanız gerekirdi ve Romero benim almak istediğim bir riskti. Orgazmımın son birkaç anının tadını çıkarırken düşünebildiğim tek şey buydu.

Romero vücuduma tırmandı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Benimle ilgilendikten sonra her zaman yaptığı gibi yanıma uzanmak üzereydi ama ben omuzlarına tutundum. "Bu gece durmak istemiyorum."

Çok hareketsizleşti. Koyu renk gözleri, sanki bir yerlerde pişmanlık belirtisi arıyormuş gibi yüzümün her kıvrımını izliyordu ama bulamayacağını biliyordum. Çok fazla geceyi özleyerek, merak ederek ve dileyerek geçirmiştim ve bu gece sonunda istediğimi elde edecektim. Elbette Romero'nun işbirliğine ihtiyacım vardı ama beni reddetmeyeceğine dair bir his vardı içimde. Görevine bağlı ve sorumluluk sahibi biriydi ama aynı zamanda bir erkekti ve beni istiyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum ve kalça kemiğime bastırıldığı ereksiyonu da oldukça iyi bir göstergeydi. "Lily," diye homurdandı Romero, sonra boğazını temizledi. Gülümsememi bastırmak zorunda kaldım. "Bu geri alınamayacak bir şey. Şimdiye kadar yaptığımız her şeyi saklamak kolay, ama bu noktadan sonra... suçlarımızı kanıtlamanın yolları var."

Hafifçe güldüm. "Sınırları aşmak mı?" Başımı kaldırdım ve onu öptüm. "Bu nasıl yanlış olabilir?" Elbette, babamın ve dünyamızdaki diğer pek çok insanın tüm yollar üzerine bir roman yazabileceğini biliyordum ama umurumda değildi. Hiçbir şey yoktu.

İçimde yaptığımız şeyin yanlış olduğunu düşünen bir yanımdı ve önemli olan da buydu.

"Bunu zaten konuşmuştuk. Bunu yapmamalıyım. Tanrı aşkına, seni korumak için Luca'ya bir söz verdim. Hayatını mahvetmek seni nasıl koruyor?"

"Hayatımı mahvetmiyorsun. Bunu istiyorum, bu bir şey sayılmaz mı?"

"Tabii ki öyle."

Kendimi ona doğru bastırdım ve boxerının üzerinden sikini kavradım. "Seni istiyorum. Sadece seni. İlkim olmanı istiyorum." Onun benim tekim olmasını istiyordum. "Sen benim ilkim olmak istemiyor musun?"

Romero bir kahkaha attı ve önce ağzımın kenarını, sonra da yanağımı öptü, ardından gözleri tekrar gözlerime dikildi. "Seni ne kadar çok istediğimi biliyorsun. Başka bir şey düşünemiyorum bile."

Parmaklarımı ereksiyonunun etrafında daha sıkı kıvırdım. "I
biliyorum."

Sert bir nefes verdi, sonra sessiz bir kahkaha attı. "Beni mümkün olan her şekilde avucunun içine aldın. Böyle olmaması gerekiyordu."

Gülümsedim. Romero gibi biri üzerinde böyle bir güce sahip olduğumu bilmek iyi hissettiriyordu. Ama o da benim ve kalbimin üzerinde aynı güce sahipti. Bir başkasının birkaç kelimeyle kalbinizi parçalayabilecek güce sahip olduğunu bilmek korkutucu bir şeydi. Aşk korkutucuydu. "Senin o kişi olmanı istiyorum Romero. Başka kimseyi istemiyorum. Lütfen."

Beni tekrar öptü, bu sefer daha sertti ve elime hafifçe sokuldu. Sıcak ve sert hissediyordum ve onu içimde hissetmek için sabırsızlanıyordum. "Emin misin?" diye sordu ama sözlerinin arkasında neredeyse hiç şiddet yoktu.

"Evet. Seni istiyorum."

Romero başıyla onayladı. Heyecan ve sinirlerim vücudumda patladı. Daha çok karşı çıkmasını bekliyordum ama beni vazgeçirmeye çalışmadığına sevinmiştim. Bugün sonunda onun olacaktım.

Romero

Mantığın sesi olmam, Lily'yi kendisinden ve benden korumam gerekiyordu ama herkesin sandığı kadar güçlü değildim. Luca bana inanıyor, itaatkârlığıma ve itidalime güveniyordu. Beni yeterince iyi tanı mıyordu.

Lily'nin güzel mavi gözlerini güven ve özlem dolduruyordu. O beni istiyordu ve lanet olsun ki ben de onu her şeyden çok istiyordum. Onu parmağımla her becerdiğimde, sikimin onun içinde olmasının, sıcak duvarlarını etrafımda hissetmenin nasıl olacağını hayal ettim. Onu inkar edemezdim. Belki yüzünde bir şüphe titreşimi olsaydı ama yoktu. Ağzının tadına bir kez daha baktım. Tatlı, yumuşak ve karşı konulmazdı. Sikimin etrafındaki parmakları sıkılaştı ve kalçalarını hafifçe salladı - çok iyi anladığım ve kabul etmeyi arzuladığım bir davet. Dudaklarından uzaklaştım. "Henüz değil."

"Ama," diye başladı. Elimi bacaklarının arasına kaydurdum ve orta parmağımla içine girdim. Derin bir nefes aldı ve benim için biraz daha açıldı. Bu kadar duyarlı olmasına bayılıyordum. Benim için her zaman çok ıslaktı. Hayatımda kendimi güçlü hissettiğim pek çok an olmuştu ama Lily'ye zevk vermek hepsinin önüne geçmişti. Başka bir şey söylemedi, sadece gözlerini kapadı ve rahatladı, onu iyi hissettireceğim konusunda bana güveniyordu. Göğsünü öptüm, sonra parmağımı yavaşça içeri ve dışarı kaydırırken meme ucunu dişledim. Nefes alış verişi hızlandı ama ben sabit bir ritim tutturdum. Daha aşağıya indim ve kendimi kalçalarının arasına yerleştirdim. Mükemmel pembe amına giren parmağımın görüntüsünün tadını çıkarmaya başladım. Onunla ilgili her şey çok güzeldi. Öne doğru eğildim, dayanamayıp

bir an daha. Ağzımı sinir yumağının üzerine kapatıp dudaklarım ve dilimle onunla alay ederken, parmağım artık daha derin ve daha sert bir şekilde içine girmeye devam ediyordu. Her ittiğimde kızlık zarını hissedebiliyordum. Dilimi klitorisine bastırdım ve bir parmağımı daha içine soktum. Bunu daha önce hiç denememiştim ve duvarları etrafımda sıkıca kenetlendi. Şaşkınlıkla nefesi kesildi ve altımda gerildi. Dilimle onun sevdiği şekilde hafifçe daireler çizdim, sonra dudaklarımın arasına aldım ve emdim. Gerginlik vücudunu terk etti ve yeni bir ıslaklık dalgası onu takip etti, parmaklarımın ona girmesini kolaylaştırdı. Dudaklarından gelen tatlı inlemeleri ve iç çekişleri dinlerken yavaş bir ritim buldum. Onu sonsuza kadar dinleyebilirdim. Ona zevk vermekten asla yorulmadım. Dünyada Lily'nin zevkten patlamasını sağlamaktan ve bunu ona yapan tek kişinin ben olduğumu bilmekten daha iyi bir duygu yoktu. İçimi daha karanlık bir duygu kapladı. O gerçekten benim değildi, belki de hiç olmayacaktı. Bir gün babasının onun için seçtiği biriyle evlenmek zorunda kalabilir ve o adam onu böyle görebilirdi. İçimde mantıksız bir öfke kabardı ama bu duyguyu bir kenara ittim. Bu tür şeyleri düşünmek için uygun bir an değildi. Sadece düşüncelerimin tehlikeli yerlere sapmasına izin verdiğim için kontrolümü kaybetmek istemiyordum. İstedim ki

Bunun her saniyesinin tadını çıkarmalıydım, özellikle de birlikte daha ne kadar şansımız olacağını bilmediğim için.

Lily'nin tatlılığına odaklandım, sonunda iniltilerini yastığıma bastırarak dağılana kadar. Keşke yakalanma korkusu olmadan, kısıtlama olmadan haykırışını duyabilseydim. Bir gün. Bir gün, onu gerçekten benim yapacağım. Bir yolunu bulacaktım.

Parmaklarımı çektim ve arkama yaslandım, orgazmının tadını çıkarırken göğsünün kabarışını seyretmekten zevk alıyordum. Yavaşça gözlerini açtı ve gülümsedi. Lanet olsun. Bu gülümseme beni her seferinde etkiliyordu. Üzerine eğildim ve onu öptüm, sonra komodininin çekmecesine uzandım ve bir prezervatif aldım.

Lily beni izledi ve yüzünde kısa süreli bir gerginlik ifadesi belirdi.

Durakladım. "Bunu yapmak istediğine emin misin?" Bunu sorduğum için kendimi vurmak istedim. Onun içinde olmaktan, onu benim yapmaktan, duvarlarını sikimin etrafında hissetmekten başka bir şey istemiyordum. Neden bu kadar asil davranmak zorundaydım ki? Kimi kandırıyordum ki?

Dudaklarını mümkün olan en işkenceli şekilde yaladı ve "Evet, seni istiyorum" diye fısıldadı.

Tanrıya şükür. Dudaklarını tekrar öptüm. Yataktan kaydım ve iç çamaşırımı çıkardım. Sikim dikkat çekmek için gerilmişti. Sırtıma geri tırmanmadan önce prezervatifi hızla üzerine sardım. Lily beni ilk kez çıplak görmüyordu ama bugün sikimi izlerken yüzünde bir endişe titreşimi vardı. Bacaklarının arasına girdim ve parmaklarımın kalçalarının yumuşak derisinde gezinmesine izin verdim.

Gözlerinde sadece güven vardı. Ondan bu kadar güveni hak etmiyordum ama yine de yüzünde bunu görmek hoşuma gidiyordu. Ağırılığımı dirseklerime verdim ve onu nazıkçe öpmeye başladım. Sikimin ucu onun ıslak sıcaklığına hafifçe dayanıyordu. Kendimi onun içine gömmek istiyordum ve hareketsiz kalıp altımda rahatlamasını beklemek için kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Elimi kalçasının altından geçirdim ve bacaklarını biraz ayırdım. Gözlerinin içine derin derin baktım, sonra kalçalarımı kaydurdım ve içine doğru itmeye başladım. Sıkı sıcaklığının içine girerken gözlerimi ondan ayırmadım. O kadar harika hissediyordu ki. Sıkı, sıcak ve ıslaktı ve ben sadece onu sonuna kadar itmek istiyordum. Bunun yerine Lily'nin gözlerine odaklandım, bunu onun için iyi yapacağıma, ona bakacağıma ve dikkatli olacağıma dair bana nasıl güvendiğine. Daha yarısına bile gelmemişken yüzü rahatsızlıkla parladı. Durakladım ama omuzlarımdaki parmakları sıkılaştı. "Durma," dedi hızla.

"Durmayacağım," diye söz verdim. Durmak yapmak istediğim son şeydi. Dudaklarımı şakağında gezdirdim, sonra bariyerine ulaşana kadar içine doğru ilerledim. Ona canının yanacağını söylemedim. Sadece gerilirdi. Yolun geri kalanını ona doğru ittim. Duvarları sikimi sıkıca kavradı. Hareket etmedim.

Lily'nin yüzü acıyla buruşmuştu.

"Sorun değil," diye mırıldandım. "Bu en kötü kısmıydı." En azından öyle olmasını umuyordum. Etrafımda o kadar sıkı hissediyordu ki, hareket etmeye başlarsam işleri onun için daha da kötüleştireceğimden endişeleniyordum ama sonsuza kadar onun içinde kalamazdım. Ve gerçekten hareket etmek, kendimi onun içinde kaybetmek istiyordum. "Lily?"

Bana titrek bir gülümseme verdi. "Ben iyiyim. Eskisi kadar kötü değil."

Bu bir erkeğin birlikte olduğu kızıdan duymak isteyeceği bir şey değildi. Ona kendini iyi hissettirmek istiyordum ama ilk seferinde bunun zor olacağını biliyordum. Hareket etmekten başka bir şey istemesem de, olduğum gibi kalmaya ve onu bir süre öpmeye karar verdim. Sikim protesto çılgınlıkları atıyordu.

"Gerçekten hareket edebiliyorsun," diye fısıldadı. Ve gereken her şey buydu. Yavaşça içine geri kaymadan önce neredeyse tüm yolu geri çektim.

Nefes verdi, parmakları sırtıma batıyordu. Daha da yavaşladım ve o kadar derine inmemeye çalıştım ve kısa süre sonra Lily'nin vücudu altımda gevşedi. Onunla uzun süre bu şekilde seviştim ve ilk tereddütlü iniltiyle karşılık verdiğinde zafer çığlıkları atmak istedim. Ama sonsuza kadar dayanamazdım, duvarları etrafımda kenetlenirken ve boşalmayacağına dair bir his vardı içimde. Bir dahaki sefere gelirdi. Ve bir dahaki sefer olacaktı, bunu artık biliyordum. Konu Lily olunca, günaha karşı koyamıyordum.

Aletimin sıkılaştığını ve onun içine salındığını hissedene kadar daha da hızlandım. Kalçalarımı umutsuzca sallarken Lily'yi sıkıca tuttum, sonra durdum.

Gözlerini kapattı ve alnını benimkine yasladı.
Göğüs.

"İyi misin?" Mırıldandım.

Başını salladı ama bir şey söylemedi. Hafifçe geri çekildim ve ağladığından endişelenerek yüzünü yukarı kaldırdım. Ama sadece bitkin ve mutlu görünüyordu.

İçimi bir rahatlama kapladı. Yavaşça içinden çıktım ve prezervatifi çıkardım. Çöp kutusuna atmadan önce prezervatifin üzerine bulaşmış kanı gördüm.

Bazı nedenlerden dolayı gerçeğin ortaya çıkması için bu görüntü gereki.

Lanet olsun. Ne yaptım ben?

"Romero?" Lily fısıldadı. Yanına uzandım ve onu kollarıma çektim. Düşüncelerimi bilmesine gerek yoktu. Endişelenmesini istemedim.

Onun uykuya dalması uzun sürmedi ama ben saatlerce uyanık kaldım. Sonunda yataktan kalktım ve pencereye doğru yürüdüm. Uzun bir süre okyanusa doğru baktım. Pişmanlık yararlı bir duygu değildi. Geçmişi geri alamazdınız. Yatağı geri döndüm.

Lily battaniyenin altında kıvrılmış yatıyordu, sadece güzel saçları ve huzurlu yüzü görünüyordu. Derin bir uykudaydı. Kendi odasına dönebilmesi için onu hemen uyandırmam gerekiyordu. Pencerenin dışındaki gökyüzü griye dönmeye başlamıştı bile. Yakında insanlar kalkacaktı ve o sırada Lily'nin hâlâ odamda olması çok riskli olurdu. Kendi güvenliğı için onu hemen gndermeliydim ama bunu yapmaya cesaretim yoktu ve yaptıklarımızdan hemen sonra onun da gittiğini görmek istemiyordum.

"Siktir," diye mırıldandım. şimdiye kadar Lily'yle yaptığımız her şey riskliydi ama izi srlemezdi. Ama bu, Lily'nin itibarını yerle bir edebilir ve hatta bir savaş başlatabilirdi. Lily'nin

bekaret bencilce bir şeydi. Ben daha iyi biliyordum. Yıllar boyunca mantıklı kararlar vermeyi, Famiglia için iyi olacak kararlar almayı öğrenmiştim. Ama bugün görevimi ve Luca'ya verdiğim sözü göz ardı etmiştim.

Lily uykusunda iç çekti ve arkasını döndü. Battaniye de onunla birlikte hareket etti ve çarşıdaki pembe nokta görünür hale geldi. Gözlerimi kapattım. *Lanet olsun*. Bunun onun düğün gecesinde olması gerekiyordu. Ama Rocco Scuderi'nin Lily'yi bana asla evlenmek için vermeyeceğini biliyordum. Ben sadece lanet bir askerdim. Saygın ve onurlu ama yine de bir askerdim. Lily'nin bekâretini aldığım için duyduğum suçluluk duygusuna rağmen, bunu tekrar yapacağımı biliyordum. Uzun zamandır onu kendime ait kılmak istiyordum ve bunu yapabilmemin tek yolu buydu. En azından artık onun bir parçası bana aitti, en azından birlikte geçirdiğimiz geceyi asla unutmayacaktı ama bunun yeterli olmadığını da biliyordum. Lily'nin günlerinin geri kalanında sadece paylaştığımız gecenin anısına sahip olmasını istemiyordum, ona her gece verebileceğim zevki hatırlatmak istiyordum, her lanet gecede onu tatmak, koklamak, hissetmek istiyordum. Kollarımda uykuya dalmasını ve sabah yanımda uyanmasını istiyordum. Herkesin bilmesi için onu benim yapmak istiyordum ama Luca'ya ve Famiglia'ya ihanet etmeden bunu yapabilmemin hiçbir yolu yoktu. Luca bana bir kardeş gibi davranırdı ama bunu yaparsam, ona karşı gelirim

Lily'yi resmen talep ederek Outfit'i ele geçirirse, Famiglia'nın iyiliği için beni kuduz bir köpek gibi öldürmek zorunda kalacaktı.

İç çekerek yatağa doğru yürüdüm ve Lily'nin üzerine eğildim. Saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. "Lily, uyanman gerek," diye fısıldadım.

Göz kapakları dalgalandı ve sırt üstü döndü. Battaniyeler kayıp gitti ve mükemmel göğüsleri ortaya çıktı. Odadaki serin hava göğüs uçlarını büzmüştü. Sıkım tepki olarak kıpırdandı. Ona doğru eğildim. Hâlâ benim gibi kokuyordu. Hay sikeyim. Tekrar sertleşmeye başlamıştım bile. Gözlerini açtı ve bana uyumlu bir gülümseme verdi. Yüzünde mutluluk ve güven parlıyordu. Dün gece onun hayatını mahvettiğimi fark etmemiş miydi?

Yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi. Onu alnından öptüm. "Gitmen gerekiyor," dedim.

Dondu kaldı, gözleri güvensizlikle doldu. "Dün gece yanlış bir şey mi yaptım?"

Yüce Tanrım. Lanet bıçağımı kendime saplamak istedim. Tam bir pisliktim. İşin bu noktaya gelmesine asla izin vermemeliydim. Lily iyi bir kızdı ve ben onu mahvetmiştim. Önce kulağının altını, sonra da yanağını öptüm. "Hayır, yanlış bir şey yapmadın tatlım."

Rahatladı. Elini başımın arkasına götürdü, umutlu görünüyordu. "Biraz sarılabilir miyiz?"

Sesi çok savunmasız geliyordu. Elbette dün gecedен sonra yakınlık istiyordu, ben de istiyordum ama dışarısı aydınlanmaya başlamıştı. Ama bana bakışına bakılırsa ona 'hayır' diyemezdım. Battaniyenin altına girdim ve o da bana doğru bastırdı. Çıplak teni benimkine değdi ve tüm duyularım canlandı. Şehvetimi bastırdım. Şimdi zamanı değildi. Saçlarını okşadım. "İyi misin?"

Omzuma doğru başını salladı. "Biraz ağrım var." Sesi utanmış gibiydi.

Şakağına bir öpücük kondurdum. Neden söylediğımden emin değildim çünkü kesinlikle işleri kolaylaştırmıyordu ama ağzımdan kaçırverdi: "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum" diye fısıldamadan önce nefesini içine çekti.

"

Hem kendi mezarımı hem de onunkini kazıyordum, çünkü aletimi, kalbimi ve ağzımı kontrol edemiyordum.

Küçük, mutlu bir nefes verdi. Başımızın ne kadar büyük bir belada olduğunun farkında değil gibiydi. Kendimi suçlu hissetmekten alıkoyamıyordum. Keşke ben olsaydım farklı davranırdım diyebilseydim.

ama onunla tekrar yatacağımı biliyordum. Onu istemiştim,
hala istiyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Liliana

Romero ve benim gerçekten yattığımızı inanamıyordum. Pişmanlık hissetmiyordum. Belki bir noktada ortaya çıkacaktı ama bunu hayal bile edemiyordum.

Acı vericiydi ama yine de hayatımın en mutlu anıydı. Ve sonrasında Romero beni sevdiğini itiraf ettiğinde, bunu herkese anlatmak istemiştim. Bırakın kızsınlar, bana isimler taksınlar, umurumda mıydı? Mutluydum ve önemli olan tek şey buydu. Ama daha iyisini biliyordum. Romero ve benim bunu bir sır olarak saklamamız gerekiyordu. Belki bir gün savaşa neden olmadan bunu resmileştirmenin bir yolunu bulurduk ama şu anda tek istediğim birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmaktı. Yaz sona eriyordu ama babam beni geri istiyor gibi görünmüyordu. Belki varlığımı unuttur ve ben de temelli olarak New York'a taşınabilirdim.

Bekâretimi kaybettikten sonra Aria ve Gianna'yla ilk kez karşılaştığımda, bir şeylerin farklı olduğunu anlayacaklarından endişelenmiştim ama elbette anlamamışlardı. Kimse bir şeyden şüphelenmedi.

Belki de daha cesur olmamın nedeni bu farkındalıktı.

Neredeyse öğlen olmuştu ve gözlerimi zorlukla açık tutabiliyordum. Romero ve ben sabahın erken saatlerine kadar sevişmiştik ve odama döndüğümde kahvaltı için tekrar kalkmak zorunda kalmadan önce sadece iki saat uyuyabilmişim.

"Neden biraz kanepede dinlenmiyorsun? Yorgun görünüyorsun," dedi Aria ben yine esnediğimde. Önümüzdeki birkaç gün içinde yapacak bir şeyler bulmak için Hamptons'daki etkinliklerin ayrıntılı olarak anlatıldığı bir broşürü karıştırıyorduk. Güneşlenmek ve yüzmek eskimeye başlamıştı.

Gianna Aria'nın arkasından kaşlarını oynattı. "Öyle. Geceleri yeterince uyuyamıyor gibi görünüyor."

Romero, Luca ve Matteo'yla birlikte durduğu yerden bana baktı ama endişeli görünmüyordu. Gianna'nın yorumunu görmezden gelmeye karar verdim. Masadan kalktım. "Muhtemelen haklısın, Aria. Biraz uzanacağım."

Aria broşürü bir kenara bıraktı ve Luca'ya bakmadan önce saatine göz attı. "Öğle yemeği için dışarı çıkmak istiyorsak hemen yola çıkmalıyız."

Luca başını salladı.

Kanepeye doğru yürüdüm, uzandım ve gözlerimi kapattım. Neredeyse anında hafif bir uykuya daldım, ancak Aria ve Luca'nın ayrılma sesiyle bölündüm, birkaç dakika sonra da Gianna ve Matteo'nun sahile doğru giderken attıkları kahkahalar geldi. Bunu izleyen sessizlikte zihnimin yeniden dalıp gittiğini hissettim.

"Seni yoruyorum," dedi Romero yakınlardan.

Gözlerimi açtığımda onu sırtarak başımda dikilirken buldum. Yavaşça kendi dudaklarım bir sırtışı dönüşü ve uyku hali kaybolmaya başladı. Öne düşmesini sağlamak için bacağımı dizinin arkasına bağladım ve tercihen ama Romero çok güçlüydü. Teras kapısına doğru hızlı bir bakış attıktan sonra eğildi ve bana bir öpücük verdi. Tekrar geri çekilmek üzereyken kollarımı boynuna, bacaklarımı da beline doladım.

"Aria ve Luca öğle yemeği için dışarıda, Gianna ve Matteo da günü teknede geçirecek. Ev bize kalıyor."

Romero çelişkili görünüyordu ama göbeğimi kasıklarına bastırduğımda onu yakaladığımı anladım. Çoktan sertleşmişti.

Bir hırıltıyla kendini üstüme bıraktı. Dudaklarımız

hevesle birbirlerini buldular. Birkaç dakika süren ateşli öpüşmeler ve ellerin dolaşmasından sonra Romero geri çekildi. "Burada seks yapmak çok riskli."

"Biliyorum ama yapabileceğimiz başka şeyler de var," dedim Romero'nun başını bir öpücük için daha aşağı çekmeden önce. Yine itiraz etmedi, bunun pantolonunun içinden ereksiyonunu okşamamla da bir ilgisi olabilirdi.

Nedense Romero ile oturma odasının ortasında öpüşmek her şeyi daha gerçekçi gösteriyordu. Aramızda resmi bir çift olabilirmişiz gibi, sadece karanlığın gizliliğinde olması gereken bir şey değilmiş gibi.

Dudaklarım Romero'nun öpücüğünden çiğ kalmıştı ama bu hoşuma gitmişti. Romero elini gömleğimin altından geçirdi ve parmaklarını sütyenimin altına sokarak meme ucumu buldu. Nefesim kesildi ve koltuktan kalktım. Romero beni daha da sert öptü. Bacağımı sırtının alt kısmına doğru salladım ve onu kendime daha da sıkı çektim. Aramızda kıyafetler olmadan onu hissetmek için sabırsızlanıyordum. Belki onu oturma odasında hızlı bir sevişmeyi göze almaya ikna edebilirdim.

Bir kapı çarptı ve adım sesleri duyuldu, ama Aria oturma alanında belirmeden önce tepki verecek zaman yoktu.

"Lily, ben

-" Dudaklarını kapatıp donakaldı, Romero ve ben de yle. Romero elini gömleğimin altından çekip hızla arkasına yaslandı. Kollarını ereksiyonunu gizleyecek şekilde tutuyordu ama Aria'yı kandırdığından şüpheliydim. Gözlerim onun arkasındaki bölgeyi aradı ama Luca orada değildi. Durumumuzla ilgili tek iyi şey buydu.

Uzun süre kimse bir şey söylemedi. Styenimi yeniden yerleştirmeye ve saçımı düzeltmeye çalıştım ama ellerim titrediğı için iyi bir iş çıkaramıyordum. "Böyle görünmüyor," dedim ama kulağı ne kadar aptalca geldiğini fark edince durdum.

Aria da aynı şeyi düşünüyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. "İşte bu yüzden onunla yalnız kalmanı istemedim, Romero. Bunun olacağını biliyordum!"

"Sanki benim bu işle hiçbir ilgim yokmuş gibi konuşuyorsun. Bu sadece Romero'nun işi değil," dedim ama Aria beni pek dikkate almadı. Romero'ya ters ters bakıyordu. "Hem neden döndün ki? Kocanla yemekte olman gerekmiyor muydu?"

"Bunun için beni mi suçluyorsun?" Aria kuşkuyla sordu. "Luca'ya bir telefon geldi.

Kulüplere. Rus patronlardan biriyle ilgili bir şey, bu yüzden beni garaj yolunda bıraktı ve doğruca New York'a gitti. İçeri gelmediği için şanslısın."

Romero, "Luca'ya söylersen," diye söze başladı ama Aria onun sözünü kesti. "Ona söylemeyeceğim," dedi.

Romero ayağa kalkmama yardım etti. "O senin kocan. Ona gerçeği borçlusun."

Ne yapıyordu ki? Luca öğrenirse başı büyük belaya girerdi ve ya Luca babama söylerse? Romero'ya şaşkın bir bakış attım ama tepki vermedi. Sonra aklıma başka bir düşünce geldi. Belki de insanların öğrenmesini istiyordu. Belki de Luca'nın onaylayacağını ve babamın Romero ile benim birlikteliğimizi kabul etmesi için bir yol bulacağını umuyordu. İçimde umut alevlendi.

"Lily, seninle özel olarak konuşabilir miyim, lütfen?" Aria sordu.

Endişeden karnım dönse de başımı salladım. Aria benim kız kardeşimdi. Onu seviyor ve ona güveniyordum ama Romero haklıydı. O aynı zamanda Capo'nun karısıydı ve sadakatinin nerede yattığından emin değildim. Onu yemek odasına ve oradan da mutfığa kadar takip ettim. İkimiz de bar taburelerine yerleşene kadar bir şey söylemedi.

"Bu ne zamandır devam ediyor?" diye sordu. Tanrım, sesi bile bir Capo'nun karısı gibi çıkıyordu, çok yetişkin ve sorumluluk sahibiydi.

"Bir süredir. Neredeyse New York'a geldiğimden beri," diye itiraf ettim. Artık yalan söylemenin hiçbir faydası yoktu. Ve aslında onunla bu konuda konuşmak istiyordum. Romero ve ben bunu yaklaşık üç aydır bir sır olarak saklıyorduk.

Aria yavaşça başını salladı, gözleri endişeyle doluydu. "Bilmem gerekirdi. Bazen sizi sadece aşıkların yaptığı o gizemli bakışları atarken gördüğümü sanıyordum ama buna inanmak istemiyordum."

Ne söyleyeceğimden emin değildim, benden bir şey söylememi beklese bile. "Saklamaya çalıştık."

"Tabii ki yaptın!" Aria sertçe fısıldadı. "Ah Lily. Bu çok kötü, biliyorsun, değil mi? Babam öğrenirse kıyamet kopar. Başın büyük belaya girer, sadece bu da değil. Babam bu yüzden savaş bile başlatabilir. Ne de olsa Luca sen New York'tayken seni güvende tutacağına söz verdi ve adamlarından birinin seninle ilişki yaşaması kesinlikle bu sözün ihlali anlamına gelir."

"İlişki mi?" Alınarak söyledim. Romero'yla aramızdaki şey bundan çok daha fazlasıydı. "Sanki sadece seksle ilgiliymiş gibi konuşuyorsun."

Aria'nın gözleri büyüdü. "Öyle demek istemedim ama... bir saniye bekle. Lütfen bana onunla henüz yatmadığını söyle." Yüz ifadesi o kadar yalvaran ve endişeliydi ki neredeyse ona yalan söylemeyi düşünecektim.

Dudağımı ısırdım. "Onu gerçekten seviyorum, Aria."

"Demek onunla yattın," dedi sessizce. Sanki dünyanın sonu gelmiş gibi konuşmuştu.

Başımı salladım. "Ve bundan pişman değilim." Romero'yla o anı paylaşabildiğim için çok mutluydum. Onunla çok daha fazlasını paylaşmak istiyordum. Son birkaç hafta içinde onunla her yattığımda, bunun mümkün olduğunu düşünmesem de ona daha da yaklaştım.

Aria arkasına yaslandı ve uzun bir nefes verdi. "Babam öğrenirse seni öldürür. Gianna'yla olanlardan sonra kendini tamamen kaybeder."

"Annem ölmeden kısa bir süre önce bana mutlu olmamı söyledi.

Romero da beni mutlu ediyor. Onunla birlikte olmak istiyorum."

"Lily, babam buna izin vermez. Kim ne derse desin, New York'tan sıradan bir askerle evlenmene izin vermez. Ben zaten Capo'yla, Gianna da Consigliere'le evliyken böyle bir birliktelikten hiçbir çıkarı olamaz."

"Biliyorum," dedim fısıltıyla. "Ama... Ben..." Sustum. Aria'nın haklı olduğunu biliyordum. Bunu neredeyse en başından beri biliyordum. Birini sevdiğim, onunla birlikte olmak istediğim için özür dilemek zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Böyle olmamalıydı.

Aria elimi tuttu ve parmaklarımızı birleştirdi. "Bazı kadınlar düğün gecelerinde bekaretlerini taklit etmeyi başarıyor. Belki sen de bunu yapabilirsin. Hem babam senin için çoktan bir düğün ayarlamış da değil, o zamana kadar bir şeyler düşünebiliriz."

"Aria, başka biriyle evlenmek istemiyorum. Sadece Romero'yu istiyorum. Ciddiyim, onu seviyorum."

Aria çok uzun bir süre gözlerimin içine baktı. Orada ne bulmayı umduğundan emin değildim ama ona zaman tanıdım. "İstiyorsun, değil mi?" dedi boyun eğerek. "Peki ya o? O seni seviyor mu?"

"İlk kez seviştikten sonra söyledi." Birlikte geçirdiğimiz ilk geceden sonra tekrar söylemesini umuyordum ama şimdiye kadar söylememişti. Belki de bunu çok sık yüksek sesle söyleyecek bir tip değildi.

"Senin hakkında ciddi olduğundan emin misin?"

"Elbette, sana ne söylediğimi duymadın mı?" Dedim ama sesimdeki belirsizlik titreşimini ben bile duyabiliyordum ve bunun nereden geldiğinden emin değildim.

"Bazı erkekler seksten sonra istemedikleri şeyler söylerler çünkü kendilerini suçlu hissederler."

Gözlerim büyüdü. "O bunu yapmaz. Ve eğer sadece pantolonuma girmeye çalıştığını söylüyorsan, bu çok saçma. Romero'yu bilirsin, beni böyle kullanmaz."

"Hayır, haklısın. Romero öyle bir tip değil ve seks için bu kadar riske girmez. Luca'nın emirlerine karşı geldiğine göre seni önemsiyor olmalı."

"Ona söylemeyeceksin, değil mi?"

"Sana söyledim, yapmayacağım. Zaten yeterince derdi var, bir de bunun için endişelenmesini istemiyorum. Bir yolunu buluruz. Ama o zamana kadar lütfen daha dikkatli ol. Sana Romero'dan uzak durmanı söylemeyeceğim çünkü arkamdan iş çevireceğinden şüpheleniyorum ama başka biri öğrenirse işler gerçekten kontrolden çıkabilir."

"Biliyorum," dedim. "Romero ve ben dikkatli olacağız."

Aria dudaklarını birbirine bastırdı. "Romero'yla ilişkini kesmeyi düşünmene gerçekten imkân yok mu?"

"Hayır," dedim tereddüt etmeden.

Hüzünle gülümsedi ve bar taburesinden indi. "Şimdi Romero'yla konuşmak istiyorum."

Ayağa kalktım ve kolunu tuttum. "Neden? Beni terk etmesi için onunla konuşmaya mı çalışacaksın?"

"Gerçekten sana bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?"
Aria incinmiş bir ses tonuyla sordu.

O anda kendimi kötü hissettim ama Aria yıllar içinde değişmişti. Belki de Luca'nın karısı olarak daha fazla sorumluluk aldığı içindi ama bazen bana karşı fazla müdahaleci bir anne gibi davrandığını düşünüyordum. Her zaman benim için en iyisini istediğinden şüphem yoktu, tek sorun ikimizin de bunun ne olduğu konusunda hemfikir olup olmadığımızdan emin olamamamdı. "Hayır. Ama neden Romero'yla konuşmak istiyorsun?"

"Öyle işte," dedi inatla. "Ben Romero'yla konuşurken lütfen burada kal. Bana bu iyiliği yap."

"Aria, lütfen bunu daha fazla büyütme.
öyle."

"Ah Lily, bu düşündüğünden çok daha büyük bir mesele." dedi gitmeden önce.

Romero

Hayal kırıklığı içinde saçlarımı yolmak istedim. Daha dikkatli olmalıydık. Genelde gardımı hiç düşürmem. Her zaman olası riskleri öngörürdüm. Bugün o kadar çok konuda başarısız olmuştum ki, acınacak haldeydim.

Aria bana doğru ilerledi. Çok kızgın görünüyordu. Ve onu suçlayamazdım. Tam önümde durdu, mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bunu nasıl yaparsın? Aklından ne geçiyordu?" diye tısladı. "Ama muhtemelen düşünmüyordun, en azından kafanla değil." Kasıklarına doğru bir el hareketi yaptı.

Kaşlarım havaya kalktı. Bu Aria'ya hiç benzemiyordu. "Bu sadece seksle ilgili değil."

"Lily de aynı şeyi söyledi, ama o zaman ne? Tanrı aşkına, kuralları biliyorsun. Sana hatırlatmak zorunda olmam çok ironik."

"Kuralları biliyorum," dedim sinirlenerek. Ama kızmam gereken son kişi Aria'ydı. O haklıydı.

"Lily onunla yattığını söyledi." Aria başını salladı. "Tanrım, Romero, biri öğrenirse Lily mahvolur. Yoksa onunla evlenmeyi mi düşünüyorsun?"

"Yapamam. Bunu sen de biliyorsun. Baban buna asla izin vermez ve eğer onun isteklerine karşı çıkarsak bu savaş anlamına gelir."

"*Biliyorum*. Peki bunu neden yaptın?"

"Düşündüğün buysa Lily'yi ben zorlamadım," dedim. Kız kardeşini bir şekilde zorladığımı mı düşünüyordu? "Lily de bunu istedi."

"Bundan şüphem yok. Sana nasıl baktığını görüyorum. Seni seviyor. Elbette seninle yatmak istiyor ama bunu bilmen gerekirdi!"

"Biliyorum. Ne söylememi istiyorsun? Ben Pardon?"

"Yalan söylemiş olursun," diye mırıldandı Aria.

İçimden öfke fişkırdı ama haklıydı. Lily'yle yattığım için üzgün değildim, en azından bunu bir daha yapmayacak kadar üzgün değildim. "Şimdi bana ondan uzak durmamı mı söyleyeceksin?"

"Arkamdan iş çeviriyor olursun. Ve Lily ile senin arana girmeye çalışırsam benden nefret eder. Onunla zaten yattın, bu yüzden yakalanmamaya ve kız kardeşimi hamile bırakmamaya dikkat ettiğin sürece bunu tekrar yapmanın bir önemi yok."

"Benimle konuşacak mısın?" Eğlenerek söyledim.

"Ben ciddiğim. Eğer Lily hamile kalırsa, işler gerçekten kötüye gidecek."

"Dikkatliyiz."

"Seni yakaladığımda ne kadar dikkatliysen kanepe?"

"Ciddiyim. Lily hamile kalmayacak."

Aria elleriyle yüzünü kapattı. "Tanrım, bu tartışmayı yaptığımıza inanamıyorum. Lily'nin New York'ta biraz eğlenmesini istedim, ama bu tür bir eğlence değil."

Ne söyleyeceğimden emin değildim. Suçluluk duygusu omuzlarımda ağır bir yükü ama Aria'nın da dediği gibi artık çok geçti.

"Luca'ya söylemekle tehdit etsem ondan uzak durur muydun?" Aria ellerini indirirken sordu.

"Hayır," dedim tereddüt etmeden.

"Güzel," dedi, beni yolumdan saptırarak. "En azından bu onun hakkında ciddi olduğun anlamına geliyor. Belki sen ve kız kardeşim için bir çözüm bulabiliriz. Bunu düşünmeme izin ver."

"Bunu uzun zamandır düşünüyordum ama belki de sen benden daha şanslısın. Savaş istemiyorsak, babanı Lily ile benim birlikteliğimizi kabul etmesi için ikna etmemiz gerekecek."

"Gianna ve ben siyasi nedenlerle evlendik. Lily'nin istediği biriyle evlenmesine neden izin verilmesin?"

"Bir askerden fazlası olsaydım, belki baban bunu düşünürdü."

Aria'nın gözleri parladı. "Kendi asker grubunla bir Yüzbaşı olabilirsin. Uzun zamandır Luca için çalışıyorsun ve her zaman onun en iyi askeri olduğunu söylüyor. Seni terfi ettirmemesinin tek nedeni benim yanımda sana güvenmesi ve korumam olarak başka birini istememesi."

Ona baktım. Genellikle Yüzbaşı pozisyonu babadan oğula geçerdi. Askerler nadiren Yüzbaşı olma onuruna erişirdi.

"Babam Lily için hâlâ bir koca bulamadı. Bu iyiye işaret. Gianna ve ben Lily'nin yaşındayken uzun süre nişanlı kalmıştık, belki de önerilere açıktır ve New York ile Chicago arasındaki ilişkileri yeniden geliştirmek için iyi bir hamle olur."

"Sen de iyi bir kaptan olurdun," dedim
gülümseyerek. "Ben iyi bir kaptanla evliyim, hepsi
bu."

"Öylesin," dedim. "Ama sırf sen Luca'yı ikna ettin diye
Kaptan olmak istemiyorum. Acınası bir terfi için hiç bu kadar
çok çalışmamıştım."

"Onu ikna etmek zorunda kalmayacağım ve Luca
hiçbir şeyi acıma duygusuyla yapmaz. Bunu bilmen gerekir."

Başımı salladım. Haklıydı. "Ona bir kez söyledin mi,
artık geri dönüşü yok. Bunu pek iyi karşılamayabilir. Ne de
olsa onun emirlerine karşı geldim. Bu hâlâ bir suç."

"Evet, öyle yaptın," dedi Aria. "Ama o seni bir kardeş
gibi seviyor. Seni affedecektir. Sadece bunu ona söylemenin
bir yolunu bulmam gerekecek."

"Onunla konuşabilirim. Yaptıklarımın sorumluluğunu
üstlenmeliyim."

Aria başını salladı. "Hayır, senden daha ikna edici
olabilirim ve bana uzun süre kızgın kalamaz."

Güldüm. "Siz Scuderi kadınları
erkekler."

Aria, Lily ve beni kanepede bulduktan sonra ilk kez
gülümsedi. Yarın Kaptan olacağımı düşünecek kadar saf
olmasam da bunu iyiye işaret olarak kabul ettim.

Sonra Scuderi beni memnuniyetle müstakbel damadı olarak kabul edecekti. Bu zor bir savaş olacaktı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Liliana

Sinirle mutfakta volta attım. Aria neden bu kadar uzun sürdü? Romero'ya ne söylediğini bilmek bile istemiyordum. Ya onu benden ayrılmaya ikna ettiyse? Böyle bir şey yapmayacağına söz vermişti ama emin değildim. Beni zarardan koruması gerektiğini düşünüyorsa, gerekirse kirli oynardı.

Kapı açıldı ve Romero içeri girdi. Neredeyse rahatlamış görünüyordu. Ona doğru aceleyle yürüdüm. "Ne dedi?"

"Dikkatli olmamız gerektiğini."

"Hepsi bu kadar mı? Luca'ya bundan

bahsetmeyecek mi?" "Hayır, şu anda değil."

"Bu ne anlama geliyor?"

Yavaş bir gülümseme dudaklarını büktü. "Birlikte olmamız için bir yol olabilir."

"Resmi olarak mı?" Heyecanla sordum.

"Evet, ama önce Aria'nın Luca'yla konuşmanın bir yolunu bulması gerekiyor, sonra oradan devam ederiz."

Sevincimi bastırmaya çalıştım ama çok zordu. Romero ile gerçek bir gelecekte başka bir şey istemiyordum.

Parmak uçlarımda durdum ve onu öptüm, ama sadece birkaç saniye sonra Romero acı dolu bir bakışla geri çekildi. "Daha dikkatli olmalıyız. Aria bizi bir daha böyle açıkta öpüşürken yakalarsa kafamı koparır."

"Muhtemelen sadece kafan değil," dedim hınzır bir sırıtışla, pantolonunun üzerinden onu avuçlayarak.

Romero inledi, bileğimi kavradı ve elimi çekti. "Lily, bana işkence etmeyi bırak."

"Sana işkence etmemden hoşlandığını sanıyordum."

Romero eğildi, dudakları kulağımı okşadı. "*Yalnız kaldığımızda yaparım.*"

"O zaman benim odama gitmeye ne dersin?"

Romero üzüntüyle, "Yapmak istediğim bir şey yok ama gündüz vakti riske atmamalıyız," dedi. "Ve gerçekten Luca'yı arayıp Rus patron yardımcısıyla ilgili sorunu sormam gerekiyor."

Şakacı bir şekilde dudak büktüm. "Mantıklı davranmandan nefret ediyorum. Bu gece çok uzak. Seni şimdi istiyorum."

"Siktir," diye mırıldandı Romero. Sonra bana tehlikeli bir sırıtış attı. "Devam et. Birkaç dakika içinde peşinden geleceğim."

Odama doğru koştum, şimdiden içimin beklentiyle kasıldığını hissediyordum.

Ertesi gün Luca New York'tan döndü. Gergindi, bu yüzden itirafımız beklemek zorunda kalacaktı. O akşam yemekte Aria, Romero ve ben hiçbir şey olmamış gibi davrandık. Aria'nın bir an önce Luca'yla konuşmanın bir yolunu bulmasını umuyordum, böylece Romero'yla benim için bir geleceği mümkün kılmanın bir yolunu bulabilirdik.

Gianna sanki bir şeyler döndüğünün kokusunu almış gibi Aria'ya ve bana bakıp duruyordu. Gianna her zaman belaya bulaşmıştı, bu yüzden bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Ana yemeğin yarısında Luca'nın telefonu çalmaya başladı. "Şimdi ne olacak?" diye homurdandı çatalını bırakırken. Bugün kesinlikle ona Romero'dan bahsedecek gün değildi ve

Ben. Onu uzun zamandır bu kadar kötü bir ruh hali içinde görmemiştim. Ayağa kalktı, pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı ve açtı.

"Rocco, aramanı beklemiyordum," dedi.

Hepimiz konuşmaya doğru döndük.

Luca bana doğru baktı. "Liliana iyi gidiyor."

Babam tüm yaz boyunca nasıl olduğumu sormak için sadece bir kez aramıştı. Bazı nedenlerden dolayı beni aramasının gerçek nedenleri hakkında endişelendim.

"Yarın mı? Bu çok kısa bir süre. Bir şey mi oldu?"

Çatalımı yere bıraktım, midem endişeyle gerildi.

"Elbette. Orada olacak," dedi Luca kaşlarını çatarak. Telefonu kapatıp masaya döndü ve iri gövdesini sandalyeye bıraktı.

"Neler oluyor?" Aria ben daha tek kelime bile edemedi sordu. O da en az benim kadar endişeli görünüyordu. Babamın Romero ve benim hakkımda bir şeyler öğrendiğini mi düşünüyordu? Eğer durum buysa, telefon görüşmesinin bu kadar sakın geçmeyeceği kesindi. Peki onlara kim söyleyecekti? Bu evdeki hiç kimse söyleyemezdi.

Luca düşünceli bir ifadeyle, "Baban Liliana'nın yarın eve gelmesini istiyor," dedi.

"Ne?" dedim. Şok olmuş bir şekilde söyledim. Romero da şaşkınlığını gizlemeyi pek başaramadı. Luca şüphelenmeden önce bakışlarımı ondan hızla ayırmak için kendimi zorlamam gerekti. "O kadar çabuk mu?"

Matteo güldü. "Üç aydır buradasın."

Gianna dirseğini Gianna'nın böğrüne çarptı ve Gianna sırtarak o noktayı ovdu.

"Şaka yapıyordum, lanet olsun. Neden bu kadar saldırgan olmak zorundasın?" diye sordu.

Şaka yapacak havada değildim. Ayağımın altındaki halı çekilmiş gibi hissediyordum. Eninde sonunda geri dönmek zorunda kalacağımı hep biliyordum ama şimdi babamın emriyle karşı karşıya kaldığım için kalbimin kırıldığını hissediyordum.

"Senin en erken uçağa binmeni istiyor. Bileti çoktan ayırttı," diye devam etti Luca, sanki kardeşi ve Gianna hâlâ tartışıyorlarmış gibi.

"Nedenini söyledi mi?" Ben sordum.

"Sosyal sorumluluklarla ilgili bir şeyler söyledi. Görünüşe göre katılmanı istediği birkaç parti var, ama

bilgi verme konusunda pek açık sözlü değildi."

Gözlerim yine Romero'ya kaydı ama sonra Luca'ya odaklandım. "Chicago'da ne kadar kalmam gerektiğini söyledi mi?"

Luca gözlerini kıstı. "Hayır. Chicago senin evin, o yüzden sormaya hakkım yoktu."

"Lily reşit, geri dönmeyi reddedebilir," dedi Gianna kesin bir ifadeyle. Matteo kolunu onun omzuna dolamıştı. Her zamanki gibi kavgaları çok uzun sürmemişti. Muhtemelen yakında barışmak için odalarına gideceklerdi.

"O zaman gerekirse onu o uçağa sürüklerim. Eğer babası eve dönmesini istiyorsa, gidecektir. Bu kadar saçma bir şey yüzünden bir çatışma riskini göze alamam."

Dudağımı ısırdım. "Sorun değil. Gideceğim. Birkaç partide hayatta kalırım ve Fabi'yi tekrar göreceğim için heyecanlıyım. Onu çok özledim. En kısa zamanda New York'a dönmeme izin vermesi için babama yalvaracağım."

Yemeğin geri kalanında hiç konuşmadım ve sonunda kalkabildiğime sevindim. Eve gideceğim için bu kadar gergin olmam çok saçmaydı; çünkü her şeye rağmen Chicago'nun hâlâ *benim evim* olması gerekiyordu. Terasa doğru yöneldim

ve kollarımı kendime doladım, hala sıcak olmasına rağmen açıklanamaz bir şekilde üşüdüğümü hissettim.

Kapı arkamdan tekrar açıldı ve Aria yanıma gelerek bana anlayışlı bir gülümseme verdi. "Babamı arayıp seni yakında tekrar ziyarete göndermesini isteyeceğim. Chicago'da sana ihtiyacı yok ki. Sen farkına bile varmadan dönmüş olacaksın."

"Muhtemelen gittiğime seviniyorsundur çünkü bu Romero'yu bir süre göremeyeceğim anlamına geliyor," diye tersledim. Kız kardeşime saldırdığım için anında kendimi kötü hissettim. Gözlerimi kapatarak, "Özür dilerim," dedim.

Aria omzuma hafifçe dokundu. "Merak etme. Gerçekten gitmeni istemiyorum, lütfen inan bana."

Başımı salladım. "Buradaki hayata alıştım. Mutlu oldum. Chicago'da en son ne zaman mutlu olduğumu bile hatırlamıyorum."

"Bu sadece geçici bir şey. Kısa süre içinde buraya döneceksin ve sen Chicago'dayken Luca'yla Romero hakkında konuşacağım. Belki döndüğünde Romero'yu kocan olarak kabul etmesi için babamı nasıl ikna edeceğimize dair bir plan yaparız."

İçimde umut alevlendi. Kız kardeşime baktım. "Haklısın. Bunu kısa bir tatil olarak görmeliyim. Belki yakında

New York'a sonsuza dek evim diyebileceğim."

Bundan sonra hiçbir şey söylemedik, sadece yan yana durduk ve gürültülü okyanusu izledik. Gerçekten yapmak istediğim şey Romero'yla konuşmak, onun kollarında olmak ve aramızdaki bu şeyin sürmesi gerektiğine kendimi ikna etmektir ama yatağa gitmek için çok erkendi ve herkes hâlâ uyanıkken hiçbir şeyi riske atamazdık.

Esinti artınca Aria'yla birlikte oturma odasına döndük. Romero odanın diğer ucundan gözlerime takıldı. Bu gece onunla yalnız kalmak, vücudunun benimkine sürtünmesini hissetmek için sabırsızlanıyordum. Ona hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı.

Her zamankinden daha erken bir saatte odamdan çıktım ve Romero'ya doğru yola koyuldum. Onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istiyordum. İçeri girdiğimde şaşırılmış görünmüyordu.

Yatağının kenarında oturuyordu, kollarını dizlerine dayamıştı. Kapıyı kapattığımda ayağa kalktı. Bir süre sadece birbirimize baktık, ta ki göğsümdeki baskı göğüs kafesimi ezmekle tehdit edene kadar. Bu konuda neden bu kadar duygusal davranıyordum? Romero odayı geçti ve beni kalçalarımın kavradı, sonra bizi döndürdü ve beni

Baldırlarım yatağa çarpana ve ikimiz de şiltenin üzerine düşene kadar yatağa doğru geri geri gittim.

Ellerimiz birbirimizin vücudunda neredeyse çılgınca dolaşıyor, soyunuyor ve okşuyordu. Birbirimizi tekrar hissetme şansını ne zaman yakalayacağımızı kim bilebilirdi ki? Haftalar sürebilirdi. *Çok uzun*. Birlikte geçirdiğimiz son geceyi en iyi şekilde değerlendirmeliydik.

Bu gece kontrolün bende olmasını istiyordum. Romero'yu sırt üstü yatırdım ve o da direnmedi. Kalçalarının üzerine oturdum ve kendimi onun ereksiyonuna bıraktım, içime doğru kaydığını hissettim. Bir an için gözlerimi kapattım ve tanıdık dolgunluk hissiyle derin bir nefes aldım. Romero kalçalarımı kavradı ve yukarı doğru itmeye başladı, kendini içime derinlemesine soktu. Ön kollarımın üzerinde öne doğru eğildim, böylece yüzüm onunkinin üzerindeydi ve saçlarım bir perde gibi bizi çevreledi, dış dünyadan kendi kişisel sığınağımız. "Seni özleyeceğim," diye fısıldadım ileri geri sallanırken. "Bunu, *her şeyi özleyeceğim*."

"Gitmen uzun sürmeyecek," diye hırladı.

Sesi kesinlikle emin geliyordu. Onu öptüm, ikimiz de aynı anda boşalana kadar daha da hızlı hareket ettim, ama henüz doymamıştık. O gece iki kez daha seviştik, sanki

birlikteliğimizin hislerini bu şekilde zihnimize kazıyabilirdi.

Daha sonra Romero'nun kollarına uzanırken, "Gitmek istemiyorum," diye mırıldandım. "Senin kollarında uykuya dalmak istiyorum."

Romero çalar saatine uzandı. "O zaman yapma. Erken kalkacağız, böylece kimse fark etmeden odana geri dönebilirsin."

Gülümsedim ve yanağımı göğsüne yasladım. Romero'nun kalp atışlarının sesi kulağımda müzik gibi yankılanırken uykuya dalmam uzun sürmedi.

Alarm bizi gün doğmadan uyandırdı ve karanlık odada hızla kıyafetlerimi topladım. Ayrılmadan önce Romero beni göğsüne çekti ve şiddetle öptü, sonra sıvışıp odama geri döndüm. Gerçekten kalkmadan önce birkaç saat uyudum ve havaalanına gitmek için her şeyi hazırladım.

Ayrılmamanın en zor yanı, havaalanı bekleme salonunda vedalaşırken Romero'ya sarılamamak ya da onu öpememektir. Son bir bakışla, geri dönmeyeceğime dair ısrarlı endişeyi görmezden gelmeye çalışarak uzaklaştım.

Chicago'ya indiğimde eski korumam Mario beni bekliyordu. Pek konuşkan biri değildi, bu yüzden ailemin evine giderken yolda hiç konuşmadık.

Giriş kapısına adımımı attığımda kalbim göğsümde davul gibi çarpıyordu. Buraya en son geldiğimde ev hüzün ve ölümle dolup taşmıştı.

Mario benim için kapıyı açtı ve içeri girdim. Eskisi kadar kötü değildi ama artık burada kendimi kesinlikle evimde hissetmiyordum. Hayal mi görüyordum yoksa dezenfektan kokusu hâlâ köşelerde mi duruyordu?

"Babam nerede?" Zihnim daha fazla çılgınlık yaratmadan önce hızlıca sordum.

"Ofisinde. Sizi hemen görmek istiyor."

Bunun nedeninin beni özlemiş olması olduğundan şüpheliydim. Mario valizlerimi odama götürmek üzere yola çıktı. Uzun koridorda yürüdüm ve karnımın sinirden nasıl döndüğünü görmezden gelmeye çalışarak babamın kapısını çaldım.

"İçeri gel," diye seslendi babam.

Derin bir nefes aldım ve içeri süzıldüm. Fabi pencerenin yanında duruyordu. Gittiğim üç ay içinde büyümüştü.

Ve kendini tutuşundaki bir şey bana ondaki tek değişikliğin bu olmadığını söyledi. Son birkaç ay ona zarar vermiş gibi görünüyordu. Fabi'nin yazın benimle Chicago'ya gelmesine izin verilseydi çok daha iyi olurdu ama doğal olarak böyle bir şey söz konusu değildi.

Babam her zamanki gibi masasının arkasında oturuyordu. Bana sarılmak için ayağa kalkmaya zahmet etmedi. Ama Fabi bana doğru yürüdü ve ben de kollarımı ona doladım. Boyu benden uzundu. Yüzüne bakmak için arkama yaslandım.

Fabi'nin yüz ifadesini gördüğüm anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Fabi'nin 13 yaşına girmesine daha birkaç hafta olmasına rağmen babam son zamanlarda onu mafya işlerine daha fazla dahil etmişti. Bir şey mi olmuştu? Şimdiden birini öldürmeye zorlanmış olamazdı, değil mi? Küçük kardeşimin şimdiden bir katil olabileceği fikri midemi buz gibi bir çukura çevirdi.

Babam masasının önündeki koltuğa doğru başını sallayarak "Otur," dedi. Fabi hemen kucağımdan kurtuldu ama beni daha çok endişelendiren şey gözlerini çenemden ayırmamasıydı.

"Seni Chicago'da tekrar görmek güzel. Luca ve Aria sana iyi bakmışlardır umarım?" Babam sordu.

Gianna'dan hiç bahsedilmedi, ki bu büyük bir sürpriz değildi.

Karşısındaki sandalyeye çöktüm. "Evet, öyle yaptılar. Çok güzeldi."

Fabi'nin bakışlarını yakalamaya çalıştım; pencerenin önündeki yerine dönmüştü ve gözlerimden kaçmakla meşguldü, ellerini yumruk yapmış ve dudakları kızgın yüzünde ince beyaz bir çizgi oluşturmuştu. Midem düğümlendi.

Babam parmaklarını masanın pürüzsüz tahtasına vurdu. Daha iyi bilmesem, neredeyse utanmış gibi görüldüğünü söyleyebilirdim. Korku beni sardı. Tekrar Fabiano'ya baktım ama o yere bakıyordu.

Aramızdaki sessizlik boğulacağımdan emin olduğum ana kadar sürdü. "Luca'ya beni birkaç parti için burada istediğini mi söyledin?"

"Sebeplerden biri de bu. Yeniden sosyal çevremizin bir parçası olman gerekiyor." Babam durakladı, sonra boğazını temizledi. Neredeyse suçlu görünüyordu. "Hayat devam etmeli. Ölüm varlığımızın bir parçası ama soyumuzun güçlü kalmasını sağlamalıyız."

Bununla nereye varmaya

alışıyordu? "Tekrar

evleneceğim."

Rahatlama ve şok arasında gidip geliyordum. En azından başım belada değildi ama annemin ölümünün üzerinden altı aydan az bir süre geçmişken nasıl olup da başka bir evlilik düşünebildiğine inanamıyor, hatta anlayamıyordum. "Ama-" Kendimi durdurdum. Söyleyeceğim hiçbir şey bir şeyi değiştirmeyecekti. Sadece başımı belaya sokardı. "Kim o? Onu tanıyor muyum?"

Babamın yaşlarında tanıdığım birkaç dul kadın vardı ama hiçbirinin onun tipi olup olmadığından emin değildim. Bunu düşünmek bile beni suçlu hissettiriyordu ve annemin yerine geçmeyi düşünen ben bile değildim. Belki de babam söylediğinden daha yalnızdı. Her zaman annemle birbirlerine pek değer vermediklerini düşünmüştüm ama belki de yanılmıştım. Belki de onu çarpık bir şekilde seviyordu. Belki de bunu gösterememişti. Bazı insanlar böyledir.

Fabiano kısık bir ses çıkararak gözlerimi ona doğru çevirdi ama hâlâ ayaklarının dibine bakıyordu. Bu muhtemelen en iyisiydi çünkü babam ona öyle bir bakış attı ki sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı. Fabi'nin sol şakağında solmakta olan bir çürük fark ettim ve daha fazlası olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

ve bunların hepsinden babamın sorumlu olup olmadığını sordu.

Babamın parmakları tekrar tıkırdamaya başladı.
"Ramona Brasci."

Neredeyse sandalyemde öne doğru düşüyordum. "Ne?"
Ağzımdan kaçırdım. Şaka yapıyor olmalıydı. Ramona benden sadece bir yaş büyüktü. Babamın kızı bile olabilirdi. Benimle aynı okula gitmişti, Tanrı aşkına!

Fabiano'ya tekrar baktım, bana bunun bir şaka olduğunu söylemesini istiyordum ama yüzünü buruşturması ihtiyacım olan tek cevaptı. Bu iğrenç bir şeydi. Bu babamın orta yaş krizi gibi bir şey miydi? Kızı olabilecek birini nasıl seçebildiğini anlamaya başlayamıyordum bile.

"Sırayla," diye devam etti Peder eşit bir şekilde.
"Onunla evleneceksin, Peder Benito Brasci."

İşte o zaman tüm dünyam paramparça oldu. Her şey gözlerimin önündeydi. Romero ile bir geleceğe, mutluluğa, gülümsemelere, tatlı öpücüklere ve bitmek bilmeyen sevişme gecelerine dair tüm görüntüler küçük parçalara ayrılıyor ve yerlerini korkunç ve karanlık bir şey alıyordu. İnsanların, hakkında konuşurlarsa dehşetin gerçeğe dönüşebileceğinden endişe ettikleri için kısık sesle fısıldadıkları bir şey

çok yüksek sesle. En karanlık kâbusumda bile babamın beni Benito Braschi gibi yaşlı bir adamla evlendireceğini hayal etmemiştim. Onun hakkında pek bir şey hatırlamıyordum ama hatırlamak zorunda da değildim. Bununla ilgili her şey yanlıştı.

Konuşmaya çalıştım ama dilsizdim. İlk gözyaşının ne zaman döküleceğini merak ediyordum. Şu anda kendimi hâlâ uyuşmuş hissediyordum.

"Lily'yi sefalet dolu bir hayata mahkûm ediyorsun," dedi Fabiano, sadece düşünebildiğim kelimeleri söyleyerek. Sesi çok... yaşlı geliyordu. Sanki ben bakmadığım bir zamanda erkek olmuş gibiydi. Ona minnettar bir gülümseme vermek istedim ama yüzüm donmuştu, tüm benliğim donmuştu. Bu gerçekten oluyor muydu?

Bu sabah Romero'yu öpmüştüm ve şimdi Braschi'yle evlenmem gerekiyordu.

"Mantıklı kararlar veriyorum. Henüz anlamıyorsun ama anlayacaksın."

"Hayır. Ben asla böyle bir şey yapmam."

"Daha kötüsünü de yapacaksın, inan bana oğlum." İçini çekti. "Hepimiz fedakârlık yapmak zorundayız. Hayat bu."

Kızı olabilecek genç bir kadınla evlenmek nasıl bir fedakârlıktı? Fedakarlığı benim yapmam gerekiyordu.

Gözyaşlarının ne zaman akacağını merak etmekten kendimi alamıyordum ama henüz alametifarikası olan karıncalanma bile yoktu. Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey değildim. Yine Benito Brasci'nin bir görüntüsünü çağırmaya çalıştım ama elim boş döndüm. Bir önemi yoktu. O Romero değildi.

"Onunla yarın tanışacaksın. O ve Ramona akşam yemeğine geliyorlar."

Bu kadar korkunç olmasaydı belki komik olabilirdi.

"Tamam," dedim basitçe. Sesim toparlanmış gibiydi. Fabiano kaşlarını çatarak bana baktı, babam ise son derece memnun görünüyordu. Sandalyemden kalktım ve odayı geçerek kapıya yöneldim. "Ben yatmaya gidiyorum. Uzun bir gün geçirdim."

"Akşam yemeğinde bize katılmayacak mısın?" Babam sordu ama umurundaymış gibi görünmüyordu.

"Aç değilim," dedim sakince.

"O zaman iyi uykular. Yarın her ikisi için de heyecan verici bir gün.
bizden."

Kapının kolundaki elim bir an için hareketsiz kaldı. Bir şeylerin titreşimi, belki de öfke, bedenimi ele geçirdi ama sonra kayboldu ve tekrar uyuştum.

Bir ayak diğerrinin önünde. Bir ayak diğerrinin önünde. Merdivenleri çıkarken bu mantra kafamı dolduruyordu. Adımlar arkamdan gürledi ve sonra Fabiano yanımdaydı. Kolumu tuttu. Artık benim kadar uzundu. Çok büyümüştü. Bu düşünceler zihnimde tekrarlanıp duruyordu. Belki de beynim şoktan kırılmıştı ya da durumun gerçekliği katlanılamayacak kadar fazla olduğu için kapanmıştı.

"Senin derdin ne Lily?" diye hırladı. Sesi henüz erkek değildi ama çocuk da değildi. "Yanlış mı?" diye sordum.

"Evet, yanlış," diye mırıldandı Fabiano. Beni bıraktı ve ben de kolumu ovuşturdum. Çok güçlüydü.

Bende bir sorun mu vardı? Belki de sorun buydu. Geçmişte birçok yanlış şey yapmıştım. Evli olmadığımız halde Romero ile yatmıştım. Belki de bu günahlarımın cezasıydı. Kilisemizdeki papaz muhtemelen böyle söylerdi.

"Neden çıldırmıyorsun? Neden sadece tamam dedin? Neyi kabul ettiğinin farkında mısın?"

Bir şeyi kabul ettiğimin farkında değildim. Kimse bana fikrimi sormamışken nasıl sorabilirdim ki?

"Çünkü yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Saçmalık," dedi Fabi ayağını yere vurarak. Belki de düşündüğüm kadar yetişkin değildim.

Yüzüm hareket edebilseydi neredeyse gülümseyecektim. "Ne zaman bu kadar çok küfretmeye başladın?"

"Tüm Made Men'ler yapar."

"Ama henüz onlardan biri değilsin." "Ama yakında."

Başımı salladım. Ben de bundan korkuyordum. Babam ikimizin de hayatını mahvetmeye hevesli görünüyordu.

"Ve şu anda bunun bir önemi bile yok. Bu evliliği öylece kabul edemezsin. Bir şeyler yapmalısın."

"Ne? Ne yapabilirim ki?" Biraz öfkeyle sordum. Bu kısa duygu patlaması beni korkuttu çünkü hissizliği tercih ediyordum.

"Bir şey," dedi Fabiano sessizce, kahverengi gözleri bana yalvarıyordu. "Herhangi bir şey. Öylece kabul etme."

"O zaman bana ne yapabileceğimi söyle. Sen geleceğin Yaratılmış Adamısın. Söyle bana."

Fabiano bakışlarını kaçırdı, yüzünde suçluluk ifadesi vardı.

Omzuna dokundum. "İkimizin de yapabileceği bir şey yok."

"Gianna gibi kaçabilirsin," diye patladı

Fabi. "O yakalandı."

"Ama sen yapmazdın."

"Yapardım." Gianna'ya hiç benzemiyordum. Bir ay bile dayanamazdım, muhtemelen bir hafta bile. Ben bir asi değildim. Bu hayatı geride bırakmak bile istemiyordum. Tek başıma uzun süre hayatta kalmamın imkânı yoktu.

Ama belki yalnız olmak zorunda kalmazdım. Romero benimle gelebilir. Takipçilerden nasıl kaçılacağını biliyordu. Birlikte başarabilirdik.

"Bunu düşünüyorsun, değil mi?" Fabi çocuksu bir sırtışıla sordu.

"Sadakatinin nerede olduğunu unutma," diye fısıldadım. "Bu ihanettir. Eğer babam öğrenirse, çok sert bir şekilde cezalandırılacaksın."

"Ben henüz bir Made Man değilim."

"Ama kendin söylediğin kadar iyi. Sizi bir Yaratılmış Adam gibi yargılayacaklar ve bu da ölüm anlamına gelecek."

Fabi, "Babamın bir varise ihtiyacı var," dedi.

"Babam yakında ona bir sürü çocuk verebilecek genç bir geline sahip olacak. Belki de artık sana ihtiyacı kalmayacak."

Fabi öğürür gibi bir ses çıkardı. "Sanki seninle evleniyor. Bu iğrenç."

Bunu inkar edemezdim. "Benito Brasci babamdan daha yaşlı, değil mi?"

"Bilmiyorum. Çok yaşlı görünüyor."

"Odama çıkmalıyım," dedim dalgın dalgın. Romero'yla konuşmam gerekiyordu. Kalan basamakları çıkıp odama yöneldiğimde Fabi beni durdurmadı.

Kapı arkamdan kapandığında, bir an için gerçekten gözyaşlarına boğulacağımdan korktum, ama duygularımı içeride tutan tıpa sıkı sıkıya tutundu.

Cep telefonumu seyahat çantamın dibinden çıkardım ve Romero'nun numarasını çevirdim. Ellerim titredi ve Romero her zaman yaptığı gibi ilk iki çalmadan sonra telefonu açmayınca, uyuşukluğumun çatlaklarından paniğin sızdığını hissedebildim. Aradığımı bilmiyordu ama başına bir şey gelmiş olmasından endişelenmekten kendimi alamıyordum. Ya da Başçı'yla nişanlandığımı öğrenmiş ve onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Ben. Ya Luca başından beri biliyorduydu? Babam ona telefonda söylemiş ve Luca da Aria ile Gianna'nın olay çıkaracağını bildiği için b u n d a n söz etmemiş olabilirdi.

Sesli mesaja yönlendirildim ve hemen kapattım. Daha telefonu kaldırmamıştım ki ekranda Romero'nun adı belirdi. Derin bir nefes alarak cevap verdim.

"Lily, iyi misin? Bir toplantıdaydım ve telefonu sessize almıştım."

Romero'nun sesini duyunca duvara yaslandım. Beni sakinleştirdi ama aynı zamanda Basci'yle evlenmek zorunda kalırsam neler kaybedebileceğimi de fark etmemi sağladı. "Babam benim için bir koca seçti," dedim sonunda. Sesim sanki havadan sudan konuşuyormuşum gibi çıkıyordu.

Diğer uçta sessizlik vardı. Nefes alış verişlerini bile duyamadım. Korku ve endişeden patlayacak gibi olmama rağmen bir şey söylemeye cesaret edemedim.

"Kim o?" Romero kısık bir sesle sordu. Duyguları hakkında bir ipucu elde edebilmek için yüzünü görebilmeyi diledim. Sesi benim kadar duygusuz geliyordu.

"Benito Basci. Muhtemelen onu tanımıyorsun, ama-"

Romero sözümü kesti. "Onu tanıyorum. Geçen yıl bir toplantı sırasında tanışmıştık."

"Ah," dedim, sonra bekledim ama Romero yine sessizdi. Neden bu kadar sakindi? Başka bir adamla evlenecek olmam umurunda değil miydi? Belki de bu onun için hep dikkat dağıtıcı bir şeydi. Belki de aramızda bir ilişkiden fazlası olmasını hiç istememişti... ne? Bir ilişkiden mi? Bunu düşününce bile kendimi kirli hissediyordum. "O benden çok daha yaşlı."

"Biliyorum."

Elbette Romero biliyordu ama başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Söyle.

"Düşündüm ki," dedim tereddütle. "Düşündüm ki biz..." Kelimeleri söylemeye cesaret edemedim.

"Ne yapabileceğimizi düşündün?"

Gözlerimi kapattım. "Birlikte kaçabileceğimizi düşünmüştüm." Kelimeler ağzımdan çıktığında irkildim. Sesim daha zavallı ve naif çıkabilir miydi?

"Bu Outfit ve New York arasında savaş anlamına gelir. York."

O dedi o gerçekçi bir şekilde, gibi o vardı kesinlikle onunla bir ilgisi yok. Bunu

düşünmemiştim ama tabii ki

Romero'nun aklından geçen ilk Şey bu olurdu. Famiglia her zaman önce gelirdi.

Aptallık etmişim. Annem beni her zaman erkeklerin senden bir Şey istediklerinde sana dünyaları vaat edecekleri konusunda uyarmıŐtı. Romero nazik ve sevgi doluydu, ben de karŐılığında ona her Şeyimi vermiştim. Bedenimi, kalbimi, verebileceğim her küçük Şeyi. Her Şeyi seve seve vermiştim ve tek bir Şey için bile pişmanlık duymak istemiyordum ama bu çok zordu.

Dudağımı ısırdım, aniden ağılamanın eŐiğine geldim. Sel kapılarının açıldığını hissedebiliyordum. Çok uzun sürmeyecekti. "Haklısın," diye mırıldandım. "I-" Tıkandım ve hemen kapattım. Sonra telefonu tekrar seyahat çantama sakladım ve yatağıma kıvrıldım, kaslarım ağıryana kadar, boğazım ağıryana kadar, her Şey ağıryana kadar, ama hiçbir Şey kalbim kadar ağırmayana kadar hıçkırıkların bedenimi sarmasına izin verdim. Bu muydu yani? Gördüğüm tüm rüyaların sonu muydu?

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Romero

Telefonuma baktım. Scuderi ne sikim düşünüyordu? Geçmişte onu o kadar sık öldürmek istemiştım ki, şimdi keşke yapsaydım diyordum.

Nino toplantı odasından çıktı ve ağzına bir sigara koydu. Bu adam sinirlerimi bozuyordu. "Neden suratın asık? Kendine kızlardan birinden güzel, uzun bir sakso çek. Bu her zaman yüzümü güldürür."

Ona doğru hışımla yürüdüm, yakasından tuttum ve duvara fırlattım. Kafası duvara çarptı ve aptal sigarasını düşürdü. "Bu ne lan, seni pislik! Bırak beni!" diye lanet bir ödleğ gibi bağırdı.

Karnına iki yumruk attım ve dizlerinin üzerine çöktü. Tanrım, birini öldürmek istiyordum. Kim olduğı umurumda bile değildi. Ona tekrar tekrar vurdum.

"Hey! Burada neler oluyor?" Luca hırladı. Kollarımı kavradı ve arkama doğru çekti. "Romero ne halt ediyorsun? Sakin ol lan."

Onun kollarında rahatladım ve derin bir nefes aldım.

Matteo, başındaki yaradan ve burnundan kanlar akan Nino'nun yanına diz çöktü. Onun da yüzüne vurduğumu fark etmemiştim bile. Bir süre sonra Aria da bize katıldı. Kulüplerin muhasebesinde çalışmaya başladığından beri sık sık buraya geliyordu. Bana sorgulayan bir bakış attı, sonra yüzünü endişe kapladı.

"Seni öldüreceğim, seni piç kurusu," diye hırladı Nino.

Matteo onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Hiçbir şey yapmayacaksın.

İçeri gir ve biri kafana dikiş atsin."

Nino sendeleyerek uzaklaştı, ama bana ölümcül bir bakış atmadan değil. Sanki umurumdaydı. Bırak beni öldürmeye çalışsın. Onun zayıf kışını yerden yere vururdum.

"Lily'ye bir şey mi oldu?" Aria korkuyla yanıma gelerek sordu.

"Artık beni bırakabilirsin," dedim Luca'ya. Bıraktı ve geri çekildi, kısılmış gözleri karısıyla benim aramda gidip geliyordu.

"Lily'nin bir sorunu olduğunu Romero neden bilsin ki?" diye dikkatle sordu.

Aria hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı. Belki de Luca'nın öğrenmesinden endişelenmeliydim ama bu da umurumda değildi.

"Baban onun için Benito Brasci ile bir evlilik ayarladı," dedim alçak bir sesle.

Aria'nın nefesi kesildi. "Ne? Ona koca aradığına dair hiçbir şey söylemedi ki!" Luca'ya baktı. "Ya da sana bir şey söyledi mi?"

Luca'nın ifadesi taş gibiydi. "Hayır, yapmadı. Ama şu anda beni daha çok Romero'nun bunu herkesten önce öğrenmiş olması ve bu yüzden neredeyse adamlarımdan birini öldürecek olması endişelendiriyor."

Duvara yaslandım. Ona gerçeği söyleyebilirdim. "Lily ve ben yaz boyunca görüştük."

Matteo alçak bir ıslık çaldı. Nedense bu beni çok sinirlendirdi. Ona ters ters baktım ve sırtışını gördüğümde neredeyse yine kendimi kaybediyordum. Bu kadar komik olan neydi?

Luca yüzüme baktı. "Kısa bir süre önce bana onunla ilgilenmediğini söylememiş miydin? O etraftayken hiçbir sorun çıkmayacağını? Bunu hatırlıyorum.

Çok iyi konuşuyorsun ve şimdi bana Liliana ile bütün yaz
arkamdan *iş çevirdiğini mi* söylüyorsun?"

Aria Luca'nın koluna dokundu ve aramıza yerleşti.
"Luca, lütfen Romero'ya kızma. O ve Lily zarar vermek
istemедiler. Birbirlerine aşık oldular. Bir anda oluverdi."

"Ve sen başından beri biliyor muydun?" Luca
mırıldandı. "Biliyordun ve bana söylemedin mi? Gianna'nın
kaçmasına yardım ettiğinde sadakat ve güven hakkında
konuşmamış mıydık?"

Aria bembeyaz kesildi. "Onlar benim
kız kardeşlerim." "Ve ben de senin
kocanım." "Luca, öyle demek istemedi-
" diye başladım.

Luca parmaklarını göğsüme bastırdı. "Sen bu işe
karışma. Emirlerime karşı geldiğin için şu anda kafana bir
kurşun sıkmadığım için şanslısın."

"Hey, sakın ol Luca. Belki de görüldüğü kadar kötü
değildir," dedi Matteo, mantığın sesi olmaya çalışarak, ki bu
da başlı başına bir şakaydı.

"Ah, sanırım tam da düşündüğüm kadar kötü," diye
mırıldandı Luca. Gözlerini bana dikti. "Bana sadece şunu
söyle, biz

Liliana'nın düğün gecesinde sorun

mu çıkaracaksın?" Ne

sorduğunu biliyordum.

"Lily o adamla evlenmeyecek. Ellisini geçmedi mi? Bu çok saçma," diye araya girdi Aria.

"Elli yaşın üzerinde ve pisliğin teki," diye ekledi Matteo.

Luca onları görmezden geldi. Gözleri benimkilere dikilmişti. "Düğün gecesinde bir sorun çıkacak mı?"

"Lily ile yattım," dedim sakince.

Matteo sinir bozucu ıslıklarından birini daha çıkardı.

Luca küfretti. Kafama balyozla vurmak ister gibi bir hali vardı. "Neden aletini pantolonunun içinde bırakamadın? En azından onu gerçekten becermekle sınırı çizemez miydin?"

"Pişman değilim," dedim. "Şimdi her zamankinden daha az."

Luca sanki bana bu kadar yakın olduğuna güvenmiyormuş gibi benden bir adım geri çekildi. "Bu tam bir karmaşa. Benito Brasci karısının bakire olmadığını öğrenirse ne olacağının farkında mısın? Scuderi bunun New York'ta olduğunu anlayacak ve biz de mahvolacağız."

"Bir sorun çıkacağını sanmıyorum. Bir keresinde Brasci'nin yanında pisuvarda durmuştum. Adamın aleti ufacık. O küçük sosisle arşıflarda kan olmasını beklemesi mümkün değil. Liliana muhtemelen onun sikinin içinde olduğunu bile fark etmeyecektir," diye şaka yaptı Matteo.

Kırmızıyı gördüm. Ona doğru hamle yaptım, yumruğum çenesine çarptı. Ama Matteo, Nino değildi. İlk vuruşumdan sonra ikincisini engelledi ve bıçağını çekti. Benimki de dışarıdaydı. Karşı karşıya geldik, bıçaklar birbirimize doğrultulmuştu.

"Yeter!" Luca kükreyerek aramıza girdi ve bizi birbirimizden uzaklaştırdı. "Eğer şu anda kendinize hakim olmazsanız sizi kuduz köpekler gibi yere sereceğim."

"O başlattı," dedi Matteo, gözlerini benden hiç ayırmadan. Birbirimize karşı hiç dövüşmemiştik ve onu bir bıçak dövüşünde yenebileceğimden emin değildim, ama öğrenmeyi umursamazdım.

"Onu sen kışkırttın," dedi Aria. "Söylediğın şey korkunçtu."

Matteo gözlerini devirdi. "Tanrım, ortamı yumuşatmaya çalışıyordum."

"Başarısız oldunuz," dedi Luca soğuk bir sesle. "Şimdi bıçaklarınızı kaldırın. İkiniz de."

Bıçağımı kınına soktum ve Matteo da aynısını yaptı. Nefes verdim. "Sana yumruk atmamalıydım," dedim sonunda.

Matteo başını salladı. "Arada sırada çenemi kapalı tutmalıyım."

El sıkıştık ve tekrar duvara yaslandım. Bacaklarım ağırlaşmıştı. Telefonuma baktım. Lily'yi arayıp ondan vazgeçmeyeceğimi söylemem gerekiyordu.

"Ama hamile değil, değil mi?" Luca bir süre sonra sordu.

Başımı salladım. Her zaman dikkatli olmuştuk.

"O zaman belki bu işten yara almadan kurtuluruz. Brasci fark etmeyebilir ve çarşaflardaki kan lekelerini taklit etmenin yolları var."

"O adamla evlenmeyecek," dedim.

Luca kaşlarını kaldırdı. "Öyle değil mi? Scuderi'yi durdurmayı mı düşünüyorsun? Belki Lily'yi kaçırıp onunla evlenmeyi?"

Hiçbir şey söylemedim. Ben de Luca'ya yumruk atmak istedim ama bu kesinlikle tabutuma çivi çakmak olurdu.

"Luca, lütfen. Babamla konuşamaz mısın?"

"Onunla konuş ve ona ne söyle?" Luca hırladı. "En iyi askerimin kızını becerdiğini ve onu kendisi için istediğini mi? Liliana'yı korumak için ettiğim yemini bozduğumu ve şimdi onurunu kaybettiğini mi? Bu çok *hoşuna* gidecek."

"Hayır, ama ona Gianna ve benim kız kardeşimizi New York'ta yanımızda istediğimizi ve eğer kabul etmezse onu Famiglia'dan biriyle evlendirmeyi düşünebileceğini söyleyebilirsin. Kim olduğunu hemen söylemek zorunda değilsin. Bu bize bir şeyler düşünmek için zaman verir."

"Ben karışamam. Bu beni ilgilendirmez. Ve eğer baban Liliana'yı Brasci'ye çoktan söz verdiyse, fikrini değiştirmeyecektir. Bu onu kötü gösterir ve Brasci'yi gücendirir."

"Ama bir şeyler yapmalıyız!" Aria haykırdı.

"Bunun için savaşa girmeyeceğim!" Luca tısladı.

Onu anladım. O sadece Famiglia'yı düşünmek zorundaydı. Ama ben düşünmek zorunda değildim.

Liliana

Telefonun almasıyla uyandım. nce babamla sonra da Romero'yla yaptığım konuşma yavaş yavaş zihnimde canlandı. Gözlerim gömme dolaptaki seyahat çantama doğru kaydı, sessizde olduğunu hatırlamadan önce yine Romero'nun aradığını düşündüm ve umdum. Hayal kırıklığı bir kez daha üzerime çöktü. Kafam karışmış ve ağlamaktan bitkin bir halde doğruldum. Komodinin üzerindeki saat bana saatin henüz 10 olduğunu söylüyordu. Sabit telefonun olduğu masama doğru yürüdüm ve telefonu açtım. Arayan Aria'ydı. oktan duymuş olmalıydı. Babam iyi haberi vermek için onu aramış mıydı?

Telefonu ben açtım. "Merhaba Aria," diye mırıldandım. Ağladığımı saklamam mümkün değildi. Aria bu sesi tanıyordu.

"Oh, Lily. Yeni duydum. Çok üzüldüm. Buna inanamıyorum."

"Babamın bundan kurtulmasına izin vermeyeceğiz. Bir yolunu bulacağız," diye bağırdı Gianna arka planda. Onlar birlikteydi, sevdikleri kocaları vardı ve ben burada asla sevemeyeceğim yaşlı bir adamla sıkışıp kalacaktım. İşler nasıl bu kadar ters gitmiş olabilirdi?

"Babam seni aradı mı?" Sesim tercih ettiğim duygusuzluğun bir kısmını geri kazanarak sordum.

"Hayır, yapmadı. Romero sayesinde öğrendik."

"O sana söyledi."

"Evet, öyle yaptı," dedi Aria yavaşça. "Ona bir şey söyleyen diğer askerlerden birine saldırdı, bu yüzden Luca onunla konuştu ve olayı çözdü."

"O adama neden saldırdı?"

"Ne düşünüyorsun? Çünkü senin Basci'yle evlenmeni istemiyor," dedi Aria usulca. "Son bir saattir seni aramaya çalışıyor ama sen açmadın. Burada neredeyse çıldıracaktı. Seninle konuşmak istiyor."

"Orada seninle mi?"

"Evet. Şimdi telefonu ona vereceğim, tamam mı?" Korku boğazımı sıktı.

"Tamam."

"Lily," diye mırıldandı Romero telefonda. Sesi artık hiç de mesafeli değildi. Sert bir nefes aldım ve gözyaşlarımın yüzümden aşağı aktığını hissettim.

"Lily?"

Sertçe yutkundum. "Başka biriyle sözlendiğim için artık benimle bir şey yapmak istemediğini sanıyordum."

"Hayır, asla. Olması gerektiği gibi tepki vermediğimi biliyorum. Ben... Babanın seni o yaşlı piç kurusuna satmak istediğini söylediğinde çok kızmıştım. Oraya uçup onu öldürmek istedim. Öfkemi senden çıkarmak istemedim, bu yüzden onu geri itmeye çalıştım."

"Tamam," diye fısıldadım.

"Hâlâ kaçmak istiyor musun?"

Evet, her şeyden çok. "Bu savaş anlamına gelir. Bunu kendiniz söylediniz."

"Umurumda değil. Senin için savaşı

bile göze alırım." "Luca bunu

söylediğini duymak için orada mı?"

"Hayır, değil."

"Seni duyabilseydi öldürürdü."

"Kız kardeşlerin de senin için savaşı göze alırdı."

Bundan hiç şüphem yoktu. Özellikle Gianna, ama daha makul olan Aria bile beni korumak için her şeyi yapardı ve beni en çok korkutan da buydu. Fabiano yakında mafya işlerinin ortasında kalacaktı. Ruslarla olan savaş son yıllarda daha da kötüye gitmişti ve muhtemelen ben bunun yarısını bile bilmiyordum. Eğer New York ve Chicago

birbirleriyle tekrar savaşmaları, değer verdiğim biręok insanın hayatına mal olabilirdi.

"Yarın onunla buluşmam gerekiyor."

"Onunla yalnız kalmanı istemiyorum, Lily."

"Ama ya bana sorarsa ve babam 'evet' derse?"

"Sen onurlu bir İtalyan kızsın, bu kartı oyna. Onunla yalnız kalacağından endişelenmem gerekirse, bir sonraki uçuşu ayırtacağım ve yarın orada olacağım. Hay sikeyim. Sadece bunu yapmak ve onu öldürmek istiyorum."

Yapabilmesini dileyerek hafifęe gülümsedim. Onun yanımda olmasından, kollarını etrafımda hissetmekten başka bir şey istemiyordum. "Ben artık onurlu bir kız değilim. Belki babama söylersem bu evlilikten kurtulabilirim."

"Seni öldürebilir. Baban Gianna'yla yaşadığı o olaydan beri çok dengesiz."

"Belki de bu, o adamla evlenmekten daha iyi olur."

"Böyle bir şey söyleme. Bir şeyler buluruz. dışarı."

O göremese de başımı salladım. Ona inanmak istiyordum. "Biliyorum," dedim sessizce.

"Aria yarın sabah babanı arayacak ve kararlılığı hakkında bir fikir edinecek."

"Onu bundan vazgeçirebileceğini sanmıyorum. Luca hakkımızdaki her şeyi biliyor mu?"

"Evet, en azından durumu değerlendirmek için bilmesi gereken her şeyi."

Yanaklarım alev alev yanıyordu ama Romero haklıydı. Bir şeyler yapabilmesini istiyorsak Luca'ya gerçeği söylememiz gerekiyordu. "Çok mu kızgındı?"

Romero bir an sessiz kaldı. "Mutlu değildi. Matteo'ya yumruk attım, bu da pek yardımcı olmadı."

"Matteo'ya vurdun mu? Neden vurdun? Aria'nın başka bir askere saldırdığını söylediğini sanıyordum."

"İkisini de yaptım," diye itiraf etti Romero. "Kendimi gerçekten kaybettim."

"Lütfen benim yüzümden başını belaya sokma. Zarar görmeni istemiyorum, söz ver bana." "Söz veriyorum" demeden önce bir an daha sessizlik oldu.

Ama bunun tutabileceğinden emin olmadığı bir söz olduğunu hissediyordum. Eğer Famiglia'nın Consigliere'i Matteo'ya çoktan saldırdıysa, bu iyiye işaret değildi.

"Yarın Brasci ile görüştükten sonra beni ara. Senden haber alamazsam çıldıracağım. Ve hiçbir şey denemesine izin verme. Buna kesinlikle hakkı yok. Haddini aşarsa, sana yan gözle bile bakarsa onu öldürürüm."

"Beladan uzak duracağına söz vermemiş miydin?"
Gönülsüzce şaka yaptım.

"Deneyeceğim, ama yarın gergin olacağım, o kadar.
Elbette."

Vedalaşıp telefonu kapatmadan önce birkaç önemsiz şey hakkında konuştuk. Telefonu göğsüme bastırdım. Yavaşça yatağa uzandım. Romero'nun beni hâlâ istiyor olması içimi rahatlatmıştı ama aynı zamanda öldürülmesine neden olacak bir şey yapmasından da korkuyordum. Luca Romero'yu çok seviyordu ama aynı zamanda Capo'ydu ve adamlarını hizada tutması gerekiyordu. Eğer Romero Famiglia'ya alenen zarar verecek bir şey yaparsa, Luca'nın onu ağır bir şekilde cezalandırmaktan başka çaresi kalmayabilirdi. Bunun olmasına izin vermezdim.

İki saatten fazla zor uyudum. Chicago'daki ilk gecemin kolay geçmeyeceğini biliyordum ama bu kadar korkunç olacağını tahmin etmemiştim.

Gözlerimin altında koyu gölgeler vardı ve onları kapatmaya zahmet etmedim. Ceset gibi görünürsem belki Benito benimle evlenmemeye karar verirdi. Aşağı inmeden önce kot pantolonumu ve gömleğimi giydim. Fabi ve babam çoktan masaya oturmuş kahvaltı ediyorlardı. Ben yokken de aynı şeyi yapıp yapmadıklarını merak ettim. "Ne zamandan beri Cumartesi günleri bu kadar erken kalkıyorsun?" Karşısındaki sandalyeye otururken Fabi'ye sordum.

Fabi'nin yerine Baba, "Okulu olmaması tembellik etmesi gerektiği anlamına gelmez," diye cevap verdi. Fabi çatalını meyvesine sapladı, sanki babasının gelmesini istemiş gibi bir hali vardı.

"Yakında göreve başlayacak mı?"

Babam kahvesini bıraktı. "Bunun seni ilgilendirmediğini çok iyi biliyorsun."

Ellerimi masanın altında yumruk yaptım. Bir sonraki sözlerimde boğazım düğümlendi. "Benito Brasci ve kızı ne zaman gelecek?"

"Altı civarı. Sana onlarla akşam yemeği yiyeceğimizi söylemiştim." Gözleri kısıldı. "Umarım bu gece onu giymek niyetinde değildir. Kokteyl elbiselerinden birini al ve saçlarını açık bırak. Benito böyle tercih ediyor."

Kelimelerle ifade edemeyecek kadar sersemlemiş bir halde birkaç kez göz kırptım. Fabi çatalını bir çınlamayla düşürdü.

"Ve yemek yemelisin. Tekrar bayılmanı istemiyorum. Bu gece önemli," diye devam etti Peder etkilenmeden.

Bir Danimarkalıya uzandım ve ağzıma birkaç parça attım ama onları tutabileceğimden emin değildim.

"Tanrı aşkına, Liliana, yemeğini karıştırmayı bırak."

"Onu rahat bırakın!" Fabi bağırdı.

Babam da ben de donup kaldık.

"Az önce ne dedin sen?" Babam tehlikeli bir sesle sordu
Ses.

Fabi ters ters baktı ama sonra gözlerini indirdi. "Neden onu rahat bırakmıyorsun? Ona davranış şeklinden hoşlanmıyorum."

"Beni eleştirmene izin vermeyeceğim, Fabiano. Çeneni kapalı tutmayı öğrensen iyi olur yoksa Outfit'in bir parçası olduğunda başın büyük belaya girecek. Anladın mı?"

Fabi başını salladı ama dudaklarında ince beyaz bir çizgi vardı.

Tadı hiçbir şeye benzememesine rağmen kalan Danimarka yemeğimi zorla yedim. Babam gazetesini aldı ve gazetenin arkasında kayboldu.

Fabi ve ben konuşmaya çalışmadık. Ve gerçekten
söylenecek ne kalmıştı ki?

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Liliana

Geçen yılki Noel partisinde giydiğim elbiseyi seçtim. Yüksek kesimli yakası ve dizlerime kadar uzanan etek ucuyla diğer elbiselerimden daha mütevazıydı. Yine de o akşam için istediğimden daha vücuda oturan bir elbiseydi. Babamın söylediği gibi, Benito için çekici olma fikri beni çok korkutsa da saçlarımı omuzlarıma kadar indirdim. Babam yüksek topuklu ayakkabılar hakkında bir şey söylemediği için babet giymeye karar verdim.

"Liliana, neden bu kadar uzun sürdü? Misafirlerimiz her an gelebilir. Buraya gel!"

Derin bir nefes aldım ve odamdan çıktım. Her şey yoluna girecekti. Eğer bugünü atlatırsam, Romero beni bu evlilikten kurtarmanın bir yolunu bulacaktı. Her şey yoluna girecekti. Merdivenlerden inerken bu sözleri tekrar tekrar söyledim ama yine de boğazım düğümlendi. Fabi düzgün lacivert bir takım elbise giymiş ve kravat takmıştı ama yüz ifadesi somurtan bir gencin yüz ifadesiydi.

Babam da iş kıyafeti giyerdi ama neredeyse her zaman giyerdi. Kıyafetimi eleştirel bir gözle inceledi. "Farklı bir elbise seçmeliydin ama şimdi iş görür. Tekrar üstünü değiştirmen için vaktimiz yok."

Merdivenlerde durakladım. Öfke yine içime doldu, öncekinden daha şiddetli. Kapı zili çaldı ve muhtemelen yüzüme bir tokat yememe neden olacak bir şey söylememi engelledi. Babam kapıya gidip açmadan önce Fabi'ye ve bana uyarıcı bir bakış attı.

Tırabzandaki parmaklarım acıyla gerildi.

"Benito, seni gördüğüme sevindim. İçeri gel, içeri gel. Akşam yemeği bizim için hazır. Aşçımıza harika bir rosto hazırlattım," dedi babam, sadece önemli kişilere karşı kullandığı aşırı dostane bir tavırla, kesinlikle ailesine karşı değil.

Merdivenlerden koşarak çıkıp odama saklanmamak için kendimi zor tuttum. Artık çocuk değildim. Bu durumu zarafetle ele alacak ve sonra da bu evliliği durdurmak için elimden geleni yapacaktım. Bir yolu olmalıydı.

Ama ya olmasaydı?

Son birkaç basamağı indim ve yan tarafta durdum.

Fabi.

Babam Brasci ve kızını içeri almak için kapıyı daha geniş açtı. Nefesimi tuttum. Ve müstakbel kocam giriş salonuna girdiğinde, tiksinti beni ele geçirdi.

Uzun boylu ve zayıftı, ağarmış kahverengi saçları babamla aynı şekilde geriye taranmıştı ama babamınki dolgundu, Benito'nunki seyrelmiş ve kafa derisi ortaya çıkmıştı. Cildi solaryumda geçirdiği uzun saatler yüzünden bronzlaşmış ve neredeyse deri gibi görünmeye başlamıştı. Yaşlı görünüyordu. Koyu renk gözleri bana dikildi ve dudaklarında bir sırıtış belirdi.

Benito'nun bakışları tenimde gezinen sümüklüböcekler gibiydi, vücudumun her santimetresinde geziniyor, beni şimdiden onun olarak işaretliyordu. Bunu bir balçık gibi silmek istedim. Gözlerim onun yanındaki, benden biraz daha büyük olan ve yüzünde çaresiz bir teslimiyet ifadesi bulunan kıza kaydı. Benden daha iyi durumda değildi. Babamla evlenecekti. Gözlerimiz buluştu. Onun gözlerinde bir suçlama var mıydı? Belki de babamla kendi babası arasındaki anlaşmanın sebebinin ben olduğumu düşünüyordu. Onu suçlayamazdım bile. Bu konuda her şey çok adaletsiz hissettiriyordu.

Babam yanlarına gelmemi işaret etti. Varlığımın her zerresi buna karşı olsa da onlara doğru süründüm. Fabi birkaç adım arkamdaydı. Onlara ulaştığımda

Babamın yanında, elini belime koydu ve gururlu bir gülümsemeyle "Bu benim kızım Liliana" dedi.

Benito başını eğdi ama bakışları hiç kesilmedi. Açıkça uygunsuz bir şey yapmıyordu ama nedense bakışları kişisel alanımı işgal ediyormuş gibi hissettiriyordu. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedikten sonra bana doğru yaklaştı ve yanaklarımdan öptü. Donakaldım ama onu itmedim. Bunu yapsaydım babam muhtemelen beni öldürürdü.

"Ve Fabiano," dedi Benito, acı bir şey tatmış gibi görünen kardeşime bakarak.

Benito kızını öne doğru salladı. "Bu Maria."

Babam da onu yanağına bir öpücük kondurarak selamladı ve neredeyse kusacaktım. Maria tekrar bana doğru baktı. Çok... boyun eğmiş görünüyordu. Ama babamla tekrar karşılaştığında ona bir gülümseme verdi. Bana sahte göründü ama babam onun tepkisinden memnun görünüyordu. Göğsünün gururla kabardığını görebiliyordum.

Babam başıyla yemek odasını işaret etti. "Hadi yemek yiyelim. Bu bize konuşma fırsatı verir."

Babam Maria'ya tutması için elini uzattı ve o da tereddüt etmeden tuttu. Ne olacağını biliyordum. Ama onun yerine

Benito elimi tutarak avucunu belime koydu. Neredeyse ondan kaçacaktım ama kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. Yine de gülümseyemedim.

Yemek odasına girdik ve sonunda sandalyeme çöktüğümde Benito'nun dokunuşundan kurtulmanın rahatlığıyla neredeyse ağlayacaktım. Yine de yanıma oturdu. Babam ve Benito kısa süre içinde sohbete daldılar ve Maria ile ben garip bir sessizlik içinde oturmak zorunda kaldık. Babalarımız hemen yanımızda otururken ona önemli bir şey soramıyordum. Zihnime daldım ama arada bir gözlerim yanımdaki puro dumanı kokan adama kayıyordu.

Tek düşünebildiğim Romero'yla birlikte New York'a dönmek istediğimdi.

"Kızlar neden gidip kanepeye oturmuyorsunuz, böylece iş konuşabiliriz?" Babam beni düşüncelerimden kopararak sordu.

Sandalyemden kalktım ve Maria'yı oturma alanına doğru yönlendirdim. Yan yana oturduk ve yine garip bir sessizlik başladı. Boğazımı temizledim. "Burada evliliklerimizi planlayan babalarımızla oturuyor olmamız garip, değil mi?"

Maria beni dikkatle izledi. "En iyisini istiyorlar bizim için."

Neredeyse homurdanacaktım. Sesi papağan gibiydi. Bu kelimeleri onun ağzına babası mı koymuştu? "Buna gerçekten inanıyor musun? Baban olabilecek bir adamla evleneceksin. Bu senin için nasıl en iyisi olabilir?"

Bakışları yine babalarımıza doğru kaydı. Çok iyi davrandığı kesindi. Beni endişelendiren, nasıl bu kadar dikkatli olabildiği idi. Babası bu kadar katı mıydı? Belki de şiddet uyguluyordu?

"Consigliere'in karısı olacağım. Bu iyi bir şey."

Vazgeçtim. Belli ki benimle dürüstçe konuşmuyordu ya da beyni o kadar iyi yıkanmıştı ki söylediklerinde gerçekten ciddi idi. "Evet, bu kesinlikle büyük bir başarı." Onu terslemek istememiştim ama sinirlerim düşünceli olamayacak kadar yıpranmıştı. Ama alaycılığımı anlamadı. Babalarımıza doğru bakış atmakla meşguldü.

Babam sandalyesinden kalktı. "Neden bir dakikanı ayırıp Benito ile konuşmuyorsun Liliana? Ben de Maria'yla konuşayım."

Bu istediğim son şeydi. Benito bana doğru yürüdü ve panik başladı. Nereye gidecektik? Onunla yalnız kalmak istemiyordum. Romero'nun sözleri aklımdan geçti. Ben saygın bir İtalyan kıızıydım, en azından onların bildiği kadarıyla. Babam ve Maria birlikte yemek masasına oturdular ve Benito da kanepede yanıma oturdu. En azından onunla yalnız kalmayacaktım.

Hatta aramızda bir boşluk bıraktı ama yine de benim zevkime göre fazla yakındı. Kıyafetlerindeki ve nefesindeki puro kokusunu alabiliyordum ve dizi dizimden sadece üç santim uzaktaydı. Görüşümün tünelleştiğini hissedebiliyordum. Tanrım, yanımda oturduğu için panik atak geçirmiyordum, değil mi? Benimle gerçekten evlendiğinde ne olacaktı? O zaman yanımda oturmaktan daha fazlasını yapacaktı. Ne yapacağımdan ya da ne söyleyeceğimden emin olmadan dümdüz önüme baktım. Beni izlediğini hissedebiliyordum.

"Çok çekici bir kızsın," dedi. Elimi tuttu ve dudaklarına götürdü. Tepki bile veremedim, çok şaşırmıştım. Dudakları tenime değdiğinde kendi içime gömülmek istedim. Partilerde birçok erkek elimi öpmüştü ama nedense bu daha kötüydü.

"Teşekkür ederim," diye boğuldum.

"Baban sana düğün tarihimizi söyledi mi?
henüz?"

Bir randevu mu vardı? Bunu daha dün öğrenmiştim.
Nasıl şimdiden bir randevu olabilir? Sessizce başımı salladım.

"Bundan dört hafta sonra. 20 Ekimth . Baban beklemek
istemedi ve ben de aynı fikirdeyim. Düğünümüzden bir hafta
önce Maria ile evlenecek."

Ona baktım, sonra da Maria'ya sanki yemek istediği bir
şeker parçasıymış gibi bakan babama. Hasta olacaktım. Her an
yemeğim tekrar gündeme gelebilirdi.

"Liliana, dinliyor musun?" Benito'nun ses tonunda
biraz sabırsızlık vardı ve gözlerinde daha az nazik bir şey
parlıyordu.

Titredim. "Özür dilerim. Sadece şaşırdım." Şaşırdın
mı? Şaşırmak mı? Tanrım, şaşkınlık duygularımı anlatmaya
yetmiyordu bile. Eğer zaten bir randevu varsa, Romero babamı
onun yerine kocam olarak kendisini seçmeye nasıl ikna
edebilirdi? İkna edemezdi. Saf değildim. Babam

asla kabul etmedi. Maria'yı istiyordu ve onu elde edebilmesi için beni Benito'ya satması gerekiyordu.

Benito gülümsedi ama nedense bu onu daha da korkunç gösterdi. Belki de bu benim hayal gücümdü. "Tabii ki kısa bir süre kaldı ama insanlar düğünlerimizi kaçırmak istemeyecek, bu yüzden büyük bir ziyafet çekeceğimize eminim."

Başımı salladım. Bileğimi sıktım, nabzımı hissettim ve nabzımı bulduğuma şaşırdım. Kendimi o kadar uyuşmuş hissediyordum ki, ölmüş bile olabilirdim.

Benito davet etmemiz gereken konuklardan ve servis etmemiz gereken yemeklerden bahsetti ama odaklanamıyordum. Romero'yla konuşmam gerekiyordu. Benito dizime dokundu ve düşüncelerimden sıyrıldım.

"Çok gerginsin," dedi suçlayıcı bir şekilde. Elini dizimden çekmedi.

"İyi anlaşmanıza sevindim," dedi babam arkamızdan yanımıza gelirken, Maria da uslu bir köpek gibi birkaç adım arkasından geliyordu. Babamı gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Benito elini dizimden çekti ve hızla ayağa kalktım. Kendimi kaybetmeden önce uzaklaşmam gerekiyordu.

Neyse ki Benito ve kızı kısa bir süre sonra ayrıldılar.

Bu.

Babam onların ardından kapıyı kapatırken inanılmaz derecede memnun görünüyordu. Bana döndüğünde gülümsemesi düştü. "Bana öyle bakma. Benito önemli bir adam. Çok sayıda sadık askeri olan en etkili Yüzbaşılarımızdan biri. Onun bizim tarafımızda olması çok önemli."

"Aria ile gelinlik alışverişine gidebilmek için New York'a geri dönebilir miyim?" Kendimi kötü hissetmeme rağmen Gianna'dan bahsetmedim ama babamın tekrar sinirlenmesini göze alamazdım. Ve kesinlikle ona Gianna'nın uçuşunu hatırlatmak istemiyordum.

Babam güldü. "Burada alışveriş yapabilirsin. Chicago'dan bir daha ayrılmana izin vermeyeceğim. Yapacak çok şey var ve seni gözümün önünden ayırırsam aptalca bir şey yapmayacağına güvenmiyorum. Sen ve Gianna'nın çok farklı olmadığınızı biliyorum. Bunu mahvetmene izin vermeyeceğim. Benito'yla evleneceksin."

Odama döndüğümde titreyen parmaklarımla Romero'nun numarasını çevirdim. İlk çalmadan sonra açtı. "İyi misin?" diye sordu hemen.

"Düğün dört hafta sonra."

"Siktir," diye homurdandı Romero. Bir şeye vurduğunu ve ardından bir şeyin kırılma sesini duyabiliyordum. Romero her zaman çok kontrollü görünürdü. "Baban aklını kaçırmış. Buna izin vermeyeceğim. Consigliere olması umurumda bile değil."

"Lütfen sakın ol." Bir yanım beni ne kadar önemseydiğini gösterdiği için öfkesinden zevk alıyordu ama diğer yanım duygularıyla hareket ederse karşılaşabileceği sonuçlardan korkuyordu.

"Nasıl bu kadar sakın olabiliyorsun Lily? Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?"

"Elbette," diye fısıldadım. "Peki ya Aria ve Luca? Bir şey yapabilirler mi?"

"Bilmiyorum. Aria babanla konuşuyor. Şimdi."

"Güzel," dedim gönülsüzce ama bunun bir faydası olmadığını biliyordum.

Babam kararlı görünüyordu.

"New York'a dönmenize izin verilecek mi?"

"Hayır, babam Chicago'dan ayrılmamı istemiyor. Düğüne kadar bana göz kulak olmak istiyor."

"Lanet olsun. Luca'yla konuşacağım. Bir yolunu buluruz."

"Tamam," diye fısıldadım.

"Seni kaybetmeyeceğim Lily. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Yemin ederim."

"Biliyorum."

"Luca ile konuştuktan sonra seni arayacağım."

"Tamam." Sesim bozuk plak gibi çıkıyordu. Telefonu kapattım ve yatağıma bağdaş kurup oturdum. Romero tekrar arayana kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Hemen telefonu açtım. Garip bir şekilde sakindim.

"Ve?" Dedim.

Romero sert bir nefes verdi ve her şeyin bittiğini anladım. İçimi derin bir hüznün kapladı. "Baban bu düğünü gerçekleştirecek. Aria onu vazgeçirmeye çalıştı ama çok sinirlendi ve onu Outfit'i zayıflatmaya çalışmakla suçladı. Onu bu işe karışmaması konusunda uyardı yoksa bunu Outfit'e bir saldırı olarak görecektir ve Dante'ye bizimle ilişkisini kesmesini tavsiye edecekti."

"Yani bu düğünü durduracak hiçbir şey yok."

"Yarın Chicago'ya uçup seni alabilirim. Babanın adamlarının beni durdurabileceğinden şüpheliyim."

"Peki sonra?"

"O zaman bir yolunu buluruz."

"New York'a dönebilir miyiz? Luca bizi korur mu?

Bize mi?"

Romero uzun bir süre sessiz kaldı. "Luca bu yüzden savaşı göze almaz. Tek başımıza kalırız."

"Bu Luca'nın bizi de avlayacağı anlamına mı geliyor?"

Romero iç çekti. "Lily, bunu başarabiliriz. İkimizi de güvende tutabilirim."

Bundan hiç şüphem yoktu ama bu nasıl bir hayat olurdu? Aria ve Gianna'yı bir daha asla göremeyecektim, Fabi'yi bir daha asla göremeyecektim, New York ya da Chicago'ya asla dönemeyecektim ve hep korku içinde yaşamak zorunda kalacaktık.

"Aria ile konuşabilir miyim?"

"Elbette. Sorun nedir, Lily? Birlikte kaçmamızı istediğini sanıyordum."

"Ben yaptım. Seviyorum. Ama sen Famiglia'yı seviyorsun ve Luca'yla kardeş gibisiniz. Kaçarsan tüm bunları kaybedersin."

"Sen buna değersin."

Bunun doğru olduğundan emin değildim. "Şimdi

Aria'yla konuşabilir miyim?" "Tabii. Sonra tekrar

konuşuruz, tamam mı?"

"Tamam," dedim.

Telefonun diğ er ucundan Aria'nın sesi duyuldu. "Ah Lily, bu tam bir karmaşa. Nasılsın?"

"Düş yormuş m ve düş ş m  durduracak hiçbir şey yokmuş  gibi hissediyorum," diye itiraf ettim.

"Düş mene izin vermeyeceğ iz, Lily. Luca'yı fikrini değ iştirmeye ikna edeceğ im. Sen benim kardeşimsin. Hayatının geri kalanında mutsuz olmana izin vermeyeceğ im. Luca beni seviyorsa, sana yardım edecektir."

"Savaş riskini almak istemediğ ini söylüyor. Benito ile evlenmezsem Dante'nin gerçekten bir savaş başlatacağ ını mı düşünüyor?"

"Eğ er Romero'yla birlikte olmak için kaçarsan, babam bunu Famiglia'nın bir saldırısı olarak algılayacak ve Dante'yi misilleme yapmaya ikna edecektir. Savaş  ıkar. Hem Luca hem de Dante g    g  stermek zorunda. Adamları onlardan bunu bekliyor. Yıllar süren işbirliğ ine rağ men New York ve Chicago hala birbirlerinden hoşlanm yor."

"Romero kendi başına hareket etmeye ve beni Chicago'dan götürmeye karar verirse Luca ne yapar?"

"Bilemiyorum. Chicago ile savaştan kaçınmaya gerçekten kararlı. Bunu yapmak için Romero'ya

Capo'sunun izni olmadan hareket eden bir hain ve Outfit'i mutlu etmek için Romero'yu avlamak zorunda kalacak ve..." Sesi kesildi.

"Ve o n u öldür," diye tamamladım. "Bunu yapabilir mi? Romero'yu gerçekten öldürebilir mi?"

"Bunu yapacağını sanmıyorum," dedi Aria. "Ama onu Outfit'e teslim edebilir."

"Bu aynı zamanda Romero'nun ölümü anlamına da gelir."

"Luca'yla konuşacağım. Beni seviyorsa bunu yapmaz. Gianna da Matteo'yla konuşacak. Ne pahasına olursa olsun sana yardım edeceğiz Lily. Bunun savaş anlamına gelmesi umurumda değil."

"Fabi yakında Outfit'in bir parçası olacak. Romero, Luca ve Matteo'ya karşı savaşmak zorunda kalabilir. Pek çok kişi ölecek ve Ruslar şanslarını kullanıp bizden daha fazlasını öldürebilirler."

"Rusların şehrin bazı bölümlerini ele geçirmesi umurumda değil.

Bu tamamen parayla ilgili. Hepimizin mutlu olmasını istiyorum."

"Ama mutlu olabilir miyiz? Ya Dante ve Outfit Luca'ya suikast düzenlemeye çalışırsa? New York ve Chicago savaş halindeyken bu daha önce de olmuştu."

Aria sessizdi. Luca'yı seviyordu. "O noktaya gelmeyecek

Bu."

"Bunu bilemezsin." Sessiz kaldık.

"Romero'ya telefonu tekrar vermemi ister misin?" Aria bir süre sonra sordu.

"Evet." Hareket ettiğini duyabiliyordum ve sonra Romero diğer uca geri döndü.

"Peki Aria'yla her şeyi konuştunuz mu?" "Konuştuk.

Aria Luca ile tekrar konuşacak."

"Fikrini değiştirmeyecektir. Ve kararlı olmakta da haklı. Famiglia'yı düşünmesi gerekiyor" dedi.

"Famiglia umurumda değil ama sen umurundasın."

"Benim için endişelenme. Seni Benito Brasci'den kurtaracaksa seve seve ölürüm."

Bu tam da korktuğum şeydi. "Böyle söyleme. Benim hayatım seninkinden daha değerli değil. Onunla evlenmek bir ölüm cezası değil."

"Onunla şimdi evlenmek istiyor musun?" Romero sertçe sordu. Çok gergindi. Keşke ona dokunabilseydim ve sakınleştirebilseydim.

"Tabii ki hayır, ama hayatını riske atmanı istemiyorum."

"Başka yolu yok, Lily. Ama endişelenme. Bunu daha önce de yaptım."

Olduğunu biliyordum ama bu farklıydı. Kaçışımla ilgili ayrıntılı planlar için ertesi gün onu arayacağıma söz vermeden önce birkaç dakika daha konuştuk.

Telefonu kapattıktan sonra, ihtiyacım olan cevapları verebilecekmiş gibi yatağımın karşısındaki beyaz duvara uzun süre baktım.

En sevdiğim insanlar beni güvende tutmak, sevgisiz bir evlilikten kurtarmak için her şeyi riske atarlardı, ama ne pahasına?

Romero'nun sesi sanki her şeyini kaybedebileceğini hiç umursamıyormuş gibi geliyordu. Famiglia'yı sevdiğini, onun bir parçası olmaktan gurur duyduğunu biliyordum. Bu hayatı seviyordu ama bu evlilikten kaçmama yardım ederse hayatı geride bırakmak zorunda kalacaktı. Luca savaşı göze alamazdı. Halkı isyan ederdi. Romero'dan vazgeçip onu Outfit'e teslim etmekten başka çaresi kalmazdı. Aria bana yardım etmesi için Luca'ya şantaj yapmaya kalkarsa evliliğini mahvedebilirdi. Kendisine ihanet ettiği için onu bir kez affetmişti ama bunu bir daha yapar mıydı?

Kendi mutluluğum için herkesin mutluluğunu riske atabilir miyim?

Biri kapıma vurdu ve ardından babam hiçbir uyarıda bulunmadan içeri girdi. Hemen ayağa kalktım. Yüz ifadesi gök gürültüsünü andırıyordu. "Kız kardeşine ne söyledin? O ve Luca neden ailemize karışmaya çalışıyor? Gerçekten de evliliğinizle ilgili fikrimi değiştirebileceklerini mi düşündün?"

"Yardım etmek istiyorlar çünkü benim için endişeleniyorlar."

"Umurumda değil!" diye kükredi. "Benito'yla evleneceksin, o kadar."

"Yapamam," dedim

umutsuzca. "Yapabilirsin

ve yapacaksın."

"Artık bakire değilim. İnsanların öğrenmesini istemiyorsan Benito'yla evlenmeme izin veremezsin!" Ağzımdan kaçırdım.

Babam hışımla bana doğru geldi, kollarımdan tuttu ve beni duvara doğru itti. Çarpmanın etkisiyle başımın arkası zangırdadı.

"Ne dedin sen?" diye hırladı.

Tehditkâr yüzüne bakakaldım.

Görüşüm bulanıklaşana kadar beni sertçe sarstı. Birden Fabi odaya daldı. Babamın kolunu yırttı,

Beni kurtarmaya çalışıyordu ama babam saldırdı. Fabi yere düştü, yüzü acıyla parlıyordu.

"Odana geri dön evlat. *Hemen*, yoksa yemin ederim seni pişman ederim."

Babamın tutuşu yüzünden kollarım acıyordu ama Fabi'ye küçük bir baş selamı verdim. Gitmesini istedim. Benim yüzümden başını belaya sokmasına gerek yoktu. Fabi ayağı kalkmaya çalıştı ve bir anlık tereddüitten sonra topallayarak odamdan çıktı. Gözden kaybolduğunda babam bana döndü.

Titredim.

"Bana doğruyu söyle."

Konuşamadım. Bir şey söylediğim için pişmanlık duyuyordum. Babam gerçekten beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu.

Yüzüme sert bir tokat attı ama beni bırakmadı. "Kimdi o? Seni küçük bir fahişeye dönüştüren kimdi? Famiglia'dan biri, değil mi?"

Gözlerim yaşardı ama ağlamadım. Babama gerçeğı söyleyemezdim. "Hayır," dedim çabucak. "Onunla bir kulüpte tanıştım, tanıdığın biri değil."

"Söylediğin tek kelimeye bile inanmıyorum, seni iğrenç sürük. Ve bunun bir önemi yok. Benito'yla

evleneceksin ve

Düğün gecende korkmuş küçük bir bakire gibi çılgık at ki masumiyetinden şüphe etmesin. Yemin ederim, eğer bunu benim için mahvedersen, vücudundaki her kemiği kırarım." Beni bıraktı ve geri çekildi, gözleri nefret doluydu. "Ve eğer bu düğünden kaçmaya çalışırsan, hatta belki de kız kardeşlerinden yardım istersen, inan bana, Outfit ve Famiglia arasındaki savaş sadece başlangıç olur. Seni ve kız kardeşlerini bizzat avlayacağım ve sonra seni kimin becerdiğini bulup o pisliğin derisini canlı canlı yüzeceğim. Anladınız mı?"

Sarsıntılı bir şekilde başımı salladım. Babam yüzüme tükürecekmiş gibi baktı. Onun yerine topuklarının üzerinde döndü ve dışarı çıktı.

Yere yığıldım. Artık her şey gerçekten bitmişti. Sırf Benito ile olan evliliğimden kurtulmak istediğim için babamın sevdiğim herkesi incitmesine izin veremezdim. Babamın nefret dolu gözlerinin görüntüsü beynime kazınmış gibiydi.

Benito'yla evlenirsem, Outfit ve Famiglia birlikte çalışmaya devam eder. Fabi daha güvende olacaktı, herkes daha güvende olacaktı. Kız kardeşlerimi ve Fabi'yi en azından ara sıra görebilecektim ve Romero Luca için çalışmaya devam edebilecekti. Beni unutup başka birini bulacaktı.

Peki ya ben? Belki işler o kadar da kötü olmazdı. Benito'yu tanıımıyordum bile. Belki de korkunç bir adam değildi. Ve değildi

Sanki mutluluğun tadını almamışım gibi. Romero'yla birlikte olmak inanılmazdı. Asla pişman olmayacağım ve her zaman değer vereceğim bir şeydi. Doğru şeyi yapmanın zamanı gelmişti. Maria kaderini kabulleniyordu. Benden önce pek çok kız kabul etmişti. Sevdiklerimi güvende tutmak için ben de yapmalıyım.

Kararımı verdiğimde önce rahatladım, sonra derin bir üzüntü hissettim. Uzandım ama uyku gelmedi. Annemin ölmeden önce gözlerindeki özlemi hatırladım ve bir gün benim gözlerimde de aynı bakışın olup olmayacağını merak etmekten kendimi alamadım.

Romero

Famiglia'ya karşı gelmeyi düşüneceğim hiç aklıma gelmezdi ama Lily'nin o adamla evlenmesine seyirci *kalamazdım*. O benimdi ve bunun böyle kalması için ne yapmam gerektiği umurumda değildi. Luca dün neredeyse bütün gün beni süzmüştü. Daha önce bana hiç gözlerinde gerçek bir şüpheyile bakmamıştı. Kabul etmeliydim ki bana artık güvenmediğini bilmek canımı acıtıyordu ve daha da kötüsü bana karşı temkinli olmakta sonuna kadar haklıydı. Onun emirlerine karşı gelecek, yeminimi bozacak ve bana ailem kadar, hatta belki de daha yakın olan insanlara ihanet edecektim. Luca ve Aria'nın çatı katına geldiğimde

Sabah Luca'nın bakışlarında beni kaybettiğini anladığını gördüm. Başka bir Capo daha kötüsünü önlemek için beni hemen o anda ortadan kaldırılabildi. Aria bana cesaretlendirici bir gülümseme verdi ama Luca'nın onu öpmeden gitmesi gözümden kaçmadı. Bu hiç olmamıştı ve kötüye işaretti.

En kısa zamanda Lily'yi aradım. Vazgeçene kadar telefon neredeyse iki düzine kez çaldı. Aria bana endişeli bir bakış attı. "Belki hâlâ Fabi ve babamla kahvaltı ediyordur."

Tekrar denemeden önce birkaç dakika bekledim. Bu sefer de cevap vermezse, bugün Chicago'ya bir uçak bileti ayarlayıp onu alacaktım. İçim rahatladı, Lily üçüncü zilden sonra telefonu açtı.

"Neredeydin? Seni daha önce aramaya çalıştım. Sen Tamam mı?"

"Ben iyiyim." Ses tonundaki kopukluk beni duraksattı. Sanki aramızda fiziksel ayrılığımızla ilgisi olmayan bir engel varmış gibi hissediyordum.

"Bunu yapmanın en iyi yolunu düşünüyordum ve sanırım mümkün olan en kısa sürede size gelmeliyim. Luca giderek daha fazla şüphelenmeye başladı, bu yüzden hızlı hareket etmeliyiz."

"Bence bunu yapmamalıyız."

"Neyi yapmamalıyız?" Dikkatlice

sordum. "Kaçmak."

"Kız kardeşlerinden ayrılmak istemediğini biliyorum ama belki Luca daha sonra bizi yanına alır. Aria fikrini değiştirebilir."

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Yani buraya gelip beni götürmeni istemiyorum. Ben kalacağım."

Duyduklarıma inanamadım. "Ne diyorsun sen? Benito'yla evlenmek istediğini mi? Buna bir saniye bile inanmam. O senin baban olabilir."

"Ama o önemli bir adam. Onu takip eden çok sayıda askeri var."

"Ne zamandan beri böyle bir şeyi önemsiyorsun?"

"Bunu her zaman önemsedim. Birlikte geçirdiğimiz zamandan keyif aldım Romero ama makul olmak zorundayız. Aramızdaki ilişki asla yürümez. Sen bir askersin ve benim de bir Consigliere'in kızı olarak yerine getirmem gereken bir görevim var. Hepimiz yapmak istemediğimiz şeyleri yapmak zorundayız."

"Baban ne halt etti? Bu hiç sana göre değil, Lily."

"Romero, lütfen. Bunu olduğundan daha zor hale getirme. Luca'ya karşı sorumlulukların var. Yeminini bozmanı istemiyorum."

"Yeminim umurumda değil."

"Ama yapmalısın!" dedi öfkeyle. "Buraya gelmeni istemiyorum. Aramızdaki her şey bitti Romero. Ben doğru olanı yapacağım ve Benito'yla evleneceğim. Sen de doğru olanı yapmalı ve Luca'nın emirlerine uymalısın."

Birden sinirlendim. "Peki aramızdaki neydi? Yaz için bir macera mı? Sıradan bir askerle sikişmenin nasıl olacağını merak mı ediyordunuz?"

Lily derin bir nefes aldı ve ben sert sözlerimden pişmanlık duydum ama onları geri alamayacak ya da özür dileyemeyecek kadar gururluydum. "Bir daha konuşamayız," dedi sessizce. Ağlıyor muydu? "Olanları unutmalıyız."

"Merak etme, yapacağım," dedim ve telefonu kapattım. Telefonumu fırlatıp attım. "Lanet olsun!"

Aria telaşla bana doğru koştu. "Ne oldu? Bir şey mi oldu? Lily?"

"Brasci'yle evlenmek istiyor." Aria donakaldı.

"Bunu o mu söyledi?"

Başımı salladım. Mutfağa doğru yöneldim. Bir fincan kahveye ihtiyacım vardı. Aria aceleyle peşimden geldi. "Başka ne dedi?"

"Fazla bir şey değil. Sadece Benito'nun iyi bir av olduğunu ve ikimizin de görevimizi yapmamız gerektiğini söyledi. Siktir et."

"Öyle demek istemedi, Romero. O seni seviyor. Muhtemelen sadece bizi korumak istiyor."

Artık emin değildim. Aria haklı olsa bile, belki Lily haklıydı. Hayatımı Famiglia'ya adamıştım. Sırf bir kadın yüzünden yeminimden vazgeçmemeliydim. Ben Yaratılmış bir Adam'dım ve önceliğim her zaman işim olmalıydı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Liliana

Romero'yla konuşmamdan otuz dakika sonra Aria beni aradı ve Benito'yla evlenme planımdan vazgeçirmeye çalıştı. Ama zaten benim yüzümden Luca'yla kavga ediyordu. Kendi bencil nedenlerim yüzünden evliliğini tehlikeye atmasına izin veremezdim. Benito'yla evlenecek ve bundan en iyi şekilde yararlanmaya çalışacaktım.

Sonraki birkaç hafta Valentina'yla gelinlik alışverişi, çiçek ve menü seçimi, önemli konukları bizzat davet etmek için arama gibi bir bulanıklık içinde geçti. Benito'yu sadece iki kez gördüm ve karşılıklı birkaç kelime ve yanaktan bir öpücükten fazlası için zaman yoktu. Bu ve endişelenemeyecek kadar meşgul olduğum gerçeği, aslında zorlukla katlanabildiğim bir adamla düğünümü hazırladığımı neredeyse unutmayı başardım. Ama babamın Maria'yla evlendiği gün gerçekler ortaya çıktı. Ona bakire olmadığımı söylediğimden beri, Benito ya da başkaları için rol yapmak zorunda kaldığımız birkaç durum dışında benimle konuşmamıştı.

Gianna ve Matteo sadece benim düğününe katılmak için daha sonra geleceklerdi, Aria ve Luca da elbette babamın ziyafetine davetliydi ve bu Romero'nun da onlarla birlikte olduğu anlamına geliyordu. New York'ta kalmaya karar vermesini umuyordum, onu görmek istemediğimden değil ama onunla yüzleşmekten, kaybettiklerimle yüzleşmekten korktuğum için.

Neyse ki uçakları çok geç geldiği için hepsi doğrudan kiliseye geliyordu; bu da Romero ile karşılaşmama engel olma şansım olduğu anlamına geliyordu.

Ön sırada oturuyordum, Benito da yanımdaydı. Tanrıya şükür bana hiçbir şekilde dokunmadı, çünkü evlenmeden önce bu uygunsuz olurdu, ama Aria ya da Gianna bana her baktığında, evlenmek bile istemediğim bir adamın yanında oturarak uygunsuz bir şey yapıyormuşum gibi hissediyordum.

Romero'nun nerede oturduğundan emin değildim. Aileden olmadığı için muhtemelen kilisenin arka taraflarında bir yerdeydi. Ayinden sonra düğün kutlamasının yapılacağı otele doğru yola çıktık. Akşam yemeğini Romero'yu görmeden atlatmayı başardım ama gecenin ilerleyen saatlerinde Benito ile dans ederken onu odanın diğer ucunda gördüm. Beni izliyordu. Birden etrafımdaki diğer dansçılar arka planda kayboldu. Utanç

üzerime yıkıldı. Benito'yu uzaklaştırmak istedim. Odanın karşısına geçip kendimi Romero'ya atmak, ona ihtiyacım olduğunu söylemek istedim. Başka tarafa bakmak zorundaydım. Şarkı bittiğinde izin isteyip hızla dans pistinden ayrıldım. Aceleyle çıkışa doğru yöneldim. Kendimi kaybetmeden önce bir anlığına bu durumdan uzaklaşmam gerekiyordu.

Kapı arkamdan kapandığında ve kendimi otelin koridorunda bulduğumda daha rahat nefes alabildim. Yine de durmadım. Tuvaletten dönen ya da o yöne doğru giden misafirlerle karşılaşmak istemiyordum. Yalnız kalmak istiyordum.

Durmadan önce iki köşeyi döndüm ve göğsüm kabarak duvara yaslandım. İki gün sonra düğünümü kutlayacaktık. Panik beni sardı. Gözlerimi sıkıca kapattım.

Yumuşak ayak sesleri dönmemi sağladı ve bakışlarım Romero'nun üzerine düştü. Benden birkaç adım ötede durmuş, kalbime saplanmış bir bıçak gibi hissettiren bir ifadeyle beni izliyordu. Yaşadığım onca şeye ve ona karşı olan hislerimi susturmak için gösterdiğim tüm çabaya rağmen, hislerim her zamankinden daha yüksek sesle dile geliyordu. Romero karanlık süitinin içinde karşı konulmaz görünüyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Fısıldadım.

"Seni onunla görmekten nefret ediyorum. Bu yanlış ve sen de biliyorsun ki

o."

Ben ettim. Varlığımın her zerresi Benito'nun yakınlığıyla savaşıyordu ama bunu Romero'ya söyleyemezdim.

Bana bir adım daha yaklaştı, kara gözleri benimkileri yakıyordu.

"Burada yalnız olmamalıyız," dedim güçsüzce ama gitmeye çalışmıyordum. Gitmek de istemiyordum.

Bir adım daha yaklaştı, her hareketi çok kıvrak ve zarıftı ama yine de tehlikeliydi. Kollarına uçmak istedim. Bundan daha fazlasını yapmak istedim. Olduğum yerde kaldım. Romero aramızda kalan mesafeyi kapattı ve bir kolunu başımın üzerine koydu, bakışları aç ve sahipleniciydi.

"Gitmemi mi istiyorsun?"

Evet de. Eğer babam bizi burada bulursa, Romero'yu oracıkta öldürürdü ve Romero'nun şu anda dikkati ne kadar dağınık olursa olsun, babam bunu gerçekten başarabilirdi.

Titreyen bir nefes bıraktım. Romero eğilip beni öptü ve ben kendimi kaybettim. Ellerimi saçlarında ve sırtında gezdirdim. Beni daha sert öptü. Elleriyle popomu kavradı ve sonra beni yukarı kaldırdı. Bacaklarımı sardım

Beline doladığı için kokteyl elbisemin eteği yukarı sıyrıldı ama umurumda değildi. Romero'nun ereksiyonu, külotumun ve pantolonunun aramızdaki kumaşına rağmen açıklığına karşı sıcaktı. Kendimi umutsuzca ona yasladım. Zaten çok tahrik olmuştum. Bunu  zlemiştım. *Onu*  zlemiştım.

Birinin bu koridordan gelip bizi bulabileceğini biliyordum ama duramıyordum. Romero beni duvara yasladı ve tek koluyla tuttu. Diğer eli elbisemin üzerinden göğsümü kavradı, ağzına doğru inlememe ve meme u larımlın sertleşmesine neden oldu. Romero inledi. Bana doğru itti, ereksiyonunu külotumun sıcaklığına s rtt .

"Sana ihtiya ım var," diye soludum ağzına karşı. Romero avucunu yan tarafımda gezdirdi, sonra bacaklarımlın arasına kaydırđı ve bir parmağını külotumun kumaşının altına soktu. Beni ıslak ve ağrıyan bir halde buldu. Dokunuşunun verdiği hisle ürperdim.

"Siktir. Çok ıslaksın, Lily." Bir parmağını içime soktu ve ben bir nefesle duvara doğru yükseldim. Sadece o bende böyle bir etki yaratmıştı.

Parmağını tekrar çekti ve fermuarını açtı.  ekirdeğim beklenti ve ihtiyaçla sıkılaştı. Prezervatif paketinin yırtıldığını duydum ve sonra ucu açıklığına bastırdı ve içime doğru kaymaya başladı. Duvarlarımlın onun sıcaklığına teslim oldu.

Kendini tamamen içime sokana kadar. Birbirimizin gözlerinin içine baktık. Bu çok doğru hissettirdi. Neden bu kadar doğru hissettirmek zorundaydı ki?

"Çok iyi hissediyorsun, Lily. Ve çok sıkı, Tanrım."

Dudaklarımız tekrar birbirini buldu. Çok uzun zaman olmuştu. Romero içime girerek beni duvara doğru itti. İçimde derin bir noktaya çarptığında inledim. "Sessiz olmalıyız," diye mırıldandı alçak bir sesle, sonra ağzı bir sonraki sesimi yuttu. Kollarımı boynuna daha da sıkı doladım. Sanki bir bütünümüştük, ayrılmamışız gibi hissediyordum.

Topuklarımı poposuna bastırarak onu daha da içime çektim. Zevk içimde dalgalandı ve parçalara ayrıldım. Romero kendi orgazmını yaşayana kadar bana vurmaya devam etti. Birbirimize sarıldık, hâlâ birlikteydik. Boynunun yan tarafını öptüm. Tanıdık kokusu burnuma doldu ve gözlerimi kapattım. Sonsuza kadar böyle kalmak istiyordum.

Uzaktan gelen kakhaha sesleri beni tekrar gerçeklik dünyasına sürükledi. Romero içimden çıktı. Ona olan bağımlı gevşettim ve ayaklarım yere değene kadar bacaklarımın aşağı kaymasına izin verdim. Eteğimi düzeltirken kafamı kaldırıp ona bakamadım bile. Romero prezervatifi yakındaki bir çöp kutusuna atmadan önce

bana döndü. İkimiz de bir şey söylemedik. Göz ucuyla yanağıma uzandığını gördüm. Geri çekildim. Kendimi destekleyerek bakışlarımı kaldırdım. "Bu bir hataydı," diye fısıldadım.

Romero'nun yüzü önce şok oldu, sonra duygusuzlaştı. "Bir hata."

"Yakında Benito ile evleneceğim. Bunu yapamayız. tekrar."

Romero sertçe başını salladı, sonra topuklarının üzerinde döndü ve yürüdü. Peşinden koşma dürtüsüne direnmek zorunda kaldım. Tuvaletе doğru yönelmeden önce birkaç dakika daha bekledim. Partiye dönmeden önce temizlenmem gerekiyordu yoksa insanlar bir şey olduğunu anlayabilirdi. Rahatlamıştım, içeri girdiğimde tuvalette kimse yoktu. Yansımamı kontrol ettim. Saçlarım dağılmıştı ve makyajımın tazelenmesi gerekiyordu. Sırtımdan aşağı ter damlıyordu. Ama bundan daha kötüsü gözlerimin karıncalanmasıydı. Şimdi ağlayamazdım. Bu her şeyi mahvederdi. Makyajımı tazelemeye başlamadan önce burnumdan birkaç derin nefes aldım. Yirmi dakika sonra tuvaletten çıktığımda hiçbir şey olmamış gibi görünüyordum ama içim içimi yiyordu. Benito'yla olan evliliğimle barıştığımı sanmıştım.

Romero'ya karşı hislerim azalmıştı, ama şimdi bunun doğru olmaktan çok uzak olduğunu fark ettim.

Dans pistine adımımı attığım anda Luca oradaydı ve beni dansa kaldırdı. Bundan daha fazlasını istediğini biliyordum. Sessizce konuşmaya başlamadan önce bizi dans pistinin çok fazla dansçının olmadığı bir bölümüne doğru yönlendirdi. "Hâlâ bu evliliğe devam mı ediyorsun? Sen ve Romero bir süreliğine gitmişsiniz."

"Evet, Benito'yla evleneceğim, merak etme," dedim yorgun bir sesle. Luca'yı bu kadar duyarsız olduğu için suçlayamazdım bile. Beni evine davet etmiş, benimle ilgilenmiş ve ben de bunun karşılığını askerlerden birinin yeminini bozmasına neden olarak ödemiştim.

"Onun için sonsuza kadar evli kalmak zorunda değilsin," dedi Luca kayıtsızca.

"Babam boşanmayı asla kabul etmez." Bu gerçekleşmeden önce babam beni öldürürdü.

"Evlilikten çıkmanın boşanmaktan başka yolları da vardır. Bazen insanlar ölür."

"O kadar yaşlı değil."

Luca bir kaşını kaldırdı. "Bazen insanlar yine de ölür."

Gerçekten Benito'yu öldürmemi mi öneriyordu?
"Neden düğünümden önce ölmüyor?"

"Bu şüpheli görünebilir. Birkaç ay bekleyin. Zaman
çabuk geçecek, güven bana."

Ona inanmak istiyordum ama aylarca Benito ile aynı
yatağı paylaşmak, Romero gibi onu içimde hissetmek bana
cehennem gibi geliyordu.

"Romero artık beni istemeyecek o zaman."

Luca sessiz kaldı. Bunun doğru olduğunu biliyordu.
Ben aylarca başka bir adamla yattıktan sonra Romero neden
hâlâ beni istiyordu ki? Bu düşünce beni zaten iğrendiriyordu,
onun için daha ne kadar kötü olabilirdi ki? "Outfit'te iyi
adamlar da var. Yeni bir mutluluk bulacaksın. Benito'yla
evlenerek doğru şeyi yapıyorsun. Savaşı önlüyorsun ve
Romero'yu kendinden koruyorsun. Bu cesurca bir şey."

Başımı salladım ama ağlamak istiyordum. Luca ve ben
masamıza döndük. Aria benimle tekrar konuşmaya çalıştı ama
ben zar zor bir şey söyleyince vazgeçti. Bu günü bir şekilde
atlatmam gerekiyordu, sonra düğünüm ve ondan sonraki aylar,
belki o zaman mutluluk için bir şansım daha olabilirdi.
Gözlerim Romero'ya takılana kadar odayı aradım. Belirgin bir
şekilde

bana bakıyordu. Onu seviyordum, o kadar çok seviyordum ki canım yanıyordu. Onsuz benim için mutluluk olmayacağını biliyordum.

Aria ve Gianna elbisem için bana yardım ettiler. Elbette beyazdı ve duvağım arkamdan geliyordu. Benito istediği için saçımı açık bırakmışım.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Aria arkamdan.

Yansımama baktım ama sadece gözlerimdeki mutlak çaresizlik ifadesini görebiliyordum. Bunu dünyadan saklamak için peçeye ihtiyacım olacaktı. Gianna ve Aria babamla yaptığım son konuşmayı bilmiyorlardı ve böylesi daha iyiydi. Beni ne kadar korkuttuğunu bilselerdi, kendi hayatlarını tehlikeye atmalarına rağmen beni götürürlerdi.

"Bu saçmalık," diye mırıldandı Gianna. Omzuma dokundu. "Lily defol git buradan. Sana yardım etmemize izin ver. Eğer onları küçük kız kardeşimiz için bir savaş başlatmaya zorlayamayacaksak, Famiglia'nın Capo'su ve Consigliere'yle evli olmanın ne faydası var? Perişan olacaksın."

"Luca, Benito'dan birkaç ay içinde kurtulabileceğimi, o zaman artık şüpheli görünmeyeceğini söyledi."

Gianna homurdandı. "Tabii ya, o zamana kadar ne olacak? Tanrım, Luca daha fazla pislik olabilir mi?"

Aria hiçbir şey söylemedi, bu da başlı başına bir işaretti. Genelde hep Luca'yı savunmaya çalışırdı.

"Luca'yla hâlâ kavga mı ediyorsunuz?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Ben buna kavga etmek demezdim. Aslında birbirimizi görmezden geliyoruz. Seni ve Romero'yu ondan sakladığım için bana kızgın, ben de seni Brasci'yle evlendirdiği için ona kızgınım."

"Beni o yapmıyor, Aria. Babam yapıyor. Luca bir Capo'nun yapması gerektiği gibi davranıyor. Ben onun sorumluluğunda değilim ama Famiglia'nın sorumluluğunda."

"Aman Tanrım, Romero seni gerçekten etkilemiş. Lütfen bana az önce söylediklerine gerçekten inanmadığını söyle," dedi Gianna.

"Benim için her şeyi riske atmanıza izin vermeyeceğim."

Gianna öfkeyle alnına dokundu. "Senin için riske girmek istiyoruz. Ama sen bize izin vermelisin."

Şimdi 'evet' desem bile, ne yapabilirlerdi ki? Hem Luca hem de Matteo, etrafları Outfit askerleri tarafından sarılmışken bize yardım etmezlerdi. Bu intihar olurdu. Peki ya Romero? Hiç tereddüt etmeden bunu yapar ve kendini

Öldürüldü. Babamın sözleri tekrar aklıma geldi. Hayır, bunu yapmak zorundaydım. Tek seçenek buydu.

Biri kapıyı çaldı ve bir dakika sonra Maria kafasını içeri uzattı. Hala pek konuşmuyor olsak da nedimelerimden biriydi. "Hemen dışarı çıkmalısın."

Ben bir şey söyleyemedim ortadan kayboldu.

"Babamın onunla evli olduğuna inanamıyorum," dedi Gianna. "Ondan hoşlanmıyorum ama yine de onun için üzülüyorum. Babam tam bir piç."

Zar zor dinliyordum. Görüşüm griye dönüyordu. Korku kan dolaşımımı doldurdu, kaçma isteği uyandırdı. Ama başımı dik tuttum ve yüzümdeki örtüyü indirdim. "Artık gitmeliyiz."

"Lily," diye başladı Aria ama söylemek istediği şeyi bitirmesine fırsat vermedim. Aceleyle kapıya yöneldim ve kapıyı açtım, tam önünde babamı görünce irkildim. Beni burada beklemesini beklemiyordum. Beni mihraba götüreceğini biliyordum ama babalar genellikle ön odada beklerdi. Belki de son dakikada kaçıp gideceğimden endişelenmişti.

"İşte buradasın. Acele et," dedi. Aria'yla birlikte yanından geçerken Gianna'ya sert bir bakış fırlattı ama bir şey söylemedi

Herhangi bir şey. Bana kolunu uzattı. Aklıma Maria'yla birlikte olduğu bir görüntü geldi ve kusmak istedim. Elimi koluna koydum ve varlığımın her zerresi ondan uzaklaşmak istemesine rağmen beni kilisenin ana bölümüne doğru götürmesine izin verdim. Kilisenin içinde müzik çoktan çalmaya başlamıştı. İçeri girmeden önce Peder bana doğru eğildi. "Benito'yu bakire olduğuna ikna etsen iyi edersin yoksa seni öldüresiye döver, o yapmazsa ben yaparım." Cevabımı beklemedi. Çift kapıdan geçtik ve her çift göz bize doğru döndü.

Sunağa doğru yürürken ayaklarımı kurşun gibi hissediyordum. Benito sunağın sonunda beni bekliyordu, yüzünde gururlu bir sırıtış vardı, sanki sonunda yakaladığı şeyi herkese sunabilecekmiş gibi. Riske rağmen gözlerim Romero'ya takılana kadar kalabalığı taradı. Sağ taraftaki duvara yaslanmıştı, yüzünde okunamayan bir ifade vardı. Bu yürüyüşü daha da zorlaştıracak olsa da bakışlarını yakalamaya çalıştım ama Romero bana doğru bakmadı bile. Tamamen Aria'ya odaklanmış, onun koruması rolünü oynuyordu.

Dikkatimi tekrar ön tarafa verdim ve kimsenin bakışlarımın sapmasını fark etmemiş olmasını umdum.

Annemin olması gereken yerde Maria vardı, kambur omuzlar, soluk bir ten, hüzünlü gözler; belki de kimsenin bakmadığını düşünüyordu çünkü ilk kez cesur bir yüz ifadesi t a k ı n m a m ı ş t ı . Bu, yakında neye benzeyeceğimin bir örneğiydi. Babama baktım. O ise gençleşmiş görünüyordu, sanki henüz yirmi yaşında olan biriyle evlenmek ona kendi yaşından birkaç yıl kaybettirmişti. Annemi hiç özlemiyor muydu? Düğünümde onun yanında olmalıydı. Gözlerim yine Romero'yu aradı. Duracak gibi değildim. Ve mihrapta beni bekleyen kişi Romero olmalıydı. Koridorun sonuna vardık ve babam beni Benito'ya teslim etti. Yaşlı adamın parmakları elimin etrafında kıvrıldı, terli ve çok sertti. Peder örtümü kaldırdı ve bir an için tiksintimin ve mutsuzluğumun gün gibi ortada olmasından endişelendim ama Benito'nun yüzündeki ifadeden bunu fark etmediği ya da umursamadığı anlaşılıyordu. Vaazına başlayan rahibi dinlemedim. Omzumun üzerinden bakıp Romero'yu bir kez daha aramamak için kendimi zor tuttum.

Rahip ve toplanan konuklar 'evet' dememi beklerken, kısa bir an için 'hayır' demeyi düşündüm. Bu benim son şansımdı, sonsuza dek mutsuzluğa giden bir otoyolda sıkışıp kalmadan önceki son çıkışı ya da en azından bir yolunu bulana kadar

kocamdan kurtulmak. Böyle bir Şey yapabilir miydim? Beni rahatsız eden bir sineği bile paralayamazdım.

Sadece 'hayır' de. Benito ile evlenmeyi reddedersem insanların nasıl tepki vereceğini merak ediyordum.

Benito çok fkelenirdi, babam da yle. Ama kız kardeşlerim ve Romero beni anlar, muhtemelen beni korumak için diğer herkesle savaşırlardı. Benito yanımda boğazını temizledi ve ne kadar uzun zamandır hiçbir Şey söylemediğimi fark ettim. Kelimeler asit tadında olsa bile herkesin beklediği Şeyi hemen söyledim. "Evet, biliyorum."

"Gelini pebilirsin."

Benito belimi kavradı. Sertleştim ama onu itmedim. Sert dudakları dudaklarıma değdi. Puro tadı alabiliyordum. Başımı çektim ve zoraki bir gülümsemeyle misafirlerimize döndüm. Benito bana onaylamayan bir bakış fırlattı ama onu görmezden geldim. Onu itip uzaklaştırmamak için kendimi ne kadar tuttuğumu bilseydi, püşmemizi biraz erken bitirdiğim için bana kızmazdı.

Elimi tutarak beni koridordan aşağı yönlendirdi. Gözlerim Romero'ya doğru kaydı ama o gitmişti. Bütün kiliseyi aradım ama onu bulamadım. Muhtemelen artık benden nefret ediyordu.

Beni Benito'yu öperken görmüştü ve benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Onu bir daha görebilecek miydim?

Romero

Chicago'ya hiç gelmemeliydim. Lily'nin koridorda Benito'ya doğru ilerleyişini izlerken, sanki biri kalbimi bir çizmenin altında eziyormuş gibi hissettim. Bıçağımı Benito'nun gözüne yavaşça saplamaktan, ışığın onu terk edişini görmekten, son nefesini duymaktan başka bir şey istemiyordum. Derisini canlı canlı yüzmek, ona hiçbir erkeğin katlanamayacağı kadar çok acı çektirmek istiyordum.

Gözlerimi Lily'den zorla ayırdım ve yapmam gerektiği gibi Aria'ya odaklandım. O da bana baktı ve anlayışlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Hiçbir tepki vermedim. İnsanların öldürüldüğünü ya da işkence gördüğünü görmek beni hâlâ rahatsız ederken, kabul törenimden sonraki ilk birkaç yılda yapmayı öğrendiğim gibi duygularımı kapattım.

"Gelini öpebilirsin."

Gözlerim Benito Brasci'nin ellerini Lily'nin beline koyduğu ve onu neredeyse kendi bedenine doğru sürüklediği kilisenin önüne doğru kaydı. Kırmızıyı gördüm. Onu öldürmek istedim. Duvardan uzaklaştım, döndüm

döndüm ve kiliseden çıktım. İstedğim gibi koşmadım. Sanki hiçbir sorun yokmuş gibi yavaşça hareket ettim. Lanet olsun, ne yalan ama. Her şey yanıltı. Benim olması gereken kadın yaşlı bir piçle evlenmişti.

Doğruca kiralık arabamıza yöneldim. Ziyafet için Brasci'nin malikanesine gitme vakti gelene kadar orada bekleyecektim.

Luca düğünde yanımdan neredeyse hiç ayrılmadı. Muhtemelen herkese karşı kendimi kaybedeceğimden endişeleniyordu. Haksız da sayılmazdı. Lily ve Benito'ya doğru her bakışımda beynimde bir şeyler kopuyordu. Silahımı çekip Benito'nun kafasına bir kurşun sıkmayı, sonra da Scuderi'nin kafasına bir kurşun sıkmayı hayal etmeden duramıyordum. Eğer şanslıysam, beni yeterince çabuk durduramazlardı.

Aria yemekten sonra bana doğru geldi. Onun merhametini kaldırabilir miydim emin değildim ama onu göndermeyecektim. O sadece nazik olmaya çalışıyordu. "Kalmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi? Luca beni korumak için burada. Bu senin için zor olmalı. Neden gidip kendine bir otel bulmuyorsun? Eminim geceyi Benito ile aynı çatı altında geçirmek istemezsin."

Bu gece. Şimdiye kadar düğün gecesini çok fazla düşünmemeyi başarmıştım. "Hayır. Ben iyiyim. Bununla başa çıkabilirim."

Aria sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi duraksadı ama sonra Luca'ya döndü.

Parti sona erdiğinde, giderek daha fazla tedirgin olduğumu hissedebiliyordum. Ve sonra korktuğum şey oldu. Benito ve Lily sandalyelerinden kalkıp birlikte geçirecekleri ilk gece için büyük yatak odasına doğru ilerlediler. Bir kalabalık onları izliyor, alkışlıyor ve bu gece ne olması gerektiğine dair önerilerde bulunuyordu. Nabzım hızlandı ve parmaklarım yeleşimin altına uzanmak için can attı.

Yapmam gereken son şeyin bu olduğunu bilmeme rağmen peşlerinden gittim. Her zaman kontrolümle gurur duymuşumdur ama parmaklarımın arasından akıp gittiğini hissedebiliyordum.

Lily'ye evliliğini kabul edeceğimi söylediğimi biliyordum. Beni istemediğini söylemişti. New York Ailesi'nin bir askeri olarak onları öncelemek benim görevimdi. Lily'yi istemek savaş anlamına gelebilirdi. Hayır, bu lanet olası bir savaşa yol açabilirdi. Dante Cavallaro hesapçı bir adamdı ama askerleri bizi tekrar parçalamak için bir fırsat bekliyordu. Bugün birçoğunun gözlerinde bunu görmüştüm. Son birkaç yıldır aramızdaki şeyler yokuş aşağı gitmişti. Balayı aşaması

Luca ve Aria'nın düğününden sonra birlikteliğimiz hızla azalmıştı ve şimdi bu bir mantık evliliği idi, hem Famiglia'nın hem de Outfit'in kurtulmak istediği bir evlilik. En küçük bir ihlal her şeyi havaya uçurmaya yetecekti.

Farkında olmadan diğer konukları lobiye kadar takip etmiştim. Lily'nin koyu sarı saçlarını merdivenlerin başında, Benito'nun kel kafasının yanında ve etraflarındaki diğer erkek kalabalığında gördüm. Sonra ayaklarım hareket etmeye başladı, elim silahıma gitti, şakaklarım öfkeyle çarpıyordu. Kalabalığı itmek zorunda kaldım ve protesto mırıltılarını duymazdan geldim. O şerefsiz Benito'nun onu almasına izin veremezdim. Lily benimdi ve her zaman benim olacaktı. Eğer bu lanet olası bir savaş anlamına geliyorsa, öyle olsun. Ömrümün sonuna kadar Rusları, Tayvanlıları ve Outfit piçlerini avlayarak geçirirdim, eğer bu onu elimde tutabileceğim anlamına geliyorsa.

Hızlandım ve Luca aniden önüme çıktı. Zor nefes alarak durdum. Aklımın yarısı ona yumruk atmaya çalışıyordu ama bu dürtüye karşı koydum. Etrafımda bu kadar çok insan varken olay çıkarırsam her şeyi berbat edebilirdim. Luca beni omzumdan tuttu ve boş bir koridora yönlendirdi. Beni duvara doğru iterek kulaklarımın çınlamasına neden oldu, sonra beni serbest bıraktı.

"Lanet olsun!" Hırladı ve omzumu tekrar kavradı. "O senin değil. O artık evli bir kadın."

"O bunların hiçbirini istemedi," dedim sertçe ve Luca'nın elini sıktım. "Mihrapta onun yanında ben olmalıydım."

"Ama değildi. Artık çok geç Romero. Burası Chicago. Sen pantolonunun içinde tutamıyorsun diye lanet bir savaş başlatmayacağız."

Direkt yüzüne baktım. "Bu bundan çok daha fazlası ve sen de bunu biliyorsun."

"Umurumda değil, Romero. Liliana'nın o koridorda yürümesini izledin ve şimdi sonuçlarını kabul etmek zorundasın. O görevini yaptı, sen de yapmalısın. Odana git ve biraz uyu. Aptalca bir şey yapma."

Luca Capo'ydu. Famiglia'nın en iyilerini kollamak onun göreviydi ama o anda onu öldürmek istedim. Kaptanımı hiç öldürmek istememiştim. "Emredersiniz patron."

Luca kolumu tuttu. "Ciddiyim. Bu kesin bir emirdir. Bunun için savaşmayacağım. Bunun nasıl sonlanacağı konusunda seni uzun zaman önce uyarmıştım ama dinlemedin."

"Hiçbir şey yapmayacağım," diye homurdandım.
Bunun doğru mu yoksa yalan mı olduğundan ben bile emin
değildim. Henüz kararımı vermemiştim.

ON ALTINCI BÖLÜM

Liliana

İnsanlar Benito'yla beni odasına çağırmaya başladığında yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. Benito yine de hiç vakit kaybetmedi. Elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı, sonra ne olduğunu anlamadan odamıza doğru ilerliyorduk.

Avuçları gelinliğimin ince kumaşına yapışmıştı. Terli, ağır ve çok sıcaktı. Yavaşça popomun üzerine gelene kadar aşağıya indi. Bir ürpertiye bastırdım. Elini itmek, onu uzaklaştırmak istedim ama o benim kocamdı ve yakında kumaşın koruması olmadan bana dokunacak, her yerime dokunacak, sadece Romero'ya ait olması gereken tenimin her santimini görecekti.

Midem bulandı ve neredeyse kusacaktım. İrademin gücü düğün yemeğimi midemde tuttu. Yapmayacağıma dair kendime söz vermiş olmama rağmen omzumun üzerinden baktım. Gözlerim kalabalığın içinde Romero'yu aradı ama orada değildi. Bir yanımda, Romero'yu görmek zorunda kalmadığı için mutluydu.

Benito'nun beni mıncıkladığına şahit oldum ama diğer, daha büyük olan parçam hayal kırıklığına uğradı. O aptal kısım bir şekilde bunu durduracağını ummuştı. Tabii ki bu onu sadece öldürürdü. Onu oracıkta vuracaklardı ve sonra da savaş çıkacaktı. Birçok insan, hatta belki Fabi, Aria ve Gianna bile ölecekti. Yeminini tutması, müdahale etmemesi ve benden bekleneni yapmama izin vermesi iyi bir şeydi.

Arkamı döndüğümde gece kalacağımız odanın önüne çoktan geldiğimizi fark ettim. Benito kapıyı açtı ve beni yarı iterek yatak odasına soktu. Odanın ortasında donup kaldım, kapının kapanma sesini ve Benito'nun adımlarını dinliyordum. "Sen gerçek bir güzelsin," dedi, sesi zaten arzu doluydu. "Bütün akşam seninle yalnız kalmak istedim. Kaba görünmeseydim, seni saatler önce odamıza götürürdüm."

Safra boğazımı tıkadı. Ayakkabılarımın üzerine kusma korkusuyla kıpırdamaya cesaret edemedim. Kollarımdan tutup beni kendine doğru çevirdi ve ben daha kendimi toparlayamadan ağzını dudaklarıma dayadı. Nefesim kesildi ve o da bu fırsatı kullanarak dilini dudaklarımın arasından geçirdi. Diğer adamlarla birlikte içtiği puroların tadını alıyordu ve bu beni daha da hasta hissettirdi.

Dili her yerdeydi. Bana hiçbir şey yapma şansı vermedi. Tanrım, bu korkunçtu. Ellerim omuzlarını kavradı, parmaklarım takım elbisesine gömüldü ve olabildiğince sert bir şekilde ittim, ama kolları belime dolandı, beni daha da sıkı çekti ve kaçma şansı vermedi. Nefes alış verişi hızlı ve heyecanlıydı. Çok istekliydi.

Bunu istememiştim. Gözlerimi sımsıkı yumdum, gözyaşlarıma engel olmaya ve umutsuzca beni öpenin Romero olduğunu hayal etmeye çalıştım ama bununla ilgili her şey yanlış geliyordu. Belimdeki beceriksiz eller, onun tadı, dilini ölmekte olan bir sümüklü böcek gibi hareket ettirmesi.

Ondan uzaklaşarak birkaç umutsuz nefes aldım. Tadı dilimde kalmıştı. Ondan kurtulmak için ağzımı çalkalamak istedim.

Benito tekrar önüme geçti ve yakınımaya eğildi. "Merak etme tatlım. Sana çok iyi bakacağım. Seni bir kadın yapacağım. Bu geceyi asla unutmayacaksın."

Bunu asla unutamayacağımı biliyordum. Muhtemelen hayatımın geri kalanında bu konuda kâbuslar göreceğim. Annemin son sözleri, gözlerindeki bakış zihnimi doldurdu. İşin bu noktaya gelmesine nasıl izin vermiştim?

"Hayır, yapamam." Bir adım geri attım. Uzaklaşmam, bu odadan çıkmam, Romero'yu bulmam ve ona bu evliliği sürdüremeyeceğimi, sadece onu istediğimi, her zaman istediğim kişinin o olduğunu ve ölene kadar da öyle kalacağını söylemem gerekiyordu. Bencilce davrandığımı biliyordum. Ama bunun alternatifi hayatımı Benito tarafından dokunulmakla geçirmekse, artık bir savaşa neden olmak umurunda değildi. Belki Luca durumu idare edebilirdi. O iyi bir Capo'ydu. Savaşı önleyebilirdi. Değil mi?

Benito'nun ifadesi gerginleşti, o şekerli tatlı gülümsemenin yerini daha temkinli ve aç bir şey aldı.

Korku mideme bir ağırlık gibi çöktü. Kollarımı sıkıca kavradı ve irkilmeme neden oldu. "Sen benim karımsın ve senden bekleneni yapacaksın."

"Hayır, lütfen. Ben hazır değilim. Daha fazla zamana ihtiyacım var." Herkesi öldürmeden bu işten kurtulmanın bir yolunu bulma zamanı. Kimsenin zarar görmeyeceği bir yol olmalıydı.

Benito kıkırdadı. "Oh, bu saçmalığı benimle deneme, tatlım. Haftalardır senin mükemmel şımarık kıcının görüntüsüyle mastürbasyon yapıyorum. Bu gece sikimi içine gömmek istiyorum. Bu dünyadaki hiçbir şey beni durduramaz, senin kocaman köpek yavrusu gözlerin bile."

Bir kez daha yalvarmak için ağzımı açtım ama Benito beni geriye doğru itti. Şaşkınlıkla haykırdım.

Topuğum gelinliğimin eteklerine takıldı ve sonra düşüyordum. Kendimi çarpışmaya hazırladım ama onun yerine yumuşak ve zıplayan bir şeyin üzerine düştüm: yatağın. Ona nasıl bu kadar yakın olabildim?

Hemen kaçmaya çalıştım ama fırsat bulamadım. Benito üzerime eğildi, dizleri bacaklarımın arasındaydı ve elbisemi altına sıkıştırmıştı. Sıkışmıştım. Çırpındım ama bacaklarım kumaş tarafından bağlanmıştı. Ve panikledim. Daha önce hiç olmadığım kadar panikledim, bodrumdaki işkence sahnesini gördüğümde bile paniklememiştim.

Benito yüzünü benimkine doğru indirdi ve sonra beni tekrar öptü. Başımı yana çevirdim, böylece yanağıma salyalarını akıttı. Parmakları çenemi kavradı ve beni ona dönmeye zorladı. Puro nefesi üzerimde geziniyordu ve çatlamış dudakları çok yakınımdaydı. Gözleri yarıklara kadar kısıldı. "Dinle tatlım. Bunu kolay ya da zor yoldan yapabiliriz. Senin iyiliğin için, umarım benimle çalışırsın. İki yol da umurumda değil. Ben sert severim."

Ciddiydi. Mücadele etmeye devam edersem beni zorlayacaktı, bunu gözlerinde görebiliyordum. Hiçbir şey bekleyemezdim.

Bu gece kocamdan nezaket. Gözyaşları ve yalvarmalar fikrini değıştirmez.

Kendimi onun altında rahatlamaya zorladım. Küçümseyici bir şekilde gülümsedi ve vücudunu kaydırarak sonunda elbisemi serbest bıraktı. Bana doğru bastırdı, ağzı boğazımda ıslandı. Köprücük kemiğıme kadar yaladı. Onun Romero olduğunu hayal etmeye çalıştım ve bu işe yaramayınca onu düşünmeyi tamamen bırakmaya çalıştım. Boş ve hissiz olmaya çalıştım, zihnimi başka bir yere ve zamana, ne istersem isteyeyim benimle ilişkiye girecek olan kocamdan uzak tutmaya çalıştım. Benito eteğımi yukarı itti ve elini baldırlarımdan yukarı kaydırđı. Takdirle homurdandı ve vücudunu benimkine daha da yaklaştırdı. Bunun onu ne kadar heyecanlandırdığını hissedebiliyordum. Romero'nun ereksiyonunu her hissettiğimde heyecanlanırdım, ama bu? Oh Tanrım. Bunu yapamazdım. Ama o benim kocamdı ve ben de onun karısıydım. Bana yardım etmek isteyen herkesi korumak için bu yolu seçmiştim. Bu benim görevimdi, sadece ona karşı değil, aileme, Outfit'e karşı da. Bu birçok kadının kaderiydi. Onlar hayatta kalmıştı, ben de kalabilirdim.

Kocamın çıkardığı seslerden, Romero'ya ait olmayan kokusundan, beceriksiz parmaklarının elbisemi çekiştirmesinden nefret ediyordum. O benim kocamdı. Eli dizime kadar gitti.

Benim kocam.

Sonra uyluğuma kadar.

Kocam. Benim kocam. Benim kocam.

Eli külotumun kenarına ulaştı ve daha fazla dayanamadım. Avuçlarımı göğsüne dayadım ve onu üzerimden ittim. Bu gücü nereden aldığımı bilmiyordum. Benito benden en az yetmiş kilo fazlaydı ama dengesini kaybetti ve yan tarafına düştü. Yataktan sıçradım ama elbisem beni yavaşlatıyordu. Kollarımı uzatarak kapıya doğru sendeledim. Benito bana yettiğinde parmaklarım kapı koluna sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Parmakları ön kolumu kavrayarak zedeledi ve beni odanın ortasına doğru geri savurdu. Ayağımı yeterince hızlı çekemedim ve öne doğru düştüm, kalça kemiklerim köşedeki masaya çarptı. Acıdan çığlık attım. Gözlerim yaşlarla doldu.

Öne doğru eğildiğimde Benito arkamdan bastırdı ve ereksiyonu kıcıma saplandı. "Bu gece, bebeğim, sen benimsin."

Ve işte oradaydı, tam önümde. Benito'nun kumaşın arasından göğüslerimi sıkın ellerini zar zor fark ettim. Gözlerim pırıl pırıl parlayan gümüş mektup açacağına sabitlenmişti. Benito tekrar, daha sert sıktı, muhtemelen tepki vermediğim için kızmıştı. Mektup açacağını kavradım. Elimde iyi hissettiriyordu,

soğuk ve sert. Kocam korsemın kenarını yırttı. Açacağı daha sıkı kavradım ve kolumu olabildiğince sert bir şekilde geriye doğru ittim. Benito hırıltılı bir solukla sendeleyerek uzaklaştı ve beni serbest bıraktı. Etrafımda döndüm. Mektup açacağı sağ tarafından dışarı çıkmıştı. Kan gömleğinin beyaz kumaşını ıslatmıştı. Ona çok sert vurmuş olmalıydım, hatta belki de ciddi şekilde yaralamıştım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım.

Dudaklarım şokla aralandı. Gerçekten de kocamın karnına bir bıçak saplamıştım. Kocaman gözlerini dikmişti. "Seni kaltak, ben-" Nefes nefese kaldı ve dizlerinin üzerine çöktü. Çirkin böcek gözleri daha da büyüdü ve acı içinde homurdandı.

Tökezleyerek ondan uzaklaştım. Ya yardım çağırırsa? Ya biri ne yaptığımı görseydi? *Kendi* kocamı bıçaklamıştım. Bunun için beni öldürürlerdi, öldürmeseler bile Benito yaradan kurtulursa beni öldüresiye döverdi.

Yapabileceğim tek bir şey, bana yardım edebilecek tek bir kişi vardı ve ona yaşattığım onca şeyden sonra hâlâ yardım edip etmeyeceğinden bile emin değildim. Söylediklerimden ve bugün tanık olduğu şeyden sonra. Belki artık Chicago'da bile değildi. Belki de benden mümkün olduğunca uzaklaşmak için bir sonraki uçakla New York'a dönmüştür.

Çantama doğru koştum, içini açtım ve el yordamıyla telefonumu buldum. Titreyen parmaklarımla ezbere bildiğim numarayı tuşladım. Benito hâlâ sersemlemiş görünüyordu ama dirseklerinin üzerine kalkmıştı. Nefes nefese kalmıştı, belli ki yardım istemek için sesini bulmaya çalışıyordu. Ya bana doğru gelirse? Başladığım işi bitirebilir miydim?

Yeni bir panik dalgası beni sert bir şekilde vurdu.

İlk zil sesinden sonra Romero'nun tanıdık sesi duyuldu.
"Lily?"

Hayatımda hiç bu kadar rahatlamamıştım. Aramamı görmezden gelmemişti. Belki, sadece belki, benden nefret etmiyordu.

"Lütfen bana yardım edin," diye fısıldadım, sesim gözyaşlarımdan boğuklaşmıştı. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Az önce mektup açacağıyla birini bıçakladığım için değildi, bundan pişmanlık duymuyordum.

"Geliyorum. Neredesin?"

"Yatak odasımdayım."

"Sakin kapatma" diye emretti. Kapatmazdım. Hareket ettiğini duyabiliyordum, sakın nefes alışını duyabiliyordum ve bu da beni sakinleştiriyordu. Romero yakında burada olacaktı ve o zaman her şey yoluna girecekti.

Olan onca Şeyden sonra yine de bana yardım etmek için koştu.

İki dakikadan az bir süre sonra kapı alındı. YaklaŐmıŐ olmalıydı yoksa yatak odasına ulaşması çok daha uzun sürerdi. Birkaç saniye boyunca hareket edip edemeyeceğimden bile emin değildim. Bacaklarım uyuşmuştu.

"Lily, kapıyı amalısın. Kapı kilitli. Eğer kırarsam, insanlar hemen buraya gelir."

Hepsi bu kadardı. Birkaç adımda odayı geçtim ve kapıyı açtım. Kalbim boğazımda atıyordu ve ancak Romero'nun endişeli yüzünü gördüğümde telefonu kulağımdan indirip kapatmaya cesaret edebildim. Şimdi kendimi güvende hissediyordum, her ne kadar bundan çok uzakta olduğumu bilsem de. Biri bizi bu halde bulursa ikimiz de büyük tehlike altında olurduk. Romero'yu arayarak onu tehlikeye atmıştım. Bunu sevdiğim birine nasıl yapabildim? Bu evliliğİ sırf Romero'yu korumak için yapmamış mıydım?

Romero'nun gözleri yarı açık korsemin, dağınık saçlarımla ve yırtık eteğimin üzerinde gezindi ve yüzü öfkeyle parladı. Odaya girdi, kapıyı kapattı ve yüzümü avuçladı. "İyi misin? Seni incitti mi?"

Başımı salladım, bir an sonra fark ettim ki bu her iki soruya da cevap olarak algılanabilirdi. "Onu bıçakladım.

Dokunuşuna dayanamıyordum. Ellerini üzerimde istemedim. I..." Romero beni kendine doğru çekti, yanağımı güçlü göğsüne bastırdı. Çarpan kalbinin sesini dinledim. Dışarıdan sakın görünüyordu ama kalbi ona ihanet ediyordu. "Onunla yatmadım. Yatamazdım."

Bir süre sonra geri çekilmeden önce "Hâlâ hayatta," diye mırıldandı. Onun sıcaklığından mahrum kalınca kollarımı kendime doladım. Romero, gözleri tenis maçı izler gibi Romero ve benim aramda gidip gelen kocama doğru ilerledi. Nefes alış veriş i göğsünde tıkırdıyordu ama kendini masaya yaklaştırmış, telefonuna uzanıyordu. Romero onun üzerinde durdu, sonra sakince kolunu yere doğru itti.

Benito acı dolu bir solukla yan tarafına düştü. Bana sırt üstü düşmüş, bacakları vücudunun üzerinde çaresizce pedal çeviren bir böceği anımsattı. Yine de hiç acıma hissetmedim.

"Sen," diye hırladı Benito, sonra öksürmeye başladı. Dudaklarında kan lekeleri vardı. "Bunu senin Capo'n mu ayarladı? Chicago ona bunu on misliyle ödetecek. Dante beni ve diğer herkesi aptal yerine koymana izin vermeyecek."

"Luca'nın seni umursayacağı kadar önemli biri değilsin," dedi Romero soğuk bir sesle. Yüzünde, Rusların bodrumda işkenceye uğramasını izlerken gördüğüm ifadenin aynısı vardı.

Titredim.

Gözleri Romero'dan bana dönerken Benito'nun yüzüne bir farkındalık yerleşti. "Sen ve o." Ağızı iğrenç bir şekilde yüzünü buruşturdu, tükürüğü dudaklarına yapıştı. "Seni pis fahişe, seni becermesine izin verdin. Sen-"

Cümlesini bitirmeye fırsat bulamadı. Romero Benito'ya yaklaştı, onu yakasından tutup kaldırdı ve sonra tek bir pratik hareketle bıçağını çekip kocamın kaburgalarının arasına yukarı doğru bir açıyla sapladı ve tıkırdayan nefesini susturdu. Romero gözünü bile kırpmadan Benito'yu bıraktı, Benito cansız bir şekilde yanına düştü.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Liliana

Romero az önce benim için Outfit'in bir üyesini öldürmüştü. Gözlerimiz buluştu ve soğuk korku göğsümde sis gibi yayıldı. Romero bıçağını kılıfına sokmadan önce kocamın pantolonunun paçasına silerek temizledi.

Ona doğru yürürken boğazım düğümlendi. "Bu savaş demek."

"Bir hikaye bulabiliriz. Aklımı kaçırmışım gibi davranacağım. Seni sonsuza dek arzuladım ama sen benimle hiç ilgilenmedin ve bugün kendimi kaybettim, yatak odana daldım ve kendini mektup açacağıyla savunmaya çalışan kocana saldırdım, sonra da onu bıçaklamak için kullandım. Sana tecavüz etmeye çalışmışım gibi gösterebiliriz, böylece kimse senin işin içinde olduğundan şüphelenmez. Görünüşüne bakılırsa kimse bundan şüphe duymaz." Yanağımı okşadı. "O piç kurusu sana nasıl davrandığına göre çok çabuk öldü."

Böyle bir şeyi önerdiğine inanamıyordum. Onu bu işe bulaştırmış olmam bile yeterince kötüydü. I

kendi postumu kurtarmak için onu iğrenç bir tecavüzcü gibi göstermezdim. "Bana tecavüz etmeye çalışmışsın gibi davranmayacağım. Birlikte olmak istediğim tek erkek sensin."

Romero aramızdaki mesafeyi tekrar kapattı ve beni sıkıca kucakladı. Kokusu, sıcaklığı, vücudumun onunkine mükemmel bir şekilde oturması; bu doğru hissettirdi. Gözlerim Benito'yu yerde buldu. Onun karısı olmaya çalışmış ve başaramamıştım ama buna üzülemezdim. Bunu hiç istememiştim ve o da bunu en başından beri biliyordu. Bana zorla sahip olabilirdi, belki bu bir ölüm cezasını hak etmiyordu ama o ölümün neredeyse her zaman ceza olduğu bir dünyada yaşıyordu. Gözleri hâlâ açıktı ve doğrudan bana bakıyor gibiydi. Ona ne kadar uzun süre bakarsam, bakışları o kadar kötüleşiyor gibiydi. Şiddetle ürperdim.

Romero beni nazikçe itti. "Ona bakma." Cesede doğru yürüdü ve Benito'yu yere bakacak şekilde çevirdi, artık bana değil. İşte o anda kendimi daha iyi hissettim. Hâlâ ölüydü ama en azından artık bana o sitemkâr ifadeyle bakmıyordu.

Tökezleyerek yatağa doğru yürüdüm ve yere çöktüm. Bacaklarım beni tutamayacak kadar titriyordu. Romero bana katılmadan önce bir süre öylece durdu. Başparmağını yanağımda gezdirdi, bir parmağımı yakaladı.

birkaç damla gözyaşı. Tekrar ağılamaya başladığımı fark etmemiştim bile. "O artık öldü. Seni bir daha asla incitemez," dedi kabaca. "Bir daha kimse sana zarar veremeyecek. Buna izin vermeyeceğim."

"Benito'yu öldürdüğünü itiraf edersen, öldürölürsün ve o zaman beni hiçbir şeyden koruyamazsın." Belki de suçluluk kartını oynamak alçakça bir hareketti ama Romero'nun suçu üstlenmesine izin veremezdim.

Romero'nun bakışları Benito'ya ve etrafına yavaşça yayılan, bej halıyı kırmızı bir denize çeviren kan birikintisine takıldı. "Bunu örtbas edemeyiz. Kimse fark etmeden onu evden çıkarsak bile, kanı halıdan asla çıkaramayız. İnsanlar bir şeylerden şüphelenecektir. Birinin bunun suçunu üstlenmesi gerekecek."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm, çaresizlik içimi kemiriyordu. "Bana sahip olmasına izin vermeliydim. Benden önceki pek çok kadın gibi buna katlanmalıyım. Ama bencil bir sürtük gibi davranmak zorunda kaldım."

"Hayır," dedi Romero sertçe, bir parmağını çenemin altına sıkıştırıp yüzümü yukarı kaldırarak. "Onu bıakladığın için memnunum. Öldüğüne sevindim. Hak etmediği bir şeyi almadığın için mutluyum. Sen bu piç için fazla iyi ve güzelsin."

Öne doğru eğildim ve Romero'yu öptüm. Her şeye rağmen öpücüğü derinleştirecek, her zaman yaptığım gibi Romero'da kendimi kaybedecektim ama o benden daha mantıklı davrandı ve geri çekildi. "Luca'yı aramalıyım. Onun askeri olarak en azından ona itiraf etmeliyim, sonra ne olacağına karar vermek ona kalmış."

"Peki ya Chicago ile barışı korumak için seni öldürmeye karar verirse?" Sessizce sordum. "Bizi öğrendiğinde ne kadar kızdığını biliyorsun. Aria bile onu benim için savaşı göze almaya ikna edemedi."

Romero uzun bir süre sadece bana baktı, sonra telefonunu aldı ve kulağına götürdü. "O zaman onun kararını kabul ediyorum."

"Hayır," dedim aniden. Telefonunu ittim. "Aria'yı aramama izin ver. Luca'yı ikna edebilir. Luca onu dinler."

Romero hüzünle gülümsedi. "Bu Aria'nın bile bir şey yapamayacağı bir şey. Luca Capo ve eğer Famiglia'yı koruyacak kararlar alması gerekiyorsa, Aria'nın onun aklını karıştırmasına izin vermeyecektir. Kendin söyledin. Aria'yı dinlemeyi reddetti."

"Lütfen."

"Bunu yapmak zorundayım. Bir korkak gibi senin ya da Aria'nın arkasına saklanamam." Telefonu tekrar kaldırdı ve bu kez onu durdurmadım. Haklıydı. Onu manipüle etmek için Aria'yı kullanmaya çalışırsam Luca muhtemelen çok kızardı.

Luca'nın telefonu açmasını beklerken nefesimi tuttum.

"Luca, Benito'nun odasına gelmeni istiyorum." Telefonun diğer ucunda Luca'nın sesinin yükseldiğini duydum ama ne dediğini anlayamadım. Kulağa hoş gelmiyordu. "Evet, oradayım. Acele etmelisin."

"Lanet olsun!" Luca duyabileceğim kadar yüksek sesle homurdandı, sonra da telefonu kapattı. Romero telefonunu yavaşça indirdi ve cebine geri koydu.

Elini tuttum, kendimi onun gerçekten orada olduğuna ikna etmem gerekiyordu.

Romero Benito'nun bedenine ters ters baktı ama bana her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalışmadı. Bana yalan söylemeye çalışmadığı için mutluydum. Yanağımı Romero'nun omzuna yasladım.

Yumuşak bir vuruş oldu. Doğruldu ama Romero'nun elini sıkıca kavradım. Onu bırakmak istemiyordum. Luca olanları gördüğünde Romero'nun eline bir daha dokunma şansım olmayabilirdi, en azından hâlâ

Sıcak. Annemin cansız bedenini hatırlayınca ürperdim. Bunun Romero'nun başına gelmesine izin veremezdim.

Romero alnımdan öptü, sonra elimden kurtuldu ve ayağa kalktı. Ben de ayağa kalktım, gözlerim Benito'ya kaydı. Ona duyduğum öfke içimde kabardı. Eğer hayatıma hiç girmemiş olsaydı, o zaman mutlu olabilirdim. Ama babam muhtemelen bana başka korkunç bir koca bulacaktı. Romero'nun kolu itip kapıyı açmasını izlerken korku boğazıma düğümlendi. Ya Luca gerçekten de ceza olarak Romero'yu öldürmeye karar verdiyse?

Romero kapıyı sonuna kadar açmadığı için Aria içeri süzölmek zorunda kaldı. Ölü kocamı görünce sert bir nefes aldı, sonra bana doğru koşup omuzlarıma sarıldı ama benim gözlerim onun ardından içeri giren Luca'da donup kalmıştı. Bakışları Benito'ya, hâlâ böğrüne saplanmış mektup açacağına ve gömleğinde Romero'nun bıçağının girdiğı deliğ'e takıldı. Romero kapıyı güröltösüzce kapattı ama uzaklaşmadı. Luca'yla arasına biraz mesafe koymasını diledim. Bu çok saçma bir düşünceydi. Bu onu korumazdı.

"Tanrım, Lily," dedi Aria tiz bir sesle. En son ne zaman sesinin bu kadar korkmuş çıktığını hatırlayamıyordum. Bakışlarına karşılık verdim.

"Ne oldu? İyi misin?" diye sordu. Ellerini kollarımda gezdirdi, gözleri yırtık eteğimdeydi.

Cevap vermedim. Luca cesede doğru ilerlemeye başlamıştı ve yanında diz çökmüş, tek kelime etmeden etrafı tarıyordu. Yüzü taş kesilmişti. İşte bu kadar. Birden Romero ve benim bugün Luca'nın merhametini bulamayacağımızdan emin oldum. Belki Aria Luca'yı beni koruması için ikna etmeyi başarabilirdi ama Romero o kadar şanslı olmayacaktı. Onun ölümünü izleyemeyeceğimi biliyordum.

Luca başını yavaşça kaldırdı ve kanımı buza çeviren bir bakışla bana baktı. "Ne oldu burada?"

Romero'ya baktım. Gerçeği söylememi istiyor muydu? Yoksa yalan mı söylemeliydim? Luca'yı bizi öldürmek isteyecek kadar kızdırmayacak bir hikâye olmalıydı.

Luca doğruldu. "Lanet olası gerçeği istiyorum!"

"Luca," diye azarladı Aria. "Lily belli ki şokta. Ona biraz zaman ver."

"Bir dakikamız bile yok. Odamızda ölü bir Outfit üyesi var. İşler çok yakında çirkinleşecek."

Aria omzumu hafifçe sıktı. "Lily, sen
Tamam mı?"

"Ben iyiyim," dedim. "Bana zarar verecek zamanı
olmadı." Dudaklarını büzdü ama itiraz etmedi.

Luca sert bir sesle, "Yeter," dedi. Romero'ya döndü.
"Cevap istiyorum. Yeminini unutma."

Romero kaderine boyun eğmiş bir adam gibi
görünüyordu. Bu beni çok korkutmuştu. "Hep öyle yaparım."

Luca parmağını cesede doğru uzattı. "Hiç öyle
görünmüyor. Yoksa Liliana'nın bunu tek başına yaptığını mı
söylüyorsun?"

Romero kararlı bir şekilde, "Liliana masum," dedi.
Bana hiç Liliana dememişti. Ne yapmaya çalışıyordu? "Ben
geldiğimde Benito hâlâ hayattaydı. Mektup açacağını ona
saldırdığı için bıçaklamıştı. Bu onun nefsi müdafaasıydı."

"Nefsi müdafa mı?" Luca mırıldandı. Gri gözleri beni
sabitledi. "O ne yaptı?"

Romero benim yerime, "Kendini ona zorla kabul ettirmeye
çalıştı," dedi.

"Sana sormadım!" Luca hırladı. Aria beni bırakıp ona
doğru yürüdü ve elini koluna koydu. Luca onu tamamen
görmezden gelerek, "Ve eğer evliliği tamamlamaya çalıştıysa

Evlilik, bu lanet evdeki hiç kimse bunu kendini savunma olarak görmeyecek. Benito'nun onun vücudu üzerinde hakkı vardı. Tanrı aşkına, o onun kocasıydı!"

Romero öne doğru bir adım attı ama kendini durdurdu. "Ciddi olamazsın," dedi Aria, gözleri yalvarırcasına.

"Kuralları biliyorsun Aria. Ben gerçekleri söylüyorum," dedi Luca çok daha sakin bir sesle.

Aria'nın onun üzerinde hep böyle bir etkisi olmuştu. "Umurumda değil. Bir kocanın karısına tecavüz etmeye hakkı yoktur. Bu evdeki herkes bu konuda hemfikir olmalı!"

Titredim. Akşamki olaylar beni yakalamaya başlamıştı. Sadece Romero'nun kollarına uzanıp her şeyi unutmak istiyordum. Romero yanıma geldi ve kolunu omzuma doladı.

Luca gözlerini kıstı. "Sana bunun felaketle sonuçlanacağını söylemiştim. Dur tahmin edeyim, Liliana kocasını bıçakladı, seni aradı ve sen de ona sahip olmak için lanet olası işi bitirdin."

"Evet," dedi Romero. "Ve onu korumak için. Eğer hayatta kalsaydı Liliana'yı suçlayacaktı ve o da Outfit tarafından sert bir şekilde cezalandırılacaktı."

Luca karanlık bir kıkırdama çıkardı. "Peki şimdi yapmayacak mı? Onu mahkemeye çıkaracaklar ve sadece ağır bir şekilde cezalandırmakla kalmayacaklar. Bizi de bu işi ayarlamakla suçlayacaklar ve sonra ortalık kan gölüne dönecek. Dante soğuk bir balık ama gücünü göstermesi gerek. Kısa sürede savaş ilan edecek. Çünkü sen aletini ve kalbini kontrol edemiyorsun."

"Sanki bunu yapabilirmişsin gibi. Aria'yı senden almaya çalışan herkesi alaşağı edersin," dedi Romero.

"Ama Aria benim karım. Bu çok büyük bir fark."

"Bana kalsaydı, Lily aylardır karım olurdu."

Şaşkınlıkla ona baktım. Benimle evleneceğinden hiç bahsetmemişti. Kalbim mutlulukla kabardı ama Luca'nın yüz ifadesini görünce taş döndü. "Biri bunun bedelini ödeyecek," dedi karanlık bir sesle. Durakladı. "New York Famiglia'sının Capo'su olarak suçu Liliana'nın üzerine atmalı ve Dante'nin bunu yutup savaş başlatmamasını ummalıyım."

Bu benim kesin ölümüm anlamına gelirdi. Belki Dante emirleri kendisi vermeyecekti ama beni babamın yargısına teslim etmek zorunda kalacaktı ve ondan merhamet beklemiyordum. Yaptığı şey yüzünden Gianna'dan nefret ediyordu ve bu benim suçum kadar korkunç değildi.

"Bunu yapamazsın," diye fısıldadı Aria. Adamın kolunu sıkıca kavradığı için parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

Romero beni bıraktı ve odanın ortasına doğru birkaç adım yürüdü, orada dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını iki yana açtı. "Bunun için tüm suçu üstleneceğim. Onlara aklımı kaçırdığımı ve Liliana'nın peşinden koştuğumu çünkü onu aylardır istediğimi söyle. Lily'yi ve kendisini savunmaya çalışan Benito'yu öldürdüm ama ona tecavüz edemedim önce kaybolduğumu fark ettin ve beni aramaya çıktın. O zaman Outfit ve New York arasında savaş olmayacak ve Lily yeni bir hayat şansı yakalayacak."

Luca, "Eğer inanmalarını istediğimiz hikaye buysa, eksik olan bir şeyler var demektir," dedi.

Romero başını salladı. Luca'nın bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. "Bunun için hayatımı ortaya koyacağım. Vur beni."

Sendeleyerek ilerledim. "Hayır!" Aria da aynı kelimeyi haykırdı.

Luca ve Romero bizi görmezden gelmiş, sessiz bir bakış yarışına girmişlerdi. Aralarına girdim. Bunun gizli bir mafya kuralına aykırı olup olmaması umurumda değildi. Luca'ya doğru yürüdüm. Göz ucuyla Romero'nun ayağa kalktığını gördüm. Luca'ya yaklaşmamdan endişelenmiş gibi görünüyordu ama ben endişelenmiyordum.

Benim için endişelendi. Luca benim yüzümden Romero'yu öldürürse bu benim sonum olurdu. Kendimle asla yaşayamazdım.

"Lütfen," diye fısıldadım Luca'nın duygusuz yüzüne bakarak. "Lütfen onu öldürme. Her şeyi yaparım ama lütfen yapma. Onsuz yaşayamam." Gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya başladı.

Romero ellerini omuzlarıma koydu ve beni kendine doğru çekti. "Lily, yapma. Ben Famiglia'nın bir askeriyim. Famiglia'yı her zaman ön planda tutacağıma dair ettiğim yemini bozdum ve gereken cezayı kabul etmek zorundayım."

"Yeminler umurumda değil. Seni kaybetmek istemiyorum," dedim onun pençesinde dönerken.

Aria avuçlarını Luca'nın göğsüne dayadı. "Lütfen Luca, Romero'yu sevdiği birini koruduğu için cezalandırma. O ve Lily birbirlerine aitler. Sana yalvarıyorum." Son cümleyi fısıltıyla söyledi. Ona sarılmak istedim ama hareket etmeye korkuyordum. O ve Luca birbirlerine bakıyorlardı ve ben onların sessiz anlaşmalarını bozmak istemiyordum, özellikle de Romero'nun hayatını kurtaracaksa. Romero'ya baktım. Çok sakın görünüyordu, hayatı her an sona erebilecek birine hiç benzemiyordu.

Luca sonunda gözlerini kız kardeşimden ayırdı ve ellerini yavaşça göğsünden çekti. "Kendimi

duygulara göre karar vermem. Ben Capo'yum ve Ailemin yararına olacak kararlar almak zorundayım."

Romero başını salladı, sonra yanımdan geçip Luca'nın karşısında durdu. Titremeye başladım, tamamen korkmuştum. Aria'nın kocaman gözleri üzerime dikildi.

"Sen benim en iyi askerimsin. Famiglia'nın sana ihtiyacı var ve Aria konusunda kimseye sana güvendiğim kadar güvenmiyorum," dedi Luca. Bir elini Romero'nun omzuna koydu. "Savaş bir süredir kaçınılmazdı. Bunu birkaç lanet ay ertelemek için senin hayatını sona erdirmeyeceğim. Birlikte ayakta kalacağız."

Neredeyse rahatlamıştım. Aria koşarak yanıma geldi ve bana sıkıca sarıldı. Ancak coşku anım kısa sürdü.

Luca, "Elbette bu evden canımızı kurtararak çıkamayabiliriz," diye ekledi. "Şu anda düşman tarafından kuşatılmış durumdayız."

"Konukların çoğu ya sarhoş ya da uyuyor. Gizlice çıkmayı deneyebiliriz. Yarın sabah Benito'nun kaybolduğunu fark ettiklerinde New York'a dönmüş oluruz," dedi Romero. Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. Onun kollarında olmak istiyordum ama o ve Luca'nın ikilemimizle, benim başlattığım ikilemle başa çıkmaları gerekiyordu. Ya gerçekten canlı çıkamazsak?

Outfit sayıca bizden çok üstündü. Burası onların bölgesiydi ve takviyeden binlerce mil uzaktaydık.

"Matteo ve Gianna'yı aramam gerekecek. Bu evden çıkmanın en iyi yolunu bulabilmemiz için buraya gelmeleri gerekiyor," dedi Luca, telefonunu kulağına götürürken.

Romero bana doğru yaklaştı ve kaşlarımın arasındaki kırıışıklığı düzeltti. Ona doğru bastırdım. Aria Luca'ya doğru yöneldi, bize yer açtı.

"Çok korkmuştum," diye fısıldadım.

Romero yüzünü saçlarıma gömdü.

"Biliyorum." "Öyle değil miydin? Söz

konusu olan senin hayatındı."

"Made Man olduğumdan beri hayatım tehlikede. Buna alıştım. Bugün beni korkutan tek şey, düğün gecenize doğru o pislik Benito ile yürümenizi izlemek zorunda kaldığım zamandı. O zaman onu öldürmek istedim. Onunla evlenmeye zorlandığını öğrendiğimden beri her gün onu öldürmek istedim. Sonunda yaptığım için mutluyum."

"Ben de," dedim, sonra parmak uçlarıma yükseldim ve onu öptüm.

Dudaklar.

"Lanet olsun. Matteo lanet telefonunu açmıyor."

"Sence onlara bir şey mi oldu?" Aria sordu.

Romero küçük bir kahkaha attı ve Luca'yla bakıştı.

Luca, "Olan tek şey, muhtemelen şu anda kız kardeşinin beynini beceriyor olması ve lanet telefonunu görmezden gelmesi," dedi.

Burnumu kırıştırdım. Elbette kız kardeşlerimin seks yaptığını biliyordum, sadece bunun hatırlatılmasını ya da daha kötüsü hayal edilmesini istemiyordum. "Onların odasına gidemez miyiz?"

Luca başını salladı. "Arka girişten daha uzakta." Tekrar aradı. "Lanet olsun!"

"Benito'yu banyoya taşımalı ve halıdaki kan lekesini bir şeyle kapatmalıyız. Böylece yarın sabah biri içeri girerse bu bize biraz daha zaman kazandırabilir."

Luca telefonunu cebine soktu, sonra Romero kollarını tutarken Benito'yu ayaklarından kavradı. Cesedi bitişikteki banyoya taşımalarını izlerken ürperdim. Kocam onların elinde bir un çuvalı gibiydi.

"Gelinliğini çıkarıp daha mantıklı bir şeyler giymelisin," dedi Aria usulca. Koluma hafifçe dokunarak gözlerimi cesetten uzaklaştırdı. Bir süre sonra başımı salladım. Luca ve Romero banyodan çıktılar ve uçuşumuza nasıl devam edeceğimizi konuştular.

Köşedeki çantamdan bir kot pantolon ve kazak alıp üzerimi rahatça değiştirmek için banyoya doğru ilerledim ama kapıda donup kaldım. Benito küvete yayılmıştı. Ölü bir adamla yalnız kalmak istemiyordum. Boğazıma bir safra kaçtı.

"Hey," dedi Romero nazikçe, arkamdan yaklaşarak. "Seninle gelmemi ister misin?"

Sadece başımı salladım ve sonunda banyoya girdim. Romero da arkamdan girdi. Onun yardımıyla hızlıca gelinliğimden çıktım. "Nedense hep gelinliğini çıkarmana yardım ettiğimde farklı olacağını hayal etmiştim," diye mırıldandı.

Nefes nefese güldüm. Elbiseyi kabaca yere bıraktım. Benim için sadece hayatımın en kötü gününün bir sembolüydü. Ondan kurtulduğum için üzgün değildim. Belki bir gün başka bir düğün yapma şansım olurdu, istediğim gibi, sevdiğim bir kocayla. Diğer kıyafetlerimi giydim.

Romero elbiseyi aldı ve çılgınca bir an için onu gelecekteki dğnmz için saklamak istediğini düşündüm. "Ne yapıyorsun?"

"Yatak odasındaki kan lekesini bununla kapatmak istiyorum. Düğün gecenizden sonra gelinliğiniz yerde yatarsa kimse şüphelenmez." Odadan ıktı ve gelinliğı yere bıraktı.

Luca başıyla onayladı. "Güzel. şimdi gidelim. Burada gereğinden fazla kalma riskini almak istemiyorum." Aria'ya elini uzattı, o da elini tuttu. Aralarındaki gerginliğin bu geceden sonra sona ereceğinden şüpheleniyordum. Birbirlerine bakışları bana Luca'nın Aria'yı gizliliğı için affedeceğı umudunu veriyordu. Silahını çektikten sonra kapıyı açtı ve koridora baktı.

"Bana yakın dur," dedi Romero, kendi silahını çekip boştaki eliyle elimi kavrayarak.

Luca başıyla onayladı, sonra kapıyı iterek açtı ve dışarı ıktı, Aria da bir adım arkasındaydı. Romero beni de peşlerinden sürükledi. Kimse bir şey söylemedi. Uzun koridor boştu ama aşağıdan partiden dağınık kahkahalar ve müzik sesleri duyuluyordu. Duman kokusu yukarı doğru yayılıyordu. Hemen kendimi

Benito'nun nefesini ve dilinin ağızındaki tadını hatırladım. Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım.

Odaklanmam gerekiyordu. Umarım konuklardan hiçbiri bize doğru gelmeye karar vermezdi. Luca ya da Romero onları vurmak zorunda kalacaktı. Ya tanıdığım biri olsaydı? Bunu düşünmek bile istemiyordum. Luca onu çekiştirirken Aria omzunun üzerinden bana baktı. Benim hissettiğim endişenin aynısı onun yüzüne de yansımıştı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Liliana

Romero ve Luca bizi evin içinde dolaştırırken sadece kararlılık ve dikkat gösterdiler. Sonunda Gianna ve Matteo'nun kapısının önüne geldik. Luca kapıyı hafifçe çaldı ama gözlerindeki gürültülü ifadeden, duyulma riski olmasaydı kapıyı kırmayı çok istediğini anlayabiliyordum. Yine kimse tepki vermedi ve ben korkmaya başlamıştım ki, bir kez daha yüksek sesle vurduktan sonra kapı nihayet açıldı. Matteo boşlukta belirdi, saçları dağınıktı ve üzerinde sadece boxer-şort vardı; aceleyle yanlışı giymiş gibi görünüyordu ve altında gizlenmiş bir çıkıntı vardı. Gözlerimi başka tarafa çevirdim.

"Lanet çağrına cevap vermediğimde rahatsız edilmek istemediğimi anlamadın mı?" diye mırıldandı Matteo, sonra gözleri Romero ve bana takıldı ve yüzünü buruşturdu. "İçimde kötü bir his var."

Luca Matteo'nun omzunu itti. "Tanrı aşkına Matteo, seni aradığımda telefonu aç. Giyinmen gerek. Biz

şimdi gitmeliyiz."

"Sorun nedir?" Gianna saten bornozuyla Matteo'nun arkasından yaklaşarak sordu. Dudakları kızarmış ve şişmişti. Biz gelmeden önce ne yaptıklarına hiç şüphe yoktu. Bakışları Aria'dan bana doğru kaydı. "Kahretsin, kötü bir şey oldu, değil mi? O pislik seni incitti mi?" Matteo'nun ve Luca'nın itirazlarına rağmen yanından geçip bana sarıldı.

"O öldü," diye fısıldadım.

"Güzel," dedi hiç tereddüt etmeden. Romero'nun omzunu okşadı. "Başardın, değil mi?"

Romero sıkıca gülümsedi. "Evet, bu da bizi neden acele etmemiz gerektiğine getiriyor."

"Romero haklı. Birileri damadın öldüğünü fark etmeden önce bu evden çıkmanız gerekiyor," dedi Luca sabırsızlıkla.

"Outfit ve Famiglia arasında bir savaş başlatacak kişinin ben olacağıma dair her şeyime bahse girerdim. Bir kez olsun yanıldığımı kanıtladığın için sana tebrikler Romero," dedi Matteo sırtarak.

Romero, "Ben de buna bahse girerdim," dedi.

Luca içini çekti. "Sohbetinizi bölmekten nefret ediyorum ama artık gitmemiz gerekiyor."

Matteo başıyla onayladı ve Gianna'ya odalarına girmesini işaret etti. Matteo ve Gianna giyinirken biz de onları takip ettik ve bekledik. Her ses duyduğumda sıcııyor, yarı yarıya babamın ya da Dante'nin kapıyı açıp hepimizi oracıkta vurmasını bekliyordum. Romero gözlerimin üzerine düşen birkaç saç telini yüzümden uzaklaştırdı. Gözlerindeki bakış buna değdiğini anlamamı sağladı. Aşk her şeyi riske atmaya değerci. Keşke başkalarını da benimle birlikte tehlikeye sürüklemeseydim. Beş dakika sonra altımız odadan çıktık ve evin içindeki yolculuğumuza devam ettik. Partinin sesleri daha da azalmıştı, bu da daha fazla insanın odalarına geri dnebileceğı ve potansiyel olarak yolumuza ıkabileceğı anlamına geliyordu, ama şimdiye kadar şanslıydık.

Evin arka tarafındaki ikinci merdivenden birinci kata indik ve yeraltı garajına açılan kapıya yöneldik. Bu bölgedeki evlerin çoğunda vardı çünkü dışarıdaki alan sınırlıydı. Kapının solundaki koridordan adım sesleri geliyordu. Romero beni durdurdu ve silahını ileriye doğırulttu. Matteo ve Luca da aynısını yaptı. Nabzım şakaklarıma vuruyordu. Onlar vardı

Namlularında susturucular vardı ama ateş edildiğinde her zaman biraz gürültü çıkardı ve ben gerçekten ellerimin daha fazla kana bulanmasını istemiyordum.

Birisi koridorumuzun köşesini döndü ve ateş etmesini engellemek için Romero'nun koluna yapıştım. Fabiano'ydu. Kendi silahını bize doğrultmuş halde sarsılarak durdu. Silah taşıdığını bile bilmiyordum, özellikle de düğünümde. Bunun için çok gençti. Gözleri küçük grubumuzu taradı, kara kaşları şüpheyile birbirine yaklaştı. Üzerinde hâlâ şenlikli yelege ve pantolonu vardı. Burada neler oluyordu?

Aria elini Luca'nın silahın olduğu koluna koydu ama Luca silahı indirmedi, Gianna'nın ısrarlı fısıltılarına rağmen Matteo da indirmedi.

"Ona zarar vermeyin," diye yalvardım. Romero gözlerini kardeşimden ayırmadı ama karşılık olarak elimi hafifçe sıktı.

"Burada neler oluyor?" Fabiano her zamankinden daha da uzun durarak ve bir erkek gibi görünmeye çalışarak sertçe sordu. Silahı ve ciddi ifadesiyle neredeyse ergen bir çocuktan daha fazlası gibi görünmeyi başarıyordu.

Luca, "İndir o silahı," diye emretti.

Fabiano güldü ama sesi gergin geliyordu. "Asla olmaz. Neler olduğunu bilmek istiyorum." Gözleri Aria'dan Gianna'ya, oradan da bana kaydı ve sonunda Romero'nun benimkini tutan eline yerleşti.

"Neden etrafta silahla dolaşıyorsun ki? Yatakta olman gerekmiyor mu?" Aria sordu ve kardeşimize doğru bir adım atmak üzereydi ki Luca onu geri çekti.

Fabiano, "Benim nöbet görevlerim var," dedi biraz da Gurur.

"Ama sen henüz üye olmadın," dedim, kafam karışmıştı. Süreci başlatmış olsaydı fark ederdim, değil mi? Fabi bana her zaman her şeyi anlatırdı. Gianna ve Aria New York'a taşındıktan sonra diğerlerine karşı biz olmuştuk.

"Göreve başlama sürecine birkaç hafta önce başladım. Bu benim ilk görevim," dedi Fabi. Silahını tuttuğu eli hafifçe titriyordu. Eğer ben fark ettiysem, Romero, Luca ve Matteo da kesinlikle fark etmişti. Bunun iyi bir şey olduğundan emin değildim çünkü gerginliği onun hâlâ bir çocuk olduğunu anlamalarını sağlıyordu ya da kötü bir şeydi çünkü bu onu onların gözünde kolay bir hedef haline getiriyordu.

"Babam ilk işin kolay olacağını düşündüğü için sana verdi, değil mi? Düğünlerde asla kötü bir şey olmaz," diye şaka yapmaya çalıştım.

Fabi gülümsemedi bile, başka kimse de gülümsemedi. Aria ve Gianna ile bakıştık. Kaçmak zorundaydık, bu çok açıktı ama Fabi'nin yaralanması riskini göze alamazdık.

"Bana işi verdi çünkü sorumluluk sahibi ve yetenekli olduğumu biliyordu," dedi Fabi, sesi babamın kişisel papağanı gibi çıkıyordu. Göğsüm sıkıştı. Ya Fabi gerçekten gitmemize izin vermediyse? Silahını bize doğrultuşuna bakılırsa, kesinlikle kararlı görünüyordu. Çok mu değişmişti?

"Gerçekten üçümüzü de öldürebileceğini düşünmüyorsun, değil mi?" Matteo çarpık bir sırıtişla sordu.

Gianna ona ters ters baktı. "Kapa çeneni, Matteo."

Fabi ayaklarının üzerinde kaydı ama yüzü sertliğini korudu. Böyle poker suratı takınmayı ne zaman öğrenmişti? "Deneyebilirim," dedi Fabi.

"Fabiano," dedi Luca sakince. "Onlar senin kız kardeşlerin. Gerçekten onların zarar görmesi riskini almak istiyor musunuz?"

"Lily neden burada? Neden kocasıyla birlikte değil? Neler olduğunu bilmek istiyorum. Neden onu da yanında götürmeye çalışıyorsun? O Outfit'in bir parçası, New York'un değil."

"Burada kalamam, Fabi. Bana Benito'yla evlenmemem gerektiğini nasıl söylediğini hatırlıyor musun? Bunun doğru olmadığını?"

"Bu uzun zaman önceydi ve sen ona bugün evet dedin. Nerede o?"

Romero'ya baktım. İfademdeki bir şey bunu ele vermiş olmalıydı.

"Onu sen öldürdün, değil mi?" Fabi suçladı, kısılmış gözleri Matteo, Romero ve Luca arasında gidip geliyordu. "Bu Outfit'i zayıflatmak için bir tür numara mıydı? Babam hep bir gün bizi sırtımızdan bıçaklayacağını söyleydi." Silahını biraz daha yukarı kaldırdı.

Aria tekrar ona doğru ilerlemeye çalıştı ama Luca onu adeta arkasından itti.

"O benim kardeşim!" diye tısladı. "O Outfit'in bir askeri."

"Fabi," dedim. "Famiglia, Outfit'i zayıflatmaya çalışmadı. Bu güçle ilgili değil. Hepsi benim hatam. Benito bana zarar vermeye çalıştı ve ben de onu bıçakladım. Bu yüzden gitmem gerek. Babam beni cezalandırır, hatta belki öldürür."

Fabi'nin gözleri büyüdü ve bir anda gençleşti. "Kocanı sen mi öldürdün?"

Romero'nun benimkinin etrafındaki eli sıkılaştı ama silahını tutan eli sabitti. Hiç hareket ettirmemişti. Hâlâ

Fabi'nin kafasına doğrultulmuştu. Eğer kardeşimi öldürdüyse...
Düşüncemi tamamlayamadım bile.

"Başka ne yapacağımı bilemedim," dedim. Romero bıçağını kalbine sapladığında Benito'nun hâlâ hayatta olduğundan bahsetmemeye karar verdim. Bu işleri daha da karmaşık hale getirebilirdi.

"Peki ya sen ve o?" Fabi başıyla Romero'yu işaret etti.
"Ben aptal değilim. Aranızda bir şeyler dönüyor."

Bunu inkâr etmek mümkün değildi ve ona yalan söylemeye çalışırsam Fabi'nin sinirleneceğini hissediyordum. Biz konuşurken Matteo Fabi'ye yaklaşmıştı. Ne yapmayı planladığından emin değildim ama Matteo'yu tanıyorsam sonu iyi bitmeyecekti.

"Bir süredir birlikteyiz. Benito ile evlenmeyi hiç istemediğimi biliyorsun ama babam bana başka seçenek bırakmadı."

Fabi, "Yani sen de Gianna ve Aria gibi Chicago'dan ve Outfit'ten ayrılıp New York'a gitmek istiyorsun," dedi.

"Yapmak zorundayım," dedim.

"Bizimle gelebilirsin," diye önerdi Aria. Hatasını anlayınca, Fabi'yi Famiglia'ya kabul etmek zorunda kalacak olan Luca'ya baktı.

"Famiglia'nın bir parçası olabilirsin," dedi hemen.

Fabi başını salladı. "Babamın bana ihtiyacı var. Ben Outfit'in bir parçasıyım. Bir yemin ettim."

Matteo, "Henüz tam olarak katılmadıysan, o kadar da bağlayıcı değil," dedi, bu tam olarak yalan değildi, ama gerçekten, yine de kaçarsa bir hain gibi muamele görecekti ve ceza aynı olacaktı.

Fabi ters ters baktı. "Outfit'e ihanet etmeyeceğim."

"O zaman gitmemizi engellemeniz gerekecek," dedi Luca basitçe. "Ve size izin vermeyeceğiz. Kan dökülecek ve öleceksiniz."

Sertleştım ve bir şey söylemek üzereydim ki Romero başını hafifçe salladı.

Fabi öfkeyle, "Ben iyi bir nişancıyım," dedi.

"Sana inanıyorum. Ama sen üçümüzden de iyi misin? Kardeşin Lily'nin cezalandırılmasını gerçekten istiyor musun? Eğer onu kalmaya zorlarsan, ölüm fermanını imzalamış olursun."

Fabi'nin yüzünde çatışma ifadesi belirdi. "Gitmene izin verirsem ve biri bunu öğrenirse beni de öldürürler. Seni durdurmaya çalışırsam dürüst bir ölümle ölebilirim."

Luca başıyla onayladı. "Yapabilirsin, sana övgüler düzerler ama yine de ölmüş olursun. Bugün ölmek istiyor musun?"

Fabi bir şey söylemedi ama silahını birkaç santim indirmişti.

"Kimse gitmemize izin verdiğinizizi öğrenmek zorunda değil. Bizi durdurmaya çalışabilirdiniz ama sayımız çok fazlaydı," dedi Romero aniden.

"Benim korkup kaçtığımı ve senin de bu yüzden kaçtığını düşünecekler."

Luca Romero'ya küçük bir baş selamı verdi. "Eğer yaralanırsan olmaz. Seni kolundan vurabiliriz. Bu kolay bir ilk iş olacaktı, kimse senden New York'un en iyi dövüşçülerini durdurmanı beklemiyor. Eğer vurulursan bunu sana karşı kullanmazlar."

"Kardeşimi vurmak mı istiyorsun?" Aria kuşkuyla sordu.

"Ya onu ciddi şekilde yaralarsan?" Ben de ekledim.

"İstesem çenesindeki sivilceye vurabilirim, sanırım kolundaki sorunsuz bir noktaya vurmayı başarabilirim," dedi Matteo

dedi köpekbaliğı sırtışıyla. "Ve onu öldürmeyerek risk alıyoruz, bu yüzden bir kol yarası gerçekten hiçbir şey değil."

"Ne diyorsun Fabiano?" Luca, Matteo daha fazlasını söyleyemeden hızla sordu. Adamlardan hiçbirisi henüz silahlarını indirmemişti.

Fabi yavaşça başını salladı ve silahını yere doğrulttu. "Tamam ama yardım çağırmam gerekecek. Birkaç dakikadan fazla bekleyemem yoksa şüphelenirler."

"Uzaklaşmamız için birkaç dakika yeterli olacaktır," dedi Luca. "Neler olduğunu anladıklarında bizi takip edeceklerdir ama beş dakika onlarla aramıza yeterince mesafe koyacaktır. Dante açık alanda savaşmayı seven biri değil, bu yüzden adamlarını vahşi bir araba kovalamacasına göndereceğinden şüpheliyim. Bize zarar vermenin en iyi yolunu bulduktan sonra saldıracaktır."

Karnım sıkıştı. Hepsi benim yüzümden. Bir insan başkalarının kendisi için bu kadar çok şeyi riske atmasına izin verecek kadar bencil olabilir miydi?

Romero bana cesaretlendirici bir gülümseme verdi ama bu kez beni neşelendirmeyi başaramadı. "Outfit ile savaş kaçınılmazdı. İşler gün geçtikçe daha da kötüye gidiyor."

Luca bize doğru baktı. "Bu doğru. Eğer Aria ve Gianna olmasaydı, Matteo ve ben düğün için Chicago'ya bile gelemeydik."

Durum böyle olabilirdi ama Benito'nun ölümü yangına körükle gidecekti. İşler artık çok çirkinleşecekti.

"Bunu şimdi yapalım," diye ısrar etti Matteo. "Boşa harcıyoruz zaman."

"Bence atışlarımızı garaja taşımamız. Belki bu bize ek zaman kazandırır. İnsanlar çılgınlıklarını o kadar kolay duymaz," diye önerdi Romero.

Birlikte kapıya yöneldik ve merdivenlerden inerek yeraltı garajına girdik. New York'ta gördüğüm kadar büyük değildi. Birlikte çalışma kararımıza rağmen, adamlardan hiçbiri henüz silahlarını yuvalarına geri koymamıştı. İki kiralık arabamızın yanında durduğumuzda Romero'nun elinden kurtuldum ve Fabi'ye doğru yürüdüm. Romero'nun gerilip silahını kaldırışını kaçırmadım ama Fabi'ye güveniyordum. Belki Outfit'in bir askeri olma yolundaydı ama aynı zamanda benim küçük kardeşimdi. Bu değişmeyecekti. Ona sarıldım ve bir süre sonra o da kollarını bana doladı. Son bir yıldır herkesin önünde sevgi gösterisinde bulunmaktan kaçınıyordu çünkü

Soğukkanlı davranmaya çalıştım ama ona yakın olmak iyi hissettirdi, özellikle de onu bir daha ne zaman görme şansım olacağını bilmediğim için.

"Başını belaya soktuğum için özür dilerim," diye fısıldadım. "Keşke her şey farklı olsaydı."

"I asla sevdim Benito," Fabi dedi
Sadece. "Babam seni o adamla
evlendirmemeliydi."

Aniden Gianna ve Aria da oradaydı ve sırayla bizi kucakladılar.

"Artık gitmemiz gerekiyor," diye hatırlattı Luca.

Fabi'den ayrıldım ve Romero'ya döndüm. Benim arabaya binmemi işaret ederken Aria ve Gianna diğer arabaya bindiler. Ateş etme numarası yapmanın en iyi yolunu bulmaya çalışmalarını izledim. Sonunda Fabi boğuk iki el ateş etti, sonra sıra Romero ve Matteo'ya geldi. Matteo'nun kurşunu Fabi'nin üst kolunu delip geçtiğinde irkildim. Kardeşim silahını bıraktı ve dizlerinin üzerine çöktü, yüzü acıyla buruşmuştu. Hiçbir şey sahte değildi. Romero arabamıza doğru koştu ve gaza basmadan önce direksiyonun arkasına geçti. Luca garaj kapısının açılmasını sağlayan düğmeye bastı. Konukların çoğu garaj yoluna park etmişti, bu yüzden Fabi çılgılık atmaya başlamadan önce bile sesin uçuşumuza dikkat çekeceğinden endişelendim. Şüpheliydim

Yeraltı garajının kalın tavanından gelen susturulmuş silah seslerini herkes duymuştu. Romero arabamızı yokuştan yukarı ve araba yolundan aşağı yönlendirdi. Matteo diğer arabanın direksiyonundaydı ve hemen arkamızdaydı. Yan taraftaki mermer banklardan birinde oturan birkaç sarhoş misafirin yanından geçerek araba yolundan aşağıya doğru hızla indik. Kalbim göğsümde tekledi ama endişelenecek zaman yoktu. Baş döndürücü bir hızla binadan çıkarken koltuğa yapıştım. Dikiz aynasından baktım ama arkamızdaki tek araba kız kardeşlerim ve kocalarının bulunduğu arabaydı. "Kimse bizi takip etmiyor," dedim.

"Biraz zaman verin. Çoğu sarhoş ve neler olduğunu anlamaları biraz zaman alacak ama birileri bizi takip edecek kadar ayık olacak," dedi Romero.

Bu konuda sakın görünüyordu. Bizi buraya getiren koşullar öyle olsa bile, bu onun için yeni bir şey değildi ama Romero uzun zamandır bir Made Man'di. Bu onun ilk kovalamacası değildi ve sonuncusu da olmayacaktı.

Son yirmi dört saat içinde olan her şeyi kabullenmeye çalışarak gözlerimi sıkıca kapattım. Koridorda nefret ettiğim bir kocaya, sevdiğim adamın benim için öldürdüğü bir kocaya doğru yürüyordum. Romero parmaklarımızı birleştirdi ve

gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hızımıza rağmen arabayı tek eliyle kullanıyordu. Silahını koltuklarımızın arasındaki bölmeye saklamıştı. Ona minnettar bir gülümseme verdim. "New York'a döndüğümüzde ne olacak?"

"Benim yanıma taşın." Durakladı. "Tabii kız kardeşlerinden biriyle kalmayı tercih etmezsen."

Başımı salladım. "Senden uzak olmak istemiyorum tekrar."

Romero elimi dudaklarına götürdü ve nazikçe öptü, ama sonra gözleri yan aynaya kayd ve gerildi. Beni bıraktı ve silahını aldı.

Omzumun üzerinden baktım. Üç araba bizi takip ediyordu. Koltuğuma daha da gömüldüm ve ellerimi kavuşturarak yukarıya hızlı bir dua gönderdim. Pek dindar sayılmazdım ama yapabileceğim tek şey bu gibi görünüyordu. Şu ana kadar her iki taraftan da tek bir el ateş edilmemişti ve bu beni Outfit'in bir yerlerde tuzak kurup kurmadığını merak etmeye itti. "Neden ateş etmiyorlar?"

"Burası bir yerleşim bölgesi ve Dante dikkatleri Outfit'in üzerine çekmekten hoşlanmıyor. Sanırım şehir sınırlarının dışına çıkana kadar beklememiz için emir verdi, ki bu da her an olabilir. Bir sanayi bölgesine geçiyoruz."

Haklıydı. Ailelerin evleri depolarla yer değiştirdiğinde, Outfit arabaları yaklaştı ve ateş etmeye başladı. Matteo diğer kiralık arabayla arkamızda olduğu için Romero peşimizdekileri net olarak goremiyordu ama Luca'nın açık yolcu camından kurşun üstüne kurşun sıktığını gorebiliyordum. Aria ve Gianna'yı goremiyordum; muhtemelen kurşunlara hedef olmamak için arka koltuğa omelmişlerdi.

Ya kaamazsak? Ya tüm hayatımız burada sona erdiyse?

Kurşunlardan biri takipilerimizden birinin telini parçaladı. Araba döndü ve durdu. Ama diğer iki araba yaklaştı. Artık plakalarını bile goremiyordum.

Bizi ne kadar kovaladıklarından emin değildim ama bir noktada Matteo ya da Romero'nun bir hata yapıp araçlarının kontrolünü kaybedeceklerini biliyordum.

Birden iki araba da yavaşladı ve sonra u dönüşü yaptılar. "Neden bizi takip etmeyi bıraktılar?"

"Sanırım Dante'nin emirleri. Sana söyledim, o çok temkinli bir adam. Bize bedel ödetmek için daha iyi bir fırsat bekleyecektir. Bu onun zevki için fazla riskli," dedi Romero.

Nefes verdim. Her şeyin bitmediğini biliyordum. Dante hakkında bildiklerime göre Romero haklıydı ama bu gece hepimiz zarar görmeden kurtulacağımız için mutluydum. Gerisini yarın çözerdik. Romero'ya tekrar baktım. Sonunda onunla birlikte olmama izin verileceğine inanamıyordum. İki tuvalet molası dışında New York'a giderken hiç durmadık ve neredeyse hiç konuşmadık. New York'un silueti nihayet arabanın dışında yükseldiğinde içimi bir rahatlama kapladı. Nedense şehir bana evim gibi gelmeye başlamıştı ve burada daha güvende olacağımızı biliyordum. Burası Luca'nın şehriydi. Dante'nin bize burada saldırması kolay olmazdı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Romero

Yolda on dört saatten fazla kaldıktan sonra Luca'nın çatı katına vardık. Lily yol boyunca birkaç kez uyuyakalmıştı ama hemen ardından irkilerek uyandı. Muhtemelen Benito'yla ilgili kâbuslar görüyordu. Onu öldürdüğüm için o kadar mutluydum ki. Ebeveyn yatak odasına girdiğimde Benito'yu vücudunda bir mektup açacağıyla gördüğümde sevinçten çığlık atmak istemiştim. Önümüzdeki birkaç hafta ve ayın, hatta belki de yılların Famiglia ve her birimiz için zor geçeceğini biliyordum. Dante sahip olduğu her şeyle misilleme yapacaktı.

Arabayı yeraltı garajına park ettim ve dışarı çıktım. Lily yorgunluktan güçlkle ayakta durabiliyordu ama cesur bir yüz ifadesi takınmıştı. Onu eve götürmekten başka bir şey istemiyordum ama önce Luca, Matteo ve benim bir Outfit saldırısı riski olmadan konuşmamız gerekiyordu.

Çatı katına adım attığımızda, Aria ve Gianna Lily'yi kanepeye doğru götürdüler. Dilimin ucunda bir itiraz vardı.

Onu neredeyse kaybettikten sonra hala ona karşı çok korumacı hissediyordum ve her zaman yanımda olmasını istiyordum ama bir şey söylemek saçma olurdu. Hâlâ benimle aynı odadaydı. Kız kardeşlerinin arasına oturduğunda bana yönelttiği özlem dolu bakışları Lily'nin de aynı şekilde hissettiğini gösteriyordu.

"Herkesi bir toplantıya çağırmalıyız. Outfit ile aramızdaki ateşkesin artık yürürlükte olmadığını bilmeleri gerekiyor. Kimsenin bir Outfit piçine güvenebileceklerini düşündükleri için tuzığa düşmelerini istemiyorum," dedi Luca. Bana hâlâ kızgın olduğunu söyleyebilirdim ve buna hakkı da vardı. Beni öldürmemiş olması, umduğumdan daha büyük bir dostluk göstergesiydi.

"Bazı insanlar Liliana ve senden memnun olmayabilir," dedi Matteo. "Muhtemelen kızgınlıklarıyla hareket etmeyeceklerdir ama yerinizde olsam dikkatli olurum."

"Merak etmeyin. Biri Lily'ye elini sürerse boğazını keserim."

"Bence bir süreliğine yeterince zarar verdin," dedi Luca sertçe. "Ve kimse Liliana'ya zarar vermeye çalışmayacak. O artık Famiglia'nın bir parçası ve benim korumam altında. Sanırım onunla evleneceksin?"

Ona hiç sormamıştım ama karım olmasını istiyordum.
"Eğer evet derse, onunla evlenirim."

"Bugün yaşanan onca dramdan sonra seninle evlense iyi olur," diye mırıldandı Matteo. Yemek masasına yaslandı ve genişçe esnedi.

"Yakında ona soracağım."

Luca elini kaldırdı. "Şu anda asıl endişemiz bu değil. Güvenlik önlemlerini iki katına çıkarmalıyız. Sadece Scuderi'nin kızını kaçırmakla kalmadık, sadık askerleri olan bir Yüzbaşıyı da öldürdük. Bunun bedeli kanla ödenecek."

Lily'ye bir kez daha baktım. Kıyafet onu öldürmeye çalışabilirdi. Babasını tanıyorsam, muhtemelen bunu kendisi yapacaktır. Ona zarar vermeye çalışırsa beni geçmesi gerekecekti.

Liliana

Luca'nın dairesinde iki saat geçirdikten sonra nihayet Romero'nun evindeydik. Oraya hiç gitmemiştim ve yorgunluğuma rağmen merak ediyordum. Romero'nun gergin olduğunu söyleyebilirdim ama nedeninden emin değildim. Belki de olan her şeyden pişmanlık duyuyordu? Ya da belki de sadece olacaklar için endişeleniyordu.

Romero kapısının kilidini açtı ve benim için kapıyı sonuna kadar açtı. Onun yanından geçip uzun bir koridora girdim. Güzel gümüş çerçeveler içindeki aile fotoğrafları duvarları süslüyordu. Gözlerim artık kapanmadığında onlara daha yakından bakacağıma dair kendime söz verdim. Koridordan birkaç kapı ayrılıyordu. Romero beni sağdaki son kapıya doğru götürdü. Arkasında bir ebeveyn yatak odası bekliyordu ama orada durmadık. Saatlerdir yoldaydık ve ben yirmi dört saatten fazladır uyanıktım. Saat öğleyi çoktan geçmişti ama uyumak istiyordum.

Üzerimde hâlâ Benito'nun kokusunu alabiliyordum; kanının, terinin, vücut kokusunun. Bu beni hasta ediyordu. Romero bitişikteki banyonun kapısını açtı. Çabucak kıyafetlerimi çıkardım ve cam duşa girdim. Romero sessizce beni izliyordu, yüzünde okunamayan bir ifade vardı. Bitkin görünüyordu. Ilık su vücudumdan aşağı akarken, gerginliğimin bir kısmının uzuvlarımdan ayrıldığını hissettim.

"Yalnız kalmak ister misin?" Romero bir süre sonra sordu. Sesi kararsız geliyordu. Bu ondan duymaya alışık olduğum bir şey değildi. Belki de her şeyi gözden geçirmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu göz önünde bulundurmam gerekiyordu.

Başımı salladım. "Bana katılmanı istiyorum."

Romero kıyafetlerini çıkardı. Onu izlerken hayranlığımı gizlemeye çalışmadım. Romero'nun vücudunu seviyordum. Onunla ilgili her şeyi seviyordum. Benimle birlikte duşa girebilmesi için kenara çekildim. Kollarımı beline doladım ve su üzerimize dökülürken yanağımı göğsüne bastırdım. Onun teninin benimkine değmesini özlemiştim. Gözlerimi sıkıca kapattım. Çok şey olmuştu ve daha olacak çok şey vardı.

"Luca ve Famiglia için işler şimdi gerçekten kötüye gidecek, değil mi?"

Romero sırtımı okşadı. "Famiglia ve Outfit arasındaki birlik bir noktada bozulacaktı. Bunu para ya da politika için yapmaktansa senin gibi önemli bir şey için yapmayı tercih ederim. Sen bir savaşa değersin."

"Luca'nın aynı fikirde olduğundan emin değilim. Muhtemelen beni New York'a götürdüğü için şimdiden pişmanlık duyuyordur."

"Luca'yı tanıyorum. Verdiği karardan pişmanlık duymaz. Bir kez kararını verdi mi, kararının arkasında durur. Ve bu sadece senin için değildi. Aynı zamanda Aria ve Gianna içindi. Senin mutlu olmanı istiyorlar."

Başımı yukarı kaldırdım ve ona gülümsedim. Vücudu beni sudan korudu. Romero başını eğdi ve

nce alnımı, sonra dudaklarımı öptü. pşmeyi derinleştirmedik, onun yerine duşu çabucak bitirdik. nce Romero çıktı ve bir havlu aldı. Etrafıma sardı ve nazikçe vücudumu kurulamaya başladı. Onun nazik bakımları altında rahatladım. Üzerimdeki son gerginlik de atılmıştı. Benimle işi bittikten sonra raftan bir havlu aldım ve sırayla Romero'yu kuruladım. Omuzlarına masaj yaparken gözlerini kapattı. "Nasıl hissediyorsun?" Yumuşak bir sesle sordum. Erkeklerin, özellikle de Made Men'lerin duygularından, özellikle de üzüntü ve korkularından bahsetmeyi sevmediklerini biliyordum.

Bana baktı. "Yorgunum."

"Hayır, demek istediğim benim için Benito'yu öldürmek zorunda kaldığın için. Sen iyi misin?"

Romero esprisiz bir kahkaha attı. Elimi tuttu ve beni yatak odasına götürdü. Yatağa uzandı ve beni bacaklarının arasına çekti, sonra da bir tanesinin üzerine oturttu. "O benim ilkim değildi ve sonuncusu da olmayacak, ama onun ölümünden diğerklerinden daha çok zevk aldım ve pişman değilim. Yine olsa yine yaparım ve aynı şekilde zevk alırım."

Romero

Gerçek buydu ve artık Lily ile birlikte yaşamaya başlayacağımıza göre bunu bilmesi gerekiyordu, her karanlık yanımlı bilmesi gerekiyordu. Gözlerinde bir tiksinti belirtisi aradım ama yoktu. Başını omzuma yaslamadan önce yanağıma bir öpücük kondurdu. Parmakları göğsümde hafifçe gezindi. Bu ve sıkı poposunun kalçamdaki hissi sikimi kıpırdattı ama şimdi bu dürtüyü takip etmenin zamanı değildi. Kısa bir süre önce Lily yeni kocasıyla savaşmak, onu bıçaklamak ve ölümünü izlemek zorunda kalmıştı. İyileşmek için zamana ihtiyacı vardı. Ayağı kalktım ve Lily'yi koluma aldım, sonra onu yatağı etrafına taşıdım ve yatırdım. Ellerini boynuma doladı ve ben doğrulmaya çalışırken bile bırakmadı. "Lily," dedim sessizce. "Dinlenmen gerek."

Başını salladı ve beni üstüne çekti. Onu ağırlığı altında ezmek için dirseklerimin üzerinde kendimi destekledim. Lily bacaklarını kalçalarıma doladı ve topuklarını belime geçirerek beni aşağıya doğru bastırdı.

Direnmedim. Vücutlarımız aynı hizaya gelene ve sikim amına bastırana kadar kendimi yavaşça alçalttım. Ağzıma bir öpücük kondurmak için başını kaldırdı. Gözlerinin içine baktım, yumuşak ve özlem doluydular. I

Lily'nin beni istemediğine nasıl inandığımdan emin değildim. Gözleri bana olan sevgisini gün gibi açık bir şekilde gösteriyordu.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldandı, kalçalarını birkaç santim kaldırdı ve ucumun alt dudaklarının üzerinde kaymasını sağladı. Bu his karşısında küçük bir tıslama çıkardım. Islak ve sıcaktı. Her zaman çok davetkâr hissettiriyordu. İki kez sormama gerek yoktu. Onu her zaman istemiştim. Çabucak bir prezervatif taktım, başını kavradım ve yavaşça içine girdim ve bunu yaparken benim de buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettim. Her zamankinden daha sıkıydı, belki de gerginlik ve yorgunluktan, dikkatli olmaya özen gösterdim.

Onunla yavaşça seviştim. Bu boşalmayla, arzu ve şehvet tarafından tüketilmekle ilgili değildi, bu bize her şeyin yolunda olduğunu gösterecek bir şeydi. Birkaç gün önce onu sonsuza dek kaybedeceğimi düşünmüştüm ama artık o benimdi.

Yumuşak inlemeler arasında beni sevdiğini söyledi. Dudaklarını öptüm. Hiçbir zaman aşırı duygusal bir tip olmamıştım ama onun bu sözleri söylemesinden hiç bıkmamıştım. "Ben de seni seviyorum," dedim sessizce. Bunu birine itiraf etmek hâlâ garip geliyordu.

Daha sonra birbirimizin kollarına uzandığımızda, daha

nce hiç hissetmediğim derin, her Şeyi kapsayan bir huzur
hissettim.

Gün doğarken uyandım ama Lily orada değildi. Sarsılarak doğruldum ve her zamanki gibi en kötüsünü bekleyerek komodinin üzerindeki silahıma uzandım. Ama Lily pencerenin önündeydi, dışarı bakıyordu. Luca'nın çatı katı gibi tavandan tabana pencerelerim yoktu ama çok da küçük sayılmazlardı. Ama Lily bir Consigliere'in kızı olarak büyümüştü. Hayatı boyunca her şeyin en iyisine sahip olmuştu.

Bacaklarımı yataktan çıkardım ve ona doğru yürüdüm.

"Alışık olduğun kadar büyük değil. Ailenin şehir evi ve Aria'nın çatı katı benim dairemden çok daha büyük. Sıradan bir askerin karısı olacaksın."

Lily hafifçe sıçradı, sonra omzunun üzerinden baktı Bana.

"Gerçekten böyle şeyleri önemsedığimi mi sanıyorsun? Büyük bir evde yaşarken ve harcayabileceğimden daha fazla param varken hiç mutlu değildim, ama seninleyken mutluyum."

"Yine de bu senin için büyük bir değişiklik olacak," dedim. Fakir sayılmazdım ama eskisi kadar parası olmayacaktı.

Lily tamamen bana döndü ve yanaklarıma dokundu. "Sadece seni istiyorum Romero. Para umurumda değil." Etrafı işaret etti. "Ve burası muhteşem bir yer. Çoğu insan burada yaşamaktan mutlu olur. Ben seviyorum."

Bu yüzden Lily'nin doğru kişi olduğunu biliyordum.

Güneş nihayet çevredeki gökdelenlerin üzerinden görüldü. "Bak," dedim şehre doğru işaret ederek.

Lily kollarımda döndü, sırtını göğsüme yasladı ve biz güneşin doğuşunu izledik. Bu huzur ve sessizlik anının tadını çıkarmak istedim çünkü bugün böyle anların çok fazla olmayacağını biliyordum. Famiglia artık Outfit ile savaş halindeydi.

"Fabi için endişeleniyorum. İyi olup olmadığını öğrenmenin bir yolu olmasını isterdim. Ya Dante ve babam onun hikayesine inanmazlarsa? Benim yüzümden ona bir şey olursa kendimi asla affedemem."

"Bilgi almanın bir yolunu bulacağım ama iyi olduğuna eminim. O babanın tek oğlu. Baban ondan memnun olmasa bile Fabi çok fazla cezalandırılmayacaktır."

"Artık genç bir kadınla evli. Yeni bir varis doğurabilir," dedi acı bir şekilde.

"Luca'yı arayayım, bakalım bir şey biliyor mu?" dedim ve kendimi ondan kurtardım. Luca yattıysa bile muhtemelen çoktan uyanmış olmalıydı.

Luca ikinci aramadan sonra telefonu açtı. "Başka bir Outfit üyesini mi öldürdün?" Çoğunlukla şaka yollu söylemişti ama sesindeki gerginliği duyabiliyordum.

"Hayır. Bir şey duydun mu? Dante seninle iletişime geçmeye çalıştı mı?"

"Göndermedi. Sadece adamlarından biri aracılığıyla bana işbirliğimizin sona erdiğine dair bir e-posta gönderdi."

"Sizinle kendisi ya da en azından Consigliere'i aracılığıyla iletişime geçmedi mi?" diye sordum. Bu bariz bir saygısızlık gösterisiydi ve durumun ne kadar kötü olduğunu gösteriyordu.

Luca alaycı bir tavırla, "Scuderi'nin şu anda benimle konuşmaya pek hevesli olduğunu sanmıyorum," dedi.

Lily yanıma geldi, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Sanırım değil," dedim. "Dinle Luca, Lily kardeşi için gerçekten endişeleniyor. İyi olup olmadığını öğrenmenin bir yolu var mı?"

"Aria Valentina'yla temas kurmaya çalışıyor ama şu ana kadar hiç şans bulamadı. Daha sonra tekrar deneyecek. Sen

Lily de gelsin zaten. Konuşacak çok şeyimiz var ve kadınlar birlikte vakit geçirebilir."

"Pekâlâ. Yakında orada olacağız."

Telefonu kapattım. "Ve?" Lily umutla sordu.

"Luca henüz kardeşin hakkında bir bilgiye sahip değil ama Aria ile birlikte Valentina'ya ulaşmaya çalışıyorlar."

"Val'in Aria'nın çağrılarına yanıt vereceğini gerçekten düşünüyor musun? O Dante'nin karısı ve şu anda New York ve Chicago arasında savaş var, Aria ile temasa geçerek çok şey riske atar."

Romero yanağıma dokundu. "Kardeşin hakkında bir şeyler öğreneceğiz Lily, söz veriyorum."

Aria'nın dairesine gitmeden önce hızlıca duş aldık. Çatı katına adım attığımızda, Gianna ve Matteo sabahın yedisi olmasına rağmen çoktan oradaydı. Yeni yapılmış kahvenin kokusu beni karşıladı ve Danisheler mutfak tezgâhının üzerinde bekliyordu. Kız kardeşlerim ayakta durmuş konuşuyorlardı ve Romero mutfak adasındaki taburelerde oturan Luca ve Matteo'ya doğru yürürken ben de onlara doğru yöneldim.

Aria kolunu bana doladı. "Nasılsın Lily?"

"Tamam. Pek uyuyamadım ama burada seninle ve Romero'yla birlikte olduğum için mutluyum."

"Elbette öylesin," dedi Gianna. "Romero'nun o hasta piç Benito'dan kurtulmasına çok sevindim."

Benito'nun kanla kaplı bedeninin görüntüsü aklıma geldi ama onu bir kenara ittim. Artık onu düşünmek istemiyordum. O artık hayatımın bir parçası değildi.

Aria bana bir fincan kahve uzattı. "Al, ihtiyacın var gibi görünüyor. Ve bir şeyler yemelisin."

"Ana tavuk modu aktif," diye dalga geçti Gianna ama sonra o da bana endişeli bir bakış attı. "Ee? Romero'yla ilk gecen nasıldı?"

"Gianna," diye uyardı Aria. "Lily çok şey yaşadı."

"Sorun değil. Geceyi yakalanma korkusu olmadan Romero'nun kollarında geçirmeyi sevdim. İlk defa gün batımını birlikte izleyebildik."

"Mutlu olmana çok sevindim," dedi Aria.

Başımı salladım. "Ama Fabi için endişelenmeden duramıyorum. İyi olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Val'in telefonuna iki sesli mesaj bıraktım. Umarım beni geri arar."

"Öyle olsa bile," dedi Matteo. "Sebeplerini bilmiyoruz. Bunu Dante'nin emriyle yapıyor ve bilgi arıyor olabilir."

"Val böyle bir şey yapmaz," dedi Aria kararsızca.

"O Patron'un karısı. Outfit onun sadakatinin yattığı yerdir. Siz Famiglia'nın bir parçasısınız ve bu da sizi düşman yapıyor," dedi Luca.

Romero'ya baktım. Tüm bunlar sevmemem gereken bir adamı sevdiğim ve onunla birlikte olmak istediğim içindi. Bencil bir kaltak mıydım? Romero bakışlarımı karşıladı. Keşke bunu bir daha yapmayacağımı söyleyebilseydim ama şimdi ona baktığımda, kendimi korkunç bir evlilikten kurtarmak ve hayatımı birlikte geçirmem gereken adamla birlikte olmak için Benito'yu tekrar bıçaklayacağımı biliyordum.

Bencil bir kaltaktım.

"Hey," dedi Aria nazikçe. "Bu kadar üzgün görünme."

Ona geri döndüm. "Sen ve Val çok iyi anlaşıyordunuz. Sık sık telefonda konuştuğunuzu biliyorum ama şimdi benim sebep olduğum karmaşa yüzünden konuşamıyorsunuz."

"Sen benim kız kardeşimsin Lily, seni mutlu görmek ve New York'ta bizimle birlikte olman benim için daha önemli.

Val ile dostluk. Belki Luca da Dante'yle yeni bir ateşkes görüşmesi yapabilir. Dante pragmatik bir adamdır."

"Baban Consigliere olduğu sürece olmaz. Dante intikam peşinde koşmazsa bu babanın suratına atılmış bir tokat gibi olur," dedi Romero.

"Bu intikam saçmalığından nefret ediyorum," diye mırıldandı Gianna. Matteo taburesinden kalkıp Gianna'nın yanına gitti ve sırtarak onu kendine doğru çekti. "Nefret ettiğini biliyorum ama işler böyle yürüyor."

Gianna gözlerini devirdi ama Matteo'nun onu öpmesine izin verdi. Geçmişte olsa bu durum içime bir kıskançlık saplanmasına neden olurdu ama şimdi Romero'ya doğru yürüdüm ve ona yaslandım. Kolu omzuma dolandı ve şakağımı öptü. "Outfit'le daha önce de savaştık. Bunu biz hallederiz."

"İnsanların benim yüzümden ölmesini istemiyorum."

"Romero haklı. Bunu atlatacağız. Ve Dante'nin bizden birini öldüreceğini sanmıyorum. Rus tehdidi hâlâ çok güçlü. Bizimle savaşarak askerlerinin hayatını riske atamaz."

"Biz de yapamayız," diye ekledi Matteo.

Bir telefon çaldı ve hepimiz sıçradık. Aria tezgâhtan telefonunu kaptı ve ekrana baktı, sonra geniş gözlerle başını kaldırdı. "Ben Val."

Luca ayağa kalktı. "Fabi'nin bize yardım ettiği konusunda ağzından bir şey kaçırma ve dikkatli ol."

Aria başıyla onayladıktan sonra telefonunu kulağına götürdü. "Alo?" Durakladı. "Aradığına çok sevindim. Konuşabilir miyiz?" Aria birkaç saniye dinledi, yüz ifadesi düştü. "Biliyorum. Sadece Fabi'yi sormak istemiştim. Bizi durdurmaya çalışırken vuruldu ve onun için çok endişeleniyorum. O çok genç. Bu işe karışmamalıydı. Bana nasıl olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Aria nefesini bıraktı. "Yani o iyi mi? Kolunu eskisi gibi kullanabilecek mi?"

Rahatlayarak Romero'ya yaslandım ama Aria'nın bir sonraki sözleriyle tekrar gerildim. "Bizi durduramadığı için başı büyük belada mı?" Aria başını salladı, sonra da bizi onayladı. Ondan sonra uzun bir süre sessiz kaldı, Val'i dinledi.

"Tamam, ona söyleyeceğim. Çok teşekkür ederim Val. Bunu unutmayacağım. Umarım adamlarımız yakında bir şeyler bulur. Seninle konuşmayı özleyeceğim. Hoşça kal."

"Yani?" Telefonu kapattığı anda sordum.

"Babam ve Dante Fabi'nin hikayesine inanıyor gibi görünüyor. Kaçmamıza izin verdiği için kimse onu suçlamıyor. Kaçmamıza izin verdiği için

bu iş için yeterli tecrübesi yoktu. Sadece babamın ısrarı sayesinde bu işi alabildi."

Luca iz süren bir av köpeği gibi görünüyordu. "Başka bir şey söyledi mi? Dante'nin planları ve ruh hali hakkında?"

"Çok kızgın," dedi Aria omuz silkerek. "Ama Val'in sana bir mesaj iletmesini istedi," dedi Luca'ya, gözleri bana kayarak.

Romero yanımda hareketsiz kaldı. Ne tür bir mesaj olduğunu bildiğime dair bir his vardı içimde.

"Lily'yi bugün geri gönderirsek, misilleme yapmamayı düşünebilirler."

Romero kendini tabureden aşağı itti. "O gitmeyecek geri."

Luca gözlerini kısıtı ama sonra derin bir nefes aldı. "Tabii ki hayır. Dante bu teklifi kabul etmeyeceğimizi biliyor. Bu yüzden yaptı."

Romero kolumu hafifçe ovdu ve ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Kimse seni benden alamaz. Seni elimde tutabilmek için milyonlarca savaşa girerim."

İki gün geçmişti ama sanki bir ömür gibi gelmişti. Romero meşguldü ve ben de zamanımın çoğunu kız kardeşlerimle geçiriyordum. Ama bu gece Romero kendi dairesinde, hayır, *bizim* dairemizde baş başa yemek yememizi istiyordu. En sevdiği İtalyan restoranından yemek sipariş etmiş ve hepsini kocaman mutfağındaki yemek masasına yaymıştı.

Yemekten birkaç dakika sonra Romero atalını bıraktı. "Luca beni Kaptan yaptı."

"Gerçekten mi? Bu harika!" Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu görebiliyordum. Aria'nın koruması olarak mutsuz olduğu hissine hiç kapılmamıştım ama terfi almak elbette büyük bir olaydı, özellikle de mafya insanların genellikle babalarının pozisyonunu devraldığı bir yer olduğu için. "Ne iş alacaksın?"

"Harlem'deki birkaç kulübü devralacağım. Yaşlı Kaptan kanser hastası ve emekli olması gerekiyor ama sadece kızları var, bu yüzden Luca işlerini bana vermeye karar verdi. Bizim için daha fazla para kazanacağım."

Gölümsedim. "Bunun umurumda olmadığını biliyorsun. Sadece senin adına mutluyum çünkü bunu hak ediyorsun."

Romero yüzünü buruşturdu. "Outfit ile savaşa neden olduktan sonra bazı insanlar böyle düşünmüyor."

"Çoğunluğun Chicago ile işbirliğini durdurmaya istekli olduğunu sanıyordum?"

"Bunlar benim Kaptan olmayı hak ettiğimi düşünüyorlar," dedi eğlenerek.

"Peki Aria'yı kim koruyacak?"

"Bu biraz sorun olur. Sandro şimdilik Aria ve Gianna'yı koruyacak. Ama özellikle onlarla sık sık birlikte olduğunuzda bu yeterli olmayacaktır. Üçünüzü birden koruyamaz ama bir yolunu buluruz."

Tatlıyı bitirdiğimizde Romero ayağa kalktı ve masanın etrafında bana doğru yürüdü. Şaşkınlıkla onu izledim. Gergin görünüyor muydu?

Romero hiçbir uyarıda bulunmadan önümde diz çöktü ve pantolonunun cebinden küçük saten bir kutu çıkardı. Kutuyu bana uzatıp açtığında donakaldım ve içinden güzel bir elmas yüzük çıktı. Elbette yakında evleneceğimizi umuyordum. Bizim dünyamızda bu beklenen bir şeydi ama Romero'nun çoktan bir yüzük almış olmasını beklemiyordum. Hiç vakit kaybetmemişti, bu kesindi!

"Çok şey yaşadığınızı ve son düğün deneyiminizin korkunç olduğunu biliyorum, ama umarım

Bir şans daha. Hak ettiğın gibi bir koca olmak istiyorum. Seni mutlu etmek ve sevmek istiyorum, eğer izin verirsen. Benimle evlenir misin?"

Kendimi onun kollarına bıraktım, dizlerim sert zemine çarptı ama bunu hissetmedim bile. "Tanrım evet." Onu şiddetle öptüm.

Romero geri çekildiğinde sıırıttı. Yerden kalkmadık. Romero'nun kollarında olduğum sürece nerede olduğum umurunda değildi. "Benimle evlenmeden önce biraz beklemek istersen anlarım. Muhtemelen başka bir düğün planlayacak havada değilsin."

Başımı hızla salladım. "Bu benim planlamak istediğim bir düğün. Bu sefer bundan zevk alacağım. Aria ve Gianna'yı gelinlik alışverişine götürebilir ve bunun için gerçekten heyecanlanabilirim."

Kıkırdadı. "Ama önce ailemle tanışmanı istiyorum. Bu şekilde onlara iyi haberi verebiliriz."

"Elbette," dedim yavaşça. Romero'nun ailesiyle tanışacağım için heyecanlıydım ama benden hoşlanmayacaklarından da endişeliydim.

Ertesi gün Romero beni ailesinin yanına götürdü. Annesi yeni kocası ve Romero'nun üç kız kardeşiyle birlikte bizden çok uzakta olmayan mütevazı bir dairede yaşıyordu. Benden hoşlanmayacakları konusunda endişelenmemeliydim. Nazik, alçakgönüllü insanlardı. En büyük iki kız kardeşini yıllar önceki doğum günü partimden tanıyordum ama artık büyümüştük ve en büyük kız kardeşi Tamara üniversiteye başlamıştı. Bu hiç düşünmediğim bir şeydi çünkü babamın bunu onaylamayacağını biliyordum.

Ailemde akşam yemeği her zaman resmi bir olaydı, babam masanın sonunda otururdu ve herkes en iyi davranışını sergilerdi, belki Gianna hariç. Ama bu rahat ve eğlenceliydi. Bütün akşam konuştuk, güldük ve Romero onlara evleneceğimizi söylediğinde bana sarıldılar ve gerçekten mutlu oldular. Kimse bana garip garip bakmadı çünkü Benito'yla evleneli daha bir hafta bile olmamıştı.

O anda bu yeni hayatta mutlu olacağımı biliyordum, sadece Romero'nun sevgisi sayesinde değil, kız kardeşlerim ve yeni ailem sayesinde de. Bu Fabi'yi özlememi engellemeyecekti ama birbirimizi bir daha göremeyecek olsak bile onun bir gün kendi mutluluğunu bulacağına güvenmek zorundaydım.

Sonsöz

Liliana

Bu anı uzun zamandır bekliyordum, o kadar sık hayal etmişim ki neredeyse bir deja-vu gibi hissetmişim. Birkaç hafta önce Benito ile olan düğünümde sadece endişe, üzüntü ve korku varken, şimdi uçabileceğimi hissediyordum. Mutluluk ve coşku bedenimde vızıldıyordu. Romero'nun beni soyup tekrar tekrar sevişebilmesi için partinin bitmesini sabırsızlıkla bekliyordum. Mükemmel bir gün için eksik olan tek şey Fabi'ydi. Onu düğün gecemden beri görmemişim ve bir daha göreceğimden de emin değildim. İyi olup olmadığını bile bilmiyordum. Vurulduğu ve kaçmamıza izin verdiği için başı belaya girmiş miydi?

Romero, konuklarımızın heyecanlı tezahüratları altında beni kollarına aldı. Gülmekten kendimi alamadım. Kendimi hiç bu kadar hafif hissetmemişim, sanki her an gökyüzüne yükselecekmişim gibi. Annemin izleyip izlemediğini merak ederek yukarı bakma riskini göze aldım. Onun istediği şeyi yapmışım. Mutluluğu riske atmışım ve buna değmişti. Romero yanağımı öperek dikkatimi tekrar ona çekti. Gözlerimiz buluştu ve kalbim sevgiyle kabardı. O

Odamıza doğru yürümeye başladık ve bu sefer varmak, kocamla yalnız kalmak, onu gece boyunca kendime ayırmak için sabırsızlanıyordum. Böyle olması gerekiyordu. Her kadın düğün gününde mutlu olmalı, kocasının kollarında kendini güvende hissetmeli, birileri onun eşine karar verdiği için değil, aşk için evlenme hakkına sahip olmalıydı.

Yüzümü boynunun kıvrımına bastırdım ve kendi kendime gülümsedim. Göz ucuyla kız kardeşlerimi ve kocalarını gördüm. Aria bana gülümsedi ve Gianna kaşlarını oynattı. Bir kahkahayı bastırdım. Romero dudaklarını kulağıma değdirdi. "Seni soymak ve ipeksi teninin her santimini öpmek için sabırsızlanıyorum."

Arzu içime hücum etti. "Acele et," diye fısıldadı.

Romero kıkırdadı ama gerçekten de hızlandı. Dirseğiyle yatak odamızın kapısını açtı, sonra kapıyı tekmeleyerek kapattı ve odayı geçip yatağa doğru ilerleyerek beni yere bıraktı.

"Tanrım, çok güzelsin. Sonunda benim olduğuna inanamıyorum."

"Ben hep senin oldum."

Romero yanağımı avuçladı ve elleri elbisemde çalışmaya başlamadan önce beni şiddetle öptü, vücudumu yavaşça santim santim açtı. Her yeni noktayı öptü ama benim istediğim yerleri değil. Korsem ve klotumla önünde uzandığımda, gözleri açlık ve saygıyla vücudumu izledi. Bu bakışı seviyordum. Kendimi dünyanın en güzel kızı gibi hissettiriyordu. Parmaklarını önce ayak bileklerimde, sonra baldırlarımda ve kalalarımda gezdirdi, ta ki klotuma ulaşana kadar. Kalçalarımı kaldırdım. Romero kısık bir kahkaha attı ve kalça kemiğimi öptü, sonra da orayı yaladı. "Romero, lütfen." Parmaklarını külotumun altına soktu ve aşağı kaydıldı. Tekrar yukarı çıktığında bacaklarımı ayırdı ve ağzını kıvrımlarımın üzerine kapattı. Nefes verdim. Romero dilinin yavaş vuruşlarıyla beni daha da yukarı çekti ve bir parmağını içime soktuğunda, zevk üzerime yuvarlandı. Ayak parmaklarım kıvrıldı ve popom yataktan kalktı ama Romero ben daha fazla dayanamayıp başını itene kadar zevk almaya devam etti, gülüyor ve nefes nefese kalıyordum.

"Karım olarak ilk orgazmın," dedi Romero kendinden memnun bir sırıtışla, üzerime doğru sürünerek gelirken.

"Umarım sonuncusu olmaz," diye takıldım.

"Henüz bitirmediğini mi söylüyorsun?" Bir parmağını tekrar içime soktu ve yavaşça hareket ettirdi.

Başımı salladım.

Romero parmağını çekti ve korsemin bağını çözerek göğüslerimi çıplak bıraktı. Parmağını tekrar içime sokarken meme uçlarımdan birini ağzına aldı.

Çok iyi hissettiriyordu ve yaklaştığımı hissedebiliyordum ama Romero'yu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı. "Sana içimde ihtiyacım var," diye yalvardım.

Romero hiç vakit kaybetmedi. Yataktan çıktı ve hızla soyundu. Aleti çoktan sertleşmiş ve parlıyordu. Bacaklarımın arasına geçti. Elimi şaftının etrafına kapattım, sertliğinin ve sıcaklığının tadını çıkardım. Girişime doğru yönlendirmeden önce birkaç kez okşadım. Ucu açıklığıma değdiğinde yastıklara yaslanarak gevşedim. Romero yavaşça içime girmeye başladı. Sonunda beni tamamen doldurana kadar her santimini hissedebiliyordum. Parmaklarımı Romero'nun boynuna doladım ve bir öpücük için onu kendime çektim. Onu öpmeyi, kirli sakalının dudağımı hafifçe çizmesini, tadını, her şeyi çok seviyordum. Asla doyamadım.

Romero yavaş bir ritimle hareket ediyor, neredeyse sonuna kadar dışarı kayıyor, sadece horozunu tekrar içime sokmak için tüm yolu sürüyordu.

"Kendini okşa," diye alçak bir mırıltıyla emretti.

Hiç tereddüt etmedim. Kolumu bedenlerimizin arasına soktum ve parmaklarım klitorisimi buldu. Küçük daireler çizmeye başladım. Parmak uçlarım ara sıra Romero'nun sikini okşuyordu ve bu beni daha da azdırıyordu.

Romero, "Evet bebeğim, benim için gel," diye homurdandı. Boynumu öptü ve ellerinden biri bacağıma kavrayıp kalçasına geçirdi. Kendimi daha da hızlı okşadım ve Romero tekrar içime girdiğinde paramparça oldum. Vücudum yataktan dışarı fırladı. Romero inledi, itmeleri daha sert ve daha hızlı geliyordu ve sonra içime boşaldığını hissettim.

Orgazmımın artçı şokları yüzünden titriyordum. Romero yüzünü boynuma gömdü ve ellerimi saçlarında ve sırtında gezdirdim. Bir süre sonra benden ayrılıp sırt üstü yattı ve beni de yanına çekerek yarı yarıya göğsüne uzanmamı sağladı. Parmaklarımı göğüs kollarında gezdirdim ve hızlı kalp atışlarını dinledim.

"Sonunda benim olduğuna inanamıyorum. Artık kimse seni benden alamaz." Romero başımın tepesine bir öpücük kondurdu. Doymuş ve mutlu bir şekilde gülümsedim. Kısa bir süre için düşüncelerim Fabi'ye kaydı ve onun şimdi ne yaptığını merak ettim. O ve kız kardeşlerim olmasaydı, şu anda Romero'nun yanında yatıyor olamazdım.

Şimdi. Benim mutluluğum için çok şeyi riske atmışlardı, Romero da öyle. Yaptıkları için her zaman minnettar olacaktım. Onların fedakârlıklarına değmeye çalışacak, hayatı dolu dolu yaşamaya çalışacaktım.

Arkamı döndüm ve Romero kollarını arkamdan bana doladı. Geç olmuştu ve çok yorulmuştum. Sonunda Romero uykuya daldı. Yanımda uyumasını dinlemeyi çok severdim. Bu beni her zaman rahatlatırdı.

Romero'nun düzgün nefesi çıplak omzumun üzerinde dalgalanıyordu. Doymuş ve bitkin düşmüş olmama rağmen uyuyamıyordum. Romero'nun kolunun altından sıyrılıp yataktan çıktım. Bir bornoz alıp üzerime geçirdikten sonra kapıya yöneldim ve binanın ve okyanusun güzel manzarasına sahip balkona çıktım. Yarın New York'a dönecektik ve sonra evli bir çift olarak hayatımız gerçekten başlayacaktı. Gece gökyüzünü seyrettim. Yıldızlar şehrin dışında her zaman daha parlaktı ve yine de her zaman en çok parlayan birkaç yıldız vardı. Küçük bir çocukken bunların ölmüş ve yıldız olarak bizi izleyen insanları temsil ettiğini düşünürdüm. Buna inanmayı uzun zaman önce bırakmıştım. Yine de bir yerlerde bir şekilde annemin beni izleyip izlemediğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Acaba

Benim adıma mutlu musun? Belki gurur bile duymuştur?
Bunu asla öğrenemeyecektim ama ona verdiğim sözü
tutmuştum. Aşk ve mutluluk için her şeyi riske atmıştım.
Omzumun üzerinden Romero'nun uyuyan bedenine bir göz
attım, sonra yıldızlara son bir kez bakarak yatağı döndüm ve
ona sarıldım. Kolunu bana doladı. "Sen gitmiştin," diye
mırıldandı.

"Temiz havaya ihtiyacım vardı,"

dedim usulca. "Döndüğüne

sevindim."

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Romero'nun kolları etrafımda sıkılaştı ve şakağıımı
öptü. "Ve seni seviyorum." Belki gelecekte işler her zaman
kolay olmayacaktı ama bu riski aldığım için asla pişman
olmayacağımı biliyordum. Aşk her riske değerdı.

Kitaplar

Kanla Doğan Mafya Günlükleri:

Onurla Bağlı

(Aria & Luca)

Görev Bağıyla Bağlı

(Valentina & Dante)

Nefretle Bağlanmış

(Gianna & Matteo)

Günahla Bağlanmış

(Liliana & Romero)

 ntikamla Bağlanmış

Cora Reilly Yazarının Diğer Kitapları

Olağanüstü R ntgenci

Olağanüstü Aşık (2015)

Kırılmak İçin Değil

Yazar Hakkında

Cora Reilly erotik romantizm ve Yeni Yetişkin romanlarının yazarıdır. Almanya'da çok fazla evcil hayvan ve tek bir kocayla yaşıyor. İyi vejetaryen yemekleri ve şarabı seviyor.

ve kitaplarla ilgileniyor ve dünyayı gezmekten başka bir şey istemiyor.